CYNTHIA POWELL

Vaduva

ALCRIS

Capitolul 1

Elizabeth Carrel intră pe uşa casei sale ţinând în mână o rachetă de tenis. Era o zi toridă de august. Căldura si oboseala fizică o făceau să-şi simtă gura uscată si o senzaţie de extenuare o cuprinse când se rezemă de uşa din lemn masiv.

- Elizabeth, tu eşti? Vocea matură de femeie avea un ton autoritar.

Dându-şi la o parte de pe faţă părul negru ca pana corbului, Elizabeth se îndreptă spre uşă şi privirea vulnerabilă care se îndreptase spre pantofii sport dispăru când intră în vestibul.

- Da, Rebecca, răspunse ea neobosindu-se să se privească în marea oglindă scumpă din holul de la intrare.

La intrarea boltită a sufrageriei se opri pentru a privi cu ochii ei verzi femeia distinsă şi sofisticată care se afla acolo. Părul grizonat era aranjat perfect sub o pălărie de vară decorată cu flori albastre, care se potrivea de minune cu rochia de voal cu flori bleu croită impecabil pentru a pune în evidenţă formele zvelte ale femeii mult mai în vârstă decât ea. O broşă

din ametiste si safire era singura bijuterie pe care o purta. O poşetă albă se afla pe masa de stejar si se asorta perfect cu pantofii de aceeaşi culoare.

- Credeam că ai plecat deja să iei prânzul, spuse Elizabeth.

- Aş fi făcut-o, replică Rebecca. In tonul melodios al vocii ei se simţea o oarecare urmă de reproş. Dar am trimis-o pe fiica ta acum o oră în camera ei ca să se pregătească pentru lecţia de muzică şi încă nu a coborât. Probabil că vei vedea tu ce s-a întâmplat.

Elizabeth îi zâmbi vag soacrei sale.

- înţeleg.

Scările care duceau spre etajul vechii case urcau dintr-un hol de lângă antreu. Pantofii ei făceau puţin zgomot pe scările din lemn masiv pe care patina anilor le făcuse foarte lucioase. Ajunsă la uşa camerei fiicei sale, Elizabeth se opri şi ciocăni o dată.

Acest lucru aduse un zâmbet ciudat pe buzele ei. Nu avea nevoie de vreo permisiune pentru a intra în camera lui Amy, dar atmosfera formală din această casă o făcea să procedeze astfel. După ce auzi un murmur de acceptare ce venea din spatele uşii, intră.

Ochii ei căpătară o notă înţelegătoare când privi silueta slabă care se uita pe geam. Revolta se citea în acea fiinţă, prin felul în care-şi ridicase umerii.

- Bună, Amy.

Capul cu bucle brunete se întoarse când auzi vocea mamei sale şi ochii căprui erau plini de supărare.

- Mamă, chiar trebuie să merg astăzi la lecţie? Nu pot lipsi măcar o dată? Dacă aş fi fost bolnavă, nu m-ai

fi lăsat să mă duc.

Era tentată să încuviinţeze, dar se stăpâni şi păşi până în mijlocul camerei. Fiica ei era destul de indisciplinată şi nu era cazul să-i dea motive pentru a continua în felul acesta.

- Cred c-ar fi mai bine să mergi astăzi la lecţie. Vor exista alte zile în care nu te vei duce pentru că am planificat lucruri mai importante, îi explică Elizabeth.

- Eram sigură! vociferă Amy cu obrăznicie.

- Bunica te aşteaptă jos.

- Stiu, rosti ea printre dinţi. Dar aceste lecţii, mamă! Doamna Banks mă pune să fac mereu şi mereu acelaşi lucru, tot timpul trebuie să repet. Si ventilatorul acela face un zgomot oribil şi nu răcoreşte deloc camera aceea.

- îmi amintesc faptul că mi-ai spus că-ţi place să cânţi la pian, interveni cu blândeţe Elizabeth, zâmbind în faţa tonului certăreţ pe care-l abordase fiica ei de la începutul discuţiei.

- îmi place să cânt la pian, dar nu-mi plac aceste lecţii şi repetarea la infinit a unor partituri stupide!

- După ce o vei cânta perfect pe una dintre ele, vei trece la următoarea.

- Of, mamă! oftă Amy.

Fiica ei trecuse la un ton mai puţin arţăgos şi acest lucru o făcu să înţeleagă că era de acord cu ea. De această dată, Elizabeth nu-şi mai afişa zâmbetul, dar privirea plină de căldura dragostei pentru copilul ei rămase în ochi când îi ridică spre ea.

- Ar fi bine să-ţi iei cărţile de muzică şi să cobori,

pentru ca bunica ta să nu întârzie la prânz, îi ceru ea cu blândeţe.

- Cu cât plec mai repede, cu atât mai repede mă întorc, oftă din nou Amy deschizând larg ochii şi părând să se resemneze ca un adult.

- Cât entuziasm! râse uşor Elizabeth şi îşi sărută repede fiica pe frunte înainte de a-i arăta uşa cu mâna.

N-o urmă pe Amy până jos, dar rămase sprijinită de tocul uşii pentru a o privi pe tânăra care cobora sprintenă scările, înainte de a se îndrepta spre camera ei. Era un copil frumos şi când va deveni femeie va fi minunată. Elizabeth se miră dintr-o dată de faptul că această fiinţă perfectă fusese plămădită din sângele ei. Trecuse prea mult timp pentru a-şi aminti că tatăl lui Amy jucase un rol în conceperea ei.

Când Elizabeth intră în camera ei, fotografia de pe noptieră îi reaminti. Bărbatul de acolo era un străin pentru ea. Căsătoria lor durase atât de puţin din cauza accidentului de maşină în care murise. In acel moment, nici măcar nu ştia că era însărcinată cu Amy. Ii era greu să-şi amintească faptul că fusese vreodată măritată, atât de scurtă a fost perioada pe care o petrecuseră împreună.

Desigur, fusese măritată cu Jeremy Carrel pentru că altfel n-ar fi trăit acum în casa familiei lui. Şi Amy semăna cu tatăl ei, având acelaşi păr negru şi aceiaşi ochi căprui, dar atitudinea şi personalitatea ei erau total diferite de ale lui. Jerry, care nu fusese niciodată băiatul mamei, acceptase locul şi rolul pe care-l juca familia lui în societate şi în conducerea afacerilor. Când Elizabeth

se măritase cu el, îşi făcuse deja cu brio studiile şi se pregătea pentru ziua în care va prelua conducerea firmei de avocatură Carrel şi a holding-urilor pe care le deţinea tatăl lui. Niciodată nu se revoltase împotriva îndatoririlor lui sociale aşa cum făcea mai mereu Amy.

Întorcând spatele fotografiei, Elizabeth îşi văzu imaginea în oglinda mare dintr-un colţ al camerei, montată într-o ramă mare de stejar. Tenişii de un alb imaculat accentuau şi mai mult bronzul auriu al picioarelor ei slabe. Pulpele frumoase, talia mică şi apoi linia pieptului cu sânii frumoşi accentuau formele adulte pe care le căpătase în decursul anilor. Nu avea nevoie să se privească în oglindă pentru a realiza că este o femeie frumoasă şi că nu arăta deloc atât de bătrână pentru a avea un copil de opt ani.

Probabil, îşi spuse Elizabeth întorcându-şi faţa de la oglindă pentru a-şi scoate costumul de tenis, încăpăţânarea lui Amy vine din faptul că tatăl ei era de neclintit când lua o hotărâre. Şi ea avea acelaşi fel de a fi. Pur şi simplu nu reuşise s-o facă pe Amy să-şi folosească încăpăţânarea într-un mod constructiv. Elizabeth se întreba dacă acest lucru nu se datora lipsei unei prezenţe masculine în viaţa ei.

Bunicul lui Amy, tatăl lui Jerry, se stinsese repede din viaţă în urma unui atac de cord, în urmă cu doi ani. El nu petrecuse niciodată prea mult timp cu Amy, cu toate că locuiau sub acelaşi acoperiş. Nici fiica ei nu se arătase prea afectuoasă cu bunicul său, dar uneori Elizabeth găsea că e greu să-şi dea seama exact ce se petrece în mintea propriei sale fiice.

Ezitând în faţa uşilor deschise ale şifonierului, renunţă la gândul de a îmbrăca o rochie şi luă un capot uşor de bumbac. Faldurile lui mari şi lărgimea erau mai confortabile pe o asemenea căldură şi umiditate a atmosferei.

Ajunsă din nou la parter, Elizabeth se opri în bucătăria mare de modă veche pentru a-şi prepara un pahar de limo- nadă cu gheaţă. Luase deja un prânz frugal cu partenera de tenis şi prietena ei, Barbara Hopkins.

După ce intră în sufragerie, Elizabeth se opri puţin şi se îndreptă cu un zâmbet spre pianul din micul alcov. îşi trecu uşor degetele pe clapele de fildeş, amintindu-şi de propria revoltă din copilărie împotriva gamelor plicticoase. Amy părea să aibă talent la pian şi un entuziasm care semăna mult cu al ei. Nu o forţase niciodată pe Amy să facă un lucru care nu-i plăcea. Punând paharul pe pian, începu să cânte cu precizie acordurile unei melodii. îşi reaminti recitalul de pian la care-l întâlnise pe Jeremy Carrel. Aproape toată lumea renunţase la gândul aceasta că se va însura vreodată. Când văzuse admiraţia din ochii lui întunecaţi, ştiuse că există o speranţă. Dacă îşi juca toate cărţile aşa cum trebuie, îşi spusese atunci Elizabeth, se putea mărita cu cel mai convins celibatar... şi, de fapt, asta şi avusese de gând să facă. Ii fusese extrem de uşor să se îndrăgostească de Jeremy.

Mary Elen Simmons, mătuşa care o crescuse după moartea părinţilor ei, de la vârsta de unsprezece ani, nu fusese total de acord cu această căsătorie. Insistase

asupra faptului că la şaptesprezece ani Elizabeth nu ar avea de unde să-şi dea seama că vrea să-şi petreacă tot restul vieţii cu Jeremy Carrel şi se temea că nepoata ei era mai mult impresionată de condiţia lui socială decât îndrăgostită de el ca persoană. De fapt, Elizabeth nu se mai gândise la toate aceste lucruri până în acest moment.

Ciudat. Degetele ei începură o melodie lentă, cu o notă romantică. Oare de ce îşi amintea dintr-o dată aceste lucruri care se întâmplaseră cu mulţi ani în urmă? Până acum nu-şi pusese problema dacă fusese sau nu cu adevărat îndrăgostită de Jerry. Era o întrebare care nu putea avea un răspuns exact.

Ocuprinse din senin o senzaţie de nelinişte. Degetele îi căzură pe clape făcând un zgomot deranjant. Se înfurie pentru că-şi pierduse timpul visând cu ochii deschişi în loc să studieze piesele de teatru când găsise un moment prielnic.

îndreptându-se spre marginea băncii pianului, Elizabeth îşi luă paharul cu limonadă. Tinându-l bine în mână, se întoarse pentru a se ridica şi îngheţă. Cineva se rezema de tocul de lemn al uşii arcuite din sufragerie.

Pe şira spinării îi treceau fiori reci din cauza acestei apariţii

- un bărbat care purta o cămaşă largă bleu pe jumătate descheiată, ca pentru a lăsa să se vadă pieptul musculos şi bronzat. Picioarele lungi erau acoperite de pantaloni subţiri, probabil albaştri, dar prea plini de praf pentru a le putea distinge cu exactitate culoarea. Barba

nerasă îi întuneca figura. Pe umăr avea un balonzaid şi lângă el, pe podea, se afla o geantă mare, foarte uzată. Avea părul lung, de culoarea tutunului. Ochii căprui-aurii o urmăreau pe Elizabeth cu un interes vag.

- Ce cauţi aici? întrebă ea speriată, amintindu-şi cât de izolată era casa de oraş.

- Concertul s-a terminat? întrebă el cu o voce aspră şi adâncă.

Ea se ridică în picioare şi reuşi să-şi facă vocea tremurând' să sune rece şi poruncitor.

- Nu ai nici un drept să intri în această casă. îţi sugerez să pleci imediat, înainte să anunţ autorităţile. Bărbatul zâmbi şi rămase în locul unde se afla. Dacă îţi cauţi o slujbă, nu vei găsi nimic de făcut aici. Autostrada se află la un kilometru, în josul drumului. îţi dau cinci secunde ca să pleci, după care voi suna la poliţie.

Dregându-şi vocea, se îndreptă spre telefon şi ridică receptorul. Se aştepta ca în orice secundă el să scoată un pistol sau un cuţit ca s-o ameninţe.

- Nu mă aşteptam la o primire prea călduroasă, zise el, dar m-am gândit că cel puţin voi primi ceva de mâncare.

- Ar fi mai bine să pleci, spuse ea făcând prima cifră şi ignorându-i comentariul.

- Te vei simţi ca o proastă, surioară. E interesant să vezi un Carrel înroşindu-se, chiar şi unul care a dobândit acest nume prin căsătorie, o tachină el cu blândeţe.

Elizabeth rămase trăsnită; ochii ei verzi îl studiau cu atenţie pe străinul rezemat de tocul uşii, sigur de sine şi deloc intimidat de tratamentul pe care i-l aplicase ea.

Nu-l cunoştea, dar el părea s-o cunoască, sau măcar să ştie care este legătura ei cu familia Carrel.

- Cine eşti? îi ceru ea să se prezinte, în timp ce degetele îi rămăseseră încleştate pe receptor.

- M-am schimbat chiar atât de mult în ultimii ani? întrebă el ridicând zeflemitor o sprânceană. Eu te-aş fi recunoscut imediat oriunde. îmi plac hainele tale de văduvă. Jerry te-a plăcut întotdeauna în bleu.

Aproape că scăpă receptorul din mână.

- Jed? şopti ea, nevenindu-i să creadă.

- El şi numai el, îi confirmă el sprijinindu-se acum de uşă. Ai crezut că am murit?

- N-am avut veşti de la tine. începu Elizabeth, după care făcu o pauză. Jed, tatăl tău. a avut un atac de cord acum doi ani. A. a murit. Nu găsise o cale de a-i spune acest lucru pe ocolite.

- Casa nu s-a schimbat prea mult, comentă el, în timp ce ochii i se plimbară prin camera spaţioasă pentru ca apoi să revină la ea. Am auzit de tata, spuse el mai târziu şi emoţia era foarte puţin vizibilă pe faţa lui nerasă. Am primit o scrisoare a mamei acum un an. Nu mai avea rost să mă întorc în acel moment.

- De ce... te-ai întors? îl întrebă ea.

El se strâmbă.

- Nu e frumos să pui astfel de întrebări, Liza.

- Elizabeth, îl corectă ea automat şi el râse.

- Văd că încă mai lupţi pentru locul tău în societate.

- Nu-mi place numele de Liza. Sună.

- Comun era adjectivul pe care l-ai folosit întotdeauna, îi reaminti el. La scurt timp după ce te-ai

logodit cu fratele meu, ai încercat să pari o tânără doamnă înţepată şi sofisticată pentru a o impresiona pe mama. Te-ai supărat foarte tare când ţi-am spus aşa în faţa lor.

- îmi amintesc. Se încruntă şi-şi feri ochii de privirea lui cercetătoare.

- Unde este mama?

- la prânzul în oraş, replică Elizabeth.

- Desigur, e joi, nu-i aşa? Uitasem că-şi face apariţia în anturajul ei în fiecare zi de joi. Zâmbi strâmb, într-o atitudine cinică şi deloc apreciativă.

- Dacă vrei să te schimbi, camera de lângă scări este liberă. îţi poţi lăsa lucrurile acolo. în baie sunt prosoape curate.

Expresia lui nu se schimbă.

- Este un mod subtil de a-mi spune că ţinuta mea nu este deloc prezentabilă? o tachină evaziv Jed Carrel. Afară e arşiţă şi am mers mult prin praf.

- Vrei să spui că ai venit pe jos din oraş? întrebă ea, surprinsă.

El îşi privi pantofii şi pantalonii plini de praf.

- Picioarele mele erau singurul mijloc de transport disponibil. Cred că toate taxiurile au fost ocupate de doamnele care, fiind prietene cu mama, mergeau la acelaşi prânz.

- Puteai aştepta, murmură automat Elizabeth.

- Eram nerăbdător să ajung. Vechea mea cameră de sus e folosită?

- Este a lui Amy acum, spuse ea mirată, de felul în care îi vorbea. Nu se întâlniseră decât o dată. Erau ca

doi străini, oare de ce se aştepta ca ea să-l primească extraordinar de bine?

- Amy? o întrebă Jed ridicând sprâncenele mirat.

- Fiica mea, zise ea ridicându-şi bărbia ca pentru a-i apăra drepturile.

El zâmbi din nou cinic.

- Ah, da, încuviinţă el. îmi amintesc faptul că Jerry te-a lăsat cu un copil. Amy era numele bunicii mele.

- După ea i-am pus numele, admise Elizabeth.

- Mamei i-a plăcut asta. Sau a fost sugestia ei?

Tonul lui era jignitor, dar Elizabeth nu observă asta.

- Am luat în discuţie mai multe nume înainte de naşterea lui Amy. Se întoarse spre el. Vrei să-ţi pregătesc un prânz uşor?

- Micul dejun, te rog, îi ceru el repede. încă nu m-am obişnuit cu schimbarea de fus orar. Pentru mine, acum e mâine dimineaţă. îmi ajunge o omletă cu pâine prăjită.

îşi luă geanta şi păşi cu uşurinţa unei pisici pe scara ce ducea la etaj. Elizabeth îi urmări statura atletică. După aproape nouă ani, nu putea fi învinuită că nu se aşteptase să-l vadă pe fratele soţului ei sau pentru că uitase practic de existenţa acestuia. în ultimii ani, numele lui nu mai fusese deloc menţionat, poate doar o dată când Rebecca, mama lui, dorise să-l anunţe de moartea tatălui.

Nu primiseseră decât trei ilustrate de la el din câte îşi amintea Elizabeth, cu propoziţii scurte, şi care aveau timbre din porturi străine, din insulele Pacificului şi din sud- estul Asiei. Aproape că-i uitase numele şi de existenţa lui.

Elizabeth fusese firesc îngrijorată când îl întâlnise pe Jeremy şi aflase că acesta avea un frate mai tânăr cu doar un singur an. Jed era un tip sălbatic, spuneau bârfele, exmatriculat din şcoli, ignora orice principiu şi etică a comportării în societate, neputând fi admis în cercurile pe care le frecventa familia lui.

Ea fusese interesată numai de Jeremy. Escapadele fratelui lui nu aveau nici cea mai mică însemnătate pentru ea. Dacă s-ar fi gândit cumva la el, ar fi făcut-o numai dacă ar fi fost îngrijorată că el nu va fi de acord cu intrarea ei în familie. Ştiuse întotdeauna că, pe undeva, familia lui Jeremy nu fusese de acord cu mariajul lor şi că această căsătorie nu ar fi avut loc dacă ea n-ar fi folosit toate atuurile pentru a-l face să se îndrăgostească de ea.

Fără a realiza ce face, Elizabeth se întoarse în bucătărie, reamintindu-şi evenimentele din trecut, retrăindu-le aşa cum
i se întâmplaseră înainte de apariţia neaşteptată a lui Jed. Acum îşi concentră atenţia asupra singurei întâlniri cu el.

Avusese loc după o zi sau două de la cererea în căsătorie făcută de Jeremy. îi mai întâlnise o dată pe părinţii lui când dansaseră într-un club pe care aceştia îl frecventau. După ce o ceruse în căsătorie, fusese invitată la cină. Elizabeth era îngrijorată pentru că Jeremy nu-i dăduse încă un inel de logodnă şi acest lucru putea avea multe semnificaţii.

Când ajunseseră în această casă era un pachet de nervi şi era îngrozită că va spune sau va face vreun

lucru greşit. Jeremy n-o încurajase prea mult şi cu fiecare pas pe care-l făceau spre uşa casei lui, devenea mai tăcut. Părinţii lui şi Jed se aflau în sufragerie, aşteptându-i. Atmosfera ostilă o deranjase pe Elizabeth. Era sigură că această animozitate se datora prezenţei ei. Abia după un timp realiză că de fapt era din cauza lui Jed.

Jeremy fusese tăcut un timp, nu tăcut în sensul dezaprobator, ci păstrând un amuzament cinic. Cu toate că nu-i spusese nimic referitor la asta, Elizabeth avea convingerea că acordul sau dezacordul părinţilor lui faţă de fata cu care dorea să se însoare nu-i va afecta în nici un fel decizia şi găsea acum amuzant faptul că Jeremy privise cu dezinteres această întâlnire. în acel moment, Elizabeth fusese furioasă că el nu putea înţelege faptul că ea dorea acordul lor.

în afara unei felicitări şi a unor comentarii anoste din timpul cinei, Jed nu i se adresase direct pentru a face conversaţie. Nu-i păsase de acest lucru. De fapt, fusese bucuroasă că el nu-i distrăsese atenţia şi că astfel părinţii lui nu aveau ce comenta. Avea senzaţia ciudată că el îşi dăduse seama că nu era de partea lui şi ştia foarte bine de ce se întâmplase acest lucru.

După ce băuseră cafeaua în sufragerie, o voce lăuntrică îi spusese că era timpul să se retragă puţin, discret, pentru ai oferi lui Jeremy ocazia de a discuta în particular cu părinţii lui; zâmbetul aprobator pe care-l zărise pe faţa lui Jeremy când ea se scuză pentru a merge la toaletă îi spusese că făcuse un lucru nimerit.

îşi pieptănă părul, îşi refăcu machiajul şi întârzie cât

îndrăzni de mult înainte de a străbate holul şi spunându-şi că lăsase să se scurgă destul timp. Jed se afla în hol. Ceva din atitudinea lui o preveni pe Elizabeth că nu era bine să-l ocolească.

- Aşadar tu eşti îngerul plin de virtute care l-a capturat pe burlacul meu frate, murmură el încet pe un ton zeflemitor. Pentru mine, semeni mai mult cu o vrăjitoare brunetă.

Nervii ei se încordaseră pentru că nu ştia cum să dea o replică potrivită acestui comentariu. Fusese unul din acele momente neplăcute când în minte nu-i venea nici un răspuns potrivit.

Un zâmbet slab îi apăru pe buze.

- Cred că Jeremy se întreabă unde sunt. Scuză-mă.

Atingerea uşoară a mâinii lui pe braţul ei o făcu să se
oprească.

- Nu te deranjează faptul că stau toţi trei în sufragerie, discutând dacă să-ţi acorde sau nu îndoielnica favoare de a deveni membru al familiei Carrel? o întrebă el oftând.

- Nu mă voi mărita cu Jeremy fără acordul părinţilor lui, răspunse ea cu o expresie care spunea că ar fi nebună dacă ar face altfel.

- Câţi ani ai? Ochii lui neobişnuiţi, căprui-aurii, se îndreptară spre figura ei ovală, cercetând-o curios.

- Şaptesprezece. Sunt destul de matură pentru a şti ce gândesc, i-o aruncă Elizabeth, apărându-se.

- Şi eşti îndrăgostită de ideea de-a deveni doamna Jeremy Carrel, constată zeflemitor Jed.

- Mai mult decât orice îmi doresc să devin soţia lui. îl iubesc.

- Dar nu te-ai căsători cu el dacă părinţii mei n-ar fi de acord.

- Desigur, răspunse ea.

- Nu cred că-l iubeşti cu adevărat pentru că dacă ar fi aşa, ai face tot ce-ţi stă în puteri pentru a-l avea şi nu ai ţine cont de hotărârea alcuiva cu privire la căsătoria voastră.

- Este viaţa mea şi hotărârea mea, care nu te privesc pe tine! El ridică sprâncenele în faţa înverşunării ei.

- Nu te căsători cu el, Elizabeth. în tonul lui era un avertisment. Nu te lăsa prinsă de aşa-zisa strălucire a numelui Carrel şi nu face o greşeală pe care o vei regreta.

- Nu crezi că anticipezi? îl întrebase ea uimită. E posibil ca părinţii tăi să nu fie de acord cu această căsătorie.

- Ah, vor fi de acord, spuse el zâmbind cinic. Moralistul meu tată te vede ca pe o fiinţă pură, neatinsă de nimeni şi ţi-a investigat amănunţit toată viaţa pentru a fi mai mult decât sigur că nici un scandal nu e legat de numele tău. Mama te apreciază pentru marea atenţie pe care ai acordat-o activităţilor ei. S-a decis deja că va putea să te modeleze ca pe nora pe care şi-a dorit-o întotdeauna, ca pe una dintre marile ei dorinţe, care este şi a lui Jeremy.

- Nu e un mod prea plăcut de a vorbi despre părinţii tăi.

- Adevărul este mai întotdeauna neplăcut, Liza.

- Numele meu este Elizabeth. Nu-i plăcea faptul că el îi scurta deliberat numele. Nu-mi plac prescurtările de nume. Sunt prea comune.

- Şi numele Elizabeth are conotaţii regale, nu-i aşa? o tachină Jed. Iartă-mă că nu mi-am dat seama de asta.

- Iartă-mă că îmi imaginez cu greu că tu şi Jeremy puteţi fi fraţi, i-o întoarse acru Elizabeth.

- Nu te scuza pentru asta. Aşa a fost încă din ziua în care m-am născut. Am auzit mereu întrebarea: de ce nu poţi fi şi tu ca fratele tău? Jed râse amar. Am făcut multe valuri, dar nu am nici cea mai mică intenţie să mă schimb. Nu-l plac pe Jerry. Nu am de gând să mă mulţumesc să stau în umbra tatălui meu.

- Aşa că îl condamni pe Jeremy pentru că are de gând să conducă firma tatălui tău, replică ea plină de răceală.

- Nu l-aş condamna dacă asta ar fi ceea ce-şi doreşte.

- Pui la îndoială hotărârea lui?

- în acelaşi fel în care pun la îndoială hotărârea ta, replică
el.

- Ştiu exact ce-mi doresc. Vreau să mă mărit cu Jeremy, spuse Elizabeth hotărâtă.

- Chiar aşa?

Degetele lui îi prinseră bărbia şi o ridicară. Ochii ei verzi se măriră de surpriză când îi priviră faţa extrem de aproape de a ei. Acţiunea lui bruscă o luase prin surprindere şi nu reuşise să protesteze sau să se

îndepărteze. Nici măcar nu fusese pregătită pentru a respinge sărutul lui pasional, apăsat şi posesiv care aprinsese un foc ciudat în vinele ei. Lipsa de experienţă nu făcuse decât s-o sperie. După ce buzele care-o apăsau se retraseseră, Elizabeth nu reuşise decât să-i privească fix ochii căprui-aurii care păreau satisfăcuţi, asemeni celor ai unei pisici care se joacă mândră cu şoarecele pe care l-a prins.

- Mă îndoiesc de faptul că Jeremy te-a sărutat aşa vreodată, Liza, zâmbise Jed zeflemitor. Simţurile lui sunt prea sever controlate pentru a-i permite asta.

- Sper că nu e aşa, şoptise Elizabeth cu respiraţia întretăiată şi cu pulsul accelerat.

Se sărutase cu Jeremy de multe ori. Fuseseră sărutări care îi satisfăceau dorinţele. Dar niciodată nu avusese senzaţia că era pe cale să fie sedusă.

- Jeremy mă respectă prea mult pentru a mă trata în acest fel, adăugase ea nervoasă, cu toate că vocea îi tremura.

- Asta vrei de la el? Respectul şi numele Carrel? Râdea de tinereţea şi inocenţa ei, dar ea n-avea puterea să-l oprească. Va face dragoste cu tine, ştii asta.

- Dar cu blândeţe şi consideraţie. începuse să roşească în faţa acestei discuţii care devenise mult prea intimă.

- Sper că într-o zi, Liza, vei fi destul de cinstită pentru a-mi spune ce ţi-ai dorit cu adevărat. Vocea lui suna ca şi cum îi părea rău pentru ea.

- Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti astfel? Cum îndrăzneşti să mă tratezi în acest fel? izbucnise ea, mai

nervoasă acum pentru că simţise că lui îi era milă de ea.

- Va trebui să te trezeşti, micuţă Liza. Jeremy nu e bărbatul potrivit pentru tine, insistase Jed , arătându-şi amuzamentul în faţa temperamentului ei necontrolat.

- Ce se întâmplă aici? Jeremy apăruse vizibil agitat, la capătul coridorului, privindu-i acuzator cu ochii lui întunecaţi pe Jed şi pe Elizabeth.

Simţindu-se vinovată, se eliberă de mâna lui care acum se afla lângă gâtul ei şi o mângâia cu blândeţe. îi era teamă că Jeremy va înţelege greşit şi va interpreta altfel întâlnirea ei întâmplătoare cu fratele lui.

- Tocmai aveam de gând să mă întorc. începuse ea să explice, dar Jed o întrerupsese.

- Da, aşa este, încuviinţă el, dar eu am oprit-o înainte de a se grăbi să vină sub aripa ta protectoare. Am vrut să fiu primul care sărută mireasa. N-am vrut ca ea să aibă vreun dubiu că nu am de gând s-o primesc cu braţele deschise în această casă.

Exagerarea lui Jed la ultimele cuvinte nu făcuse decât să declanşeze o furtună pe faţa lui Jeremy. Elizabeth simţise că făcea în mod deliberat acest lucru. Nu dorea decât să-şi enerveze fratele.

- Stai departe de Elizabeth, Jed, îl avertizase Jeremy.

- Atunci pot măcar s-o felicit. Jed se întorsese spre Elizabeth care era încă prea uimită pentru a se mişca sau pentru a zâmbi. Verdictul a fost dat şi totul va deveni realitate. N-aş aştepta un tratament prea bun dacă aş fi în locul tău, Liza. Familia Carrel nu iartă prea multe. ştiu asta din propria experienţă.

- Elizabeth, vino aici! îi ordonase Jeremy crispat.

Când începuse să se îndrepte spre el, văzuse cum Jed îi transmite un mesaj tăcut din ochii aurii, repetându-i din nou că face o greşeală. Replica ei fusese să alerge în braţele lui Jeremy, lăsându-l să-i cuprindă umerii şi aruncându-se la pieptul lui, zâmbindu-i fericită şi cum toată enervarea lui dispare la fel de repede cum apăruse.

Apoi ochii negri ai lui Jeremy se întorseseră spre fratele lui care rămăsese singur la câţiva metri de ei, cu o expresie pe jumătate ascunsă de genele lăsate, folosite ca un scut.

- Mama a sugerat că pentru a păstra aparenţele va trebui să fii cavaler de onoare, îl anunţase Jeremy.

- Presupun că ar trebuit să mă simt onorat pentru că am fost inclus în toată festivitatea. Crezi că dacă mi se oferă un rol important îmi voi schimba în vreun fel purtarea? îl tachinase Jed.

- Ti-am adus numai la cunoştinţă dorinţa noastră, constatase enervat Jeremy.

- Aş vrea să fii cavalerul meu, mi-ar face plăcere. Tu eşti cel care trebuie să accepte sau să refuze.

Fără să răspundă, Jed le întorsese spatele şi plecase.

Capitolul 2

Aceste amintiri neaşteptate o făcură să retrăiască toate acele momente şi incidentul pe care-l uitase de mult. Elizabeth îşi apăsă degetele pe buze fără să-şi dea seama. Privind în urmă, nu mai era speriată de sărutul lui Jed. Această descoperire era ciudată, pentru că avea o părere destul de proastă despre comportamentul lui.

Jed nu fusese cavaler de onoare la nunta lor. De fapt, la câteva zile după ce-l cunoscuse, Jeremy îi spusese că plecase fără să-şi anunţe destinaţia. Cu toate că nu mai adăugase nimic, Elizabeth înţelesese că Jeremy dorea ca fratele lui să plece cât mai departe, într-o lungă călătorie. Fusese surprinsă că şi părinţii lui împărtăşeau aceste gânduri; nu le destăinui această mirare, dar se simţise şi ea uşurată că Jed nu se afla în preajmă.

Aparent, Jeremy era aproape cu un cap mai înalt decât Jed. Era mai atletic şi avea un corp musculos, spre deosebire de Jed care era slab. După judecata lui Elizbaeth,
Jeremy era cel atrăgător, cu o figură ce avea trăsături puternice, dar fine, care-l făceau să pară mult mai tânăr.

La douăzeci şi trei de ani, Jed avea trăsături aspre pe care anii păreau să le fi accentuat, făcându-l să pară cinic şi rău. Apoi exista şi încrederea lui în propria persoană care o făcuse pe Elizabeth să se simtă naivă, neexperimentată şi în nesiguranţă. Ştiuse că va deveni

o soţie prezentabilă în societate pentru Jeremy, aşa cum acesta îşi dorea, dar gândul că Jed îi era cumnat o făcea mereu să tremure. Apoi el plecase, luând cu el toată teama şi incertitudinea pe care ea le simţea.

Acum Jed se întorsese. De ce? Era o întrebare fără răspuns, una pe care el o evitase cu succes când ea îl chestionase. Dacă s-ar fi întors după moartea lui Jeremy sau a tatălui lui, Elizabeth ar fi înţeles. Dar acum i se părea că se întorsese cu un anumit scop. Nu-şi putea spune că în sfârşit simţea o oarecare loialitate faţă de familia lui sau că se întorsese mânat de dorul casei în care se născuse.

Dacă ar fi avut vreunul din aceste motive, n-ar fi apărut ca un vagabond, murdar şi nebărbierit. Nu, dacă sperase să intre din nou în graţiile mamei lui ca singurul bărbat din familie, şi-ar fi făcut apariţia într-o manieră mult mai prezentabilă. Şi-ar fi cheltuit şi ultimul ban pentru a deveni prezentabil pentru familia Carrel şi nu ar fi venit pe jos, cărând o geantă ponosită în spate, nebărbierit şi neîngrijit.

- Dau un bănuţ pentru gândurile tale. sau mă costă mai mult pentru a afla ce gândeşte un Carrel?

Elizabeth clipi de câteva ori când îi întâlni ochii cu sclipiri aurii care semănau cu cei ai unei pisici, ca şi toată înfăţişarea lui Jed Carrel, care avea aroganţa insinuantă a unei feline.

- Nu. Respiră adânc pentrtu a-şi calma pulsul accelerat. Nu merită nici măcar un bănuţ.

- Omleta mea? întrebă Jed, mirat că ea continuă să-l privească.

- Imediat. Se îndreptă repede spre frigider, abia luându-şi ochii de la transformarea care se petrecuse cu el într-un timp atât de scurt. Barba dispăruse, lăsând să se vadă bărbia frumoasă şi pometii proeminenţi. Mirosul frumos al after-shave- ului plutea pe lângă nasul ei. Părul lui de culoarea tutunului era ud de apa duşului şi era ondulat natural, iar cele câteva şuviţe care-i cădeau pe frunte îl făceau şi mai atrăgător.

Dar, din nou era impresionată de masculinitatea lui şi îngrijorată că nasturii cămăşii lui albe erau pe jumătate desfăcuţi şi mânecile erau scurte. Pielea bronzată a braţelor era întinsă pe muşchii lui, iar părul negru, creţ, conferea o nuanţă mai închisă a pieptului de asemenea bronzat. Toate aceste lucruri îl făceau mai atrăgător ca niciodată. Ea îşi spuse atunci că şi când era îmbrăcat în costum arăta la fel de puternic şi dădea impresia maculinităţii întruchipate.

îi era greu să lucreze cu aceeaşi eficienţă pe care o avea întotdeauna în bucătărie, cât timp ochii lui îi studiau fiecare mişcare. Elizabeth se forţa să-şi concentreze atenţia asupra a ceea ce făcea.

Privi spre scaunul pe care el se aşezase şi-l întrebă:

- Vrei omletă simplă, cu brânză sau cu şuncă?

- Simplă e foarte bine, răspunse Jed.

Aşteptă până când ea îi servi omleta şi pâinea prăjită înainte de a continua conversaţia.

- Unde este fiica ta? întrebă el.

- în oraş cu Rebecca. Are lecţie de pian imediat după prânz.

- Cântă la fel de bine ca mama ei?

întrebarea o surprinse pe Elizabeth. Pentru o clipă, îi fu greu să-şi dea seama că Jed se referea la ea.

- Este începătoare. Luă cana mare de cafea şi-şi turnă o ceaşcă, neţinând cont că aceasta era prea fierbinte pentru o zi atât de călduroasă. Ia lecţii de pian de mai puţin de un an. Dar merge foarte bine.

- Seamănă cu tine?

- Nu, seamănă mai mult cu tatăl ei.

- E păcat, ripostă Jed.

- De ce te-ai întors? Ochii ei verzi se întoarseră repede pentru a-i întâlni privirea.

- Trebuie să existe vreun motiv?

- Da, zise ea respirând adânc, lăsându-l s-o privească fix în ochi pentru un timp care i se păru interminabil, înainte ca el să-şi întoarcă atenţia spre farfuria de pe masă. Nu pot să cred că te-ai întors numai pentru că aceasta este casa ta.

- Nu desconsidera dorul de locul natal. Poţi să te desprinzi de rădăcini, dar vei trăi mereu amintindu-ţi de ele, replică Jed.

- De aceea te-ai întors? întrebă ea, încă neacceptându-i răspunsul ambiguu.

- Din acest motiv am venit înapoi, încuviinţă el. Dar cred că m-am întors în America pentru că simţeam

nevoia de civilizaţie.

- Când vei pleca?

- Poate mâine. Poate niciodată, oftă el muşcând cu dinţii albi din pâinea prăjită.

- Nu înţeleg de ce te-ai întors tocmai acum. îşi îndepărtă şuviţele de păr care-i cădeau pe faţă în timp ce simţea cum începe s-o doară capul.

- Probabil că nu ştii nici de ce am plecat, nu-i aşa? Buzele lui încordate se destinseră într-un surâs.

- Ştiu că te-ai certat cu părinţii tăi, mărturisi Elizabeth.

Jed împinse la o parte farfuria goală din faţa lui.

- Toată viaţa mea am avut parte de certuri şi discuţii în contradictoriu cu ei. în prostia mea, am crezut că-i voi putea face pe părinţii mei să înţeleagă că tot ceea ce-mi doresc este să-mi duc viaţa după propriile mele principii. Când tu şi Jeremy v-aţi logodit, eu fusesem deja exmatriculat de la trei şcoli de avocatură. Tatăl meu mi-a spus în acea seară că şi-a folosit influenţa şi banii pentru ca să fiu primit la altă şcoală de avocaţi. A refuzat să accepte faptul că nu vreau să devin avocat şi că nu vreau să iau parte la afacerile familiei. După câteva zile, am plecat.

- înţeleg, murmură ea.

- Mă îndoiesc. Vocea lui era din nou zeflemitoare. Acest lucru o făcu să-şi ridice repede capul. Ca să-ţi spun adevărul, nu mă aşteptam să te găsesc aici la întoarcere.

- Unde credeai că voi fi? râse scurt Elizabeth, plină de confuzie.

- Credeam că te vei recăsători. Eşti o femeie frumoasă. Era mai mult o constatare decât un compliment. Nu pot să cred că n-au existat oferte.

- N-am avut prea multe întâlniri de la moartea lui Jeremy, şi n-a existat nici o relaţie de lungă durată. Elizabeth îi întoarse spatele şi încercă să schimbe subiectul. Vrei cafea?

- Te rog.

Când îi aşează cana în faţă, Jed o întrebă:

- De ce ai evitat să ai o relaţie de lungă durată?

- N-am evitat, răspunse ea nervoasă din cauza tonului zeflemitor cu care îi vorbea. Pur şi simplu n-am avut prea mult timp liber. Când ai copii nu prea mai ai timp pentru tine.

- Poţi aranja să ai destul timp liber dacă asta îţi doreşti cu adevărat, observă el. Jerry n-a fost capabil să-ţi trezească o asemenea dorinţă?

întrebarea lui neobrăzată o făcu să ridice mândră bărbia.

- Am fost foarte fericiţi împreună, îl anunţă Elizabeth, enervată şi înfiorată. Probabil că de aceea nu am fost interesată de altcineva.

- îţi place să fii frumoasa văduvă Carrel şi să provoci bărbaţii să te întâlnească pentru a-ţi câştiga favorurile? o ches- tională Jed cu o blândeţe prefăcută. Sau ţi-e frică de faptul că vreun bărbat îţi va arăta cât de rece era

Jerry? îi privea atent buzele, ca şi cum ar fi evocat amintirea sărutului lui.

Elizabeth se îndepărtă ezitând de masă şi se îndreptă spre bufet pentru a pune cana acolo.

- Jeremy nu era deloc rece şi am o fiică ceea ce-ţi poate demonstra acest lucru. întrebările tale au devenit prea personale şi depăşesc limita bunului simţ.

- Abilitatea de a procrea nu indică şi capacitatea unui bărbat de a trezi dorinţele unei femei, râse el cu aroganţă. Respectul şi tandreţea lui au fost atât de satisfăcătoare pe cât ai crezut la început?

- Da! exclamă ea nervoasă.

- Cinstit? o provocă uşor Jed şi ea realiză că acum el se afla chiar în spatele ei.

- Da, cinstit, declară hotărâtă Elizabeth. Enervarea îi cuprindea toată fiinţa şi era gata să izbucnească. Nu te-ai schimbat deloc, Jed. îmi amintesc aroganţa ta şi insultele pe care mi le-ai aruncat când ne-am întâlnit, şi văd că anii care au trecut nu le-au alterat deloc. Ai încercat să mă întorci împotriva lui Jeremy atunci, şi acum faci acelaşi lucru, cu toate că el nu este aici pentru a se apăra. Găsesc acest lucru dezgustător şi te compătimesc!

- Când te-am revăzut, mi-am adus şi eu aminte de prima şi singura noastră întâlnire, răspunse el serios şi gânditor. Erai o făptură tânără, extrem de atrăgătoare, tentant de inocentă şi care se făcea dorită. însă gândindu-mă mai bine, mi-am spus că erai destul de

matură şi deloc inocentă, dar te vedeam tot ca pe o fetiţă lipsită de experienţă. Ca femeie... Vocea lui deveni înceată şi mângâitoare... Eşti şi mai atrăgătoare decât fetiţa de acum câţiva ani.

- încetează! Voia să-şi astupe urechile pentru a nu-i mai auzi vocea, dar îi era imposibil.

- Privind înapoi, am plecat şi din cauza ta. în acea noapte nu mi-am dorit decât să te sărut din nou, cu toate că ştiam că te speriasem. Văd că şi acum te sperii. Mâinile lui se aflau acum pe braţele ei moi. Tremuri.

Ea închise ochii pentru a se opri să răspundă atingerii lui.

- Din cauza dezgustului, murmură ea îngrijorată, simţind nevoia să explice motivele emoţiei sale.

- Oricum, mi-ai dat un motiv în plus pentru a pleca. în vocea lui era puţin amuzament. Dacă rămâneam, probabil că n-aş fi reuşit să rezist tentaţiei de a face dragoste cu tine, chiar dacă ai fi devenit soţia fratelui meu. Acum. Jed îi mângâie braţele şi-şi lăsă degetele să-i cuprindă încheieturile delicate ale mâinilor. O trase de umeri şi o lipi de pieptul lui. Acum te pot îmbrăţişa în acest fel şi-mi pot îngropa faţa în părul tău negru, ca mătasea. Elizabeth oftă şocată, în timp ce el făcea ceea ce spusese. Şi.

- Lasă-mă în pace! încercă să se îndepărteze de respiraţia lui care îi mângâia urechea.

Acum buzele lui se aflau lângă obrazul ei, apoi lângă gât şi păreau să surâdă mulţumite. Elizabeth descoperi

că Jed găsea amuzantă această situaţie, ştiind că ea nu va fi capabilă să se elibereze din braţele lui puternice de bărbat.

- Elizabeth! Vocea uimită şi mustrătoare veni din uşa holului.

Obrajii i se înroşiră în timp ce Jed o elibera încet, ochii lui frumoşi privind-o amuzaţi de stânjeneala ei când îşi privi soacra. Jed nu se întoarse imediat, ci rămase cu spatele la mama lui.

- Rebecca. începu Elizabeth luptând pentru a-şi recăpăta calmul şi pentru a trece peste senzaţia absurdă că făcuse un lucru pentru care trebuia să se simtă vinovată.

Rebecca Carrel începu să vorbească, profund indignată.

- Ce crezi că faci printr-o astfel de comportare, Elizabeth? Dacă era Amy cea care venea aici şi te vedea în braţele acestui străin? Cine este acest.

- Bună, mamă. Jed se întoarse şi vorbi înainte ca ea să-şi termine seria de întrebări care o blocaseră pe Elizabeth.

Rebecca rămase cu gura căscată de uimire, iar sprâncenele îi erau arcuite într-un fel care nu exprima deloc bucuria de a-şi revedea fiul întors după mult timp acasă.

- Fratele şi tatăl tău sunt în mormânt de destul de mult timp, Jed. De ce te-ai obosit să te întorci tocmai acum? îl întrebă ea cu asprime.

Linia fermă a buzelor lui se tranformă într-un zâmbet rece.

- Ar fi trebuit să fiu surprins de primirea iubitoarei mele mame, răspunse el cinic. Nonşalant, se îndreptă spre ea şi o sărută zeflemitor pe obraz.

- Cât timp ai de gând să rămâi aici? Sau eşti numai în trecere?

Expresia mamei lui era rigidă, controlată.

- Nu mi-am făcut nici un plan, oftă Jed întâlnindu-i privirea întunecată.

- Nu pot să cred, spuse Rebecca fără a-i aproba răspunsul. Tatăl tău şi cu mine am făcut tot ce am putut pentru a te pregăti pentru o viaţă decentă, iar tu ai dat cu piciorul la tot ce ţi-am oferit, chiar şi la şansa de a absolvi un colegiu. Ai refuzat aceste lucruri ca şi cum tu le ştiai mai bine pe toate, şi n-ai vrut să ne asculţi. Pentru ce-ai făcut toate astea? Ce-ai realizat de când te tot învârteşti prin Pacific?

Tot ceea ce văzu Elizabeth pe figura lui Jed era controlul ferm al nervilor lui şi încleştarea maxilarelor. Suporta tirada mamei sale fără a arăta vreo emoţie şi fără s-o întrerupă.

- Nu m-am întors pentru a mă certa din cauza lucrurilor pe care le-am făcut în trecut, fie ele bune sau rele, mamă, replică el calm. Cred că am vrut să mă întorc după ce am propria mea avere. Când am primit scrisoarea pe care mi-ai trimis-o cu un an întârziere, am realizat că tata e mort şi am prea mult din mândria

familiei Carrel pentru a mă mai gândi la trecut şi a-l învinovăţi de ceva. M-am întors pentru a face pace cu tine, mamă.

Urmă din nou acea privire lungă pe care şi-o aruncau măsurându-se. Elizabeth îşi ţinu respiraţia fără să-şi dea seama, crezând în sinceritatea din vocea lui Jed, dar neştiind cum va reacţiona mama lui.

- Poţi sta în camera de lângă scări cât timp rămâi aici, zise Rebecca întru târziu. Amy, fiica lui Jeremy, locuieşte acum în vechea ta cameră.

- Da, Liza mi-a oferit-o deja, la scurt timp după ce am ajuns. Am. privi în jos studiindu-şi hainele curate. am fost nevoit să mă schimb după ce am venit pe jos din oraş.

- Ai venit pe jos din oraş! exclamă mama lui înfuriată. Te-a văzut cineva? Pentru Dumnezeu, de ce n-ai luat un taxi? Ce-ar crede lumea dacă te-ar vedea mergând pe jos pe autostradă?

- Dacă m-a văzut cineva, şi-a spus că sunt în drum spre casă, ripostă Jed sec.

- Aş vrea să devii mai conştient de poziţia ta în societate, oftă mama lui, vizibil afectată.

în acel moment, Amy îşi făcu apariţia în uşa bucătăriei, după ce-şi schimbase hainele de zi cu pantaloni scurţi şi maiou. Privirea ei se îndreptă imediat spre străinul din cameră. Elizabeth realiză că probabil era prima dată când fiica ei vedea un bărbat în casă de la moartea bunicului ei, care şi în viaţă fiind, era destul

de retras.

îndreptându-se spre Elizabeth, Amy îşi concentră ochii căprui asupra lui Jed. Nu exista nici un pic de timiditate în felul cum îl studia şi nici nu părea stânjenită de privirea lui fixă.

- Bună, Amy. Salutul lui Jed era politicos şi nu forţat sau cu vreo urmă de căldură şi bucurie falsă.

Amy o privi pe Elizabeth.

- Cine este? o chestionă ea cu o voce clară şi tare, nede- ranjându-se să ascundă întrebarea şoptind-o.

- Amy, unde-ţi sunt manierele? o certă Rebecca tăios.

în afară de o strângere din buze, Amy pretinse că nu auzise reproşul bunicii. Elizabeth se gândi uimită că spiritul rebel al fiicei sale putea veni de la unchiul ei.

- Acesta este unchiul tău, Jed, Amy. Este fratele tatălui tău, îi explică răbdătoare Elizabeth.

Curiozitatea fetiţei încă nu dispăruse când îşi întoarse din nou ochii spre Jed.

- Bună, zise ea salutându-l firesc. L-ai cunoscut pe tatăl meu?

- Da, am crescut împreună, răspunse Jed, întorcând o privire calmă ochilor ei cercetători.

- M-ai văzut şi pe mine când eram bebeluş?

- Nu, mă aflam într-o altă parte a lumii când te-ai născut tu.

Răspunsul lui n-o impresionă pe Amy.

- Eu nu mi-am cunoscut tatăl. A murit înainte de

naşterea mea, ştii doar, îl informă ea cu indiferenţă.

- Sigur că ştiu, încuviinţă el.

- L-ai iubit pe tatăl meu?

- Oh, Amy, ce întrebare stupidă! Râsul lui Elizabeth era destul de forţat pentru că încerca să-şi ascundă sentimentele în timp ce-i arunca o privire rugătoare lui Jed. Doar este fratele tatălui tău. Sigur că l-a iubit.

- Nu e chiar adevărat, ignoră el rugămintea ei nerostită de a păstra amintirea lui Jeremy neîntinată.

- Jed! exclamă Elizabeth care devenise nervoasă.

- Era fratele meu, continuă Jed cu un zâmbet blând. Şi pentru că era fratele meu, l-am iubit. Dar nu pot spune că mi-a plăcut foarte mult de el. Fraţii au tendinţa de a se bate şi de a se certa mereu, Amy. Tatăl tău şi cu mine am avut multe divergenţe.

- Din ce cauză? întrebă Amy aplecând capul într-o parte.

- Ajunge cu întrebările, Amy, o întrerupse rece Rebecca. Unchiul tău probabil e obosit după lunga călătorie pe care a făcut-o şi tu ar trebui să exersezi la pian. Doamna Banks mi-a spus că nu ai evoluat prea bine astăzi, aşadar de acum încolo va trebui să mai cânţi la pian încă un sfert de oră în fiecare zi.

- Oh, mamă, nu! protestă supărată Amy spre Elizabeth, făcând apel la ea pentru a-i lua apărarea.

- Ai face bine să urmezi sugestia bunicii tale, răspunse calmă Elizabeth. Dacă te vei descurca mai bine la următoarea lecţie, vom lua acest lucru în

considerare şi vom elimina sfertul de oră suplimentar.

- Doamna Banks e o proastă, mormăi Amy.

- Aveam de gând să fac o baie în piscină mai târziu, interveni încet Jed, poate prea încet, îşi zise Elizabeth. Probabil că vrei să vii şi tu după ce termini de exersat, Amy.

Supărarea fu înlocuită imediat de un zâmbet când Amy deschise gura pentru a accepta repede invitaţia.

- Presupun că ai uitat, Jed, vorbi aspru mama lui, dar în această casă nu există recompense sau mulţumiri pentru ceea ce trebuie să faci.

După această ultimă replică tăioasă, Rebecca le întoarse spatele şi părăsi bucătăria. După câteva secunde de linişte, Jed privi în urma ei aruncând fulgere aurii din ochii lui frumoşi.

- îmi pare rău, Amy, zise el simplu, întorcându-se spre copilul nevinovat. Rămâne pe altă dată.

- Da, altă dată, oftă ea ca şi cum nu-şi făcea prea multe speranţe pentru ziua aceea care poate nu va mai veni. îşi trăgea greu picioarele după ea în timp ce părăsea camera.

- Nimic nu s-a schimbat, murmură Jed răsuflând adânc.

Elizabeth ştia că acest comentariu nu-i era adresat ei ci
insistenţelor mamei lui în privinţa disciplinei stricte. De câteva ori protestase chiar ea în apărarea lui Amy, dar argumentele Rebeccăi despre ce era bine pentru copil

păreau extrem de întemeiate. în afară de asta, neastâmpărata şi voluntara Amy era greu de supus regulilor acestei case. De fapt, Elizabeth era convinsă că exista o singură cale de a-i păstra personalitatea sub control. Nici ea însăşi nu se obişnuise cu regulile impuse de soacra ei. Dar era ajutată de aceasta în educaţia copilului.

- De ce locuieşti aici, Liza? o întrebă Jed în timp ce ea începuse să strângă masa. Sunt sigur că şi după moartea lui Jeremy şi a tatălui meu, averea a rămas la fel de mare.

- Aşa este, replică ea repede în timp ce-şi vedea de treabă. Dar aceasta a fost casa mea. Şi numele meu este Elizabeth.

- Dar casa pe care aţi avut-o tu şi Jeremy? Aceea nu e casa ta? ripostă el.

- Am locuit aici şi după căsătorie.

- Ah, Dumnezeule! râse el nevenindu-i să creadă. Ai locuit de fapt aici. cu părinţii mei, după ce te-ai căsătorit! Acest lucru te-a privat de libertate şi nu prea aţi avut mult timp să vă cunoaşteţi pentru că mama a fost cea care v-a organizat întotdeauna viaţa! i-o aruncă el.

- Era numai ceva temporar! Amuzamentul lui cinic o deranja şi o făcea să bată în retragere. Am cumpărat o casă, dar trebuia redecorată, mobilată, şi bucătăria reconstruită. Era o prostie să încercăm să trăim acolo când nu era nimic pus la punct.

- Desigur că nu v-a trecut deloc prin cap să vă mutaţi acolo şi să redecoraţi treptat casa, i-o aruncă Jed sec.

- Jeremy n-a văzut sensul prelungirii aranjamentelor. A fost decizia lui de a face toate îmbunătăţirile de la bun început şi eu am fost de acord, încuviinţă Elizabeth. în afară de asta, el lucra din greu pentru tatăl tău. Era de înţeles că dorea să vină seara acasă şi să găsească ordine şi o cină caldă.

- Tu ce făceai toată ziua?

- Cu toate că n-ar trebui să te intereseze, zise ea ridicându-şi nervoasă bărbia, îţi voi spune că eram ocupată cu redecorarea.

- Sub supravegherea mamei, nu-i aşa? o tachină el.

Ochii ei căpătară o nuanţă de verde închis din cauza enervării pe care nu şi-o mai putea stăpâni şi aceştia contrastau acum cu albastrul capodului ei.

- Aveam şaptesprezece ani atunci şi eram prea neexperimentată pentru a face singură o treabă atât de complexă. Am fost foarte bucuroasă de colaborarea mamei tale!

- Aşadar, casa nu a fost niciodată terminată?

- N-a fost. îi întoarse spatele şi privi vasul mare de cafea. Aveam de gând să ne mutăm acolo, dar Jeremy a murit în acel accident de maşină şi eu pur şi simplu. nu puteam trăi într-o casă în care trebuia să fim împreună.

- Deci ai rămas aici, zise el pe un ton uşor acuzator.

- După ce am descoperit că eram însărcinată cu Amy, nu puteam pleca nicăieri. Mătuşa mea era în spital

din cauza unei grave crize de diabet.

- Şi mama ţi-a oferit din nou colaborarea, nu-i aşa? o întrebă zeflemitor Jed. Când s-a născut Amy erai la fel de tânără şi lipsită de experienţă, nu ştiai nimic despre creşterea unui copil şi ai acceptat din nou ajutorul ei. Puteai găsi un profesor mai bun. De fapt, puteai să ajungi la aceleaşi rezultate dacă-ţi puneai mintea la contribuţie. Multe femei îşi cresc singure copiii, chiar şi fără a beneficia de situaţia financiară pe care-o ai şi care te făcea să nu ai nici o grijă.

- Eşti prea încrezător în puterile tale şi prea arogant pentru a-ţi da seama că am procedat bine, i-o tăie Elizabeth. Şi probabil că nu ştii cum te simţi când eşti singur şi speriat. Mă îndoiesc de faptul că ştii cum e când ai nevoie de sprijinul altcuiva. Şi mă îndoiesc că-ţi dai seama cum te simţi când ai nevoie de cineva!

- Crede-mă, şi eu am nevoie de cineva! Vocea lui aspră vibră. Dacă nu aveam, nu m-aş fi întors acasă. Chiar dacă aveam nevoie numai de o reîntoarcere în casa natală!

- Nu mă învinui pe mine din cauza asta. Tu eşti acela care a plecat! Şi trei scrisori în nouă ani nu par a fi satisfăcătoare pentru a arăta dorul tău de casă!

- Vrei să ştii câte scrisori am primit eu de la părinţii mei? îi aruncă Jed. Două, mai exact! Una care-mi anunţa moartea lui Jeremy şi cealaltă pe a tatălui meu. Eforturile mele de a păstra legătura cu ei nu au fost deloc încurajate. M-am simţit de parcă m-aş fi lovit cu

capul de un zid extrem de înalt!

- Atunci de ce te-ai întors? îl întrebă ea supărată, punând în tonul ei toată frustarea pe care-o simţea.

- Şi eu îmi pun această întrebare de când am ajuns aici. Trebuia să-mi dau seama că nu se întâmplă niciodată minuni. M-am gândit, zise el cu un zâmbet pe jumătate zeflemitor, că dacă mă întorc cu gândul de a face pace, mama îmi va veni în întâmpinare şi mă va accepta aşa cum sunt. însă singurul lucru pe care vrea să-l ştie este propriul ei succes.

- E o acuzaţie crudă! respiră adânc Elizabeth.

Privirea lui căzu pe faţa ei încordată şi supărată.

- îmi iubesc profund mama, dar asta nu mă determină să nu văd greşelile pe care le face.

- Ce e rău în a fi ambiţios? Sau dacă doreşte să aibă succes? îl chestionă ea.

- Şi tu ai de gând să urci în vârful societăţii. Cum gândeşti din această poziţie socială? Asta îţi doreai? replică Jed. Asta îţi umple viaţa şi te satisface?

Nu-i prea umplea viaţa, dar era o exprimare care o satisfăcea într-un fel.

- Toate activităţile pe care le am îmi umplu timpul, se apără ea. Şi îmi place munca de caritate. Simţi o mare mulţumire când îi poţi ajuta pe alţii.

- După standardele cui? Ale mamei mele? îşi accentuă el cuvintele râzând cu poftă.

- Cred că ai devenit mai cinic şi mai rece decât este ea, observă Elizabeth.

- Dar tu? Ai devenit ca ea? Nu crezi că ai mai dori poate să simţi căldura dragostei şi companiei unui bărbat?

- Nu m-am gândit la asta. Dintr-o dată deveni îngrijorată, neplăcându-i faptul că subiectul fusese schimbat de la mama lui la ea.

- Nu crezi că simţi lipsa unor mâini de bărbat care să te cuprindă în braţe? continuă Jed, insistând asupra subiectului.

- Mă îndoiesc de asta, replică ea. Am fost crescută de o mătuşă rece şi cu principii demodate. Jeremy a murit la scurt timp după ce ne-am căsătorit şi din această cauză n-am ajuns să ştiu ce înseamnă să ai o relaţie îndelungată cu un bărbat. Cred că pot supravieţui foarte bine şi fără a avea un bărbat în preajmă.

- Chiar aşa? o provocă Jed.

în acel moment se îndreptă spre ea şi Elizabeth făcu un pas înapoi. Bravada ei de apărare fusese demolată de frica pe care-o simţea când se gândea că el o va asalta din nou.

El se opri şi-şi muşcă buzele.

- Voiam doar să-mi mai torn în ceaşcă puţină cafea, îi explică el, lăsând să i se vadă amuzamentul. Credeai că am de gând să-ţi zdruncin argumentele şi să-ţi dau o dovadă fizică?

- Mai devreme. începu ea reamintindu-i ce se

petrecuse înainte de apariţia soacrei ei.

- Ce s-a întâmplat mai devreme a fost din cauza unui impuls necontrolat. Expresia lui era neaşteptat de aspră. Poate am zis că eşti atrăgătoare, Liza, dar nu te doresc. E o mare diferenţă. Deci nu ai de ce să te temi că-ţi voi face avansuri sau că voi merge prea departe. Nu am intenţia să te mai ating.

Concluzia lui Jed era atât de emfatică încât Elizabeth se forţă să-l creadă. Dar faptul că o respingea ca femeie era un lucru care o deranja mai mult decât îşi închipuise. Ar fi trebuit să se bucure, dar, în loc de asta, era dezamăgită.

- Nu te simţi uşurată, micuţă soră? Vocea lui insinuantă o tulbură şi mai mult.

- S. sigur că da. Se întoarse cu spatele, trecându-şi nervoasă o mână prin buclele negre ca abanosul pentru a le pune după urechi, în timp ce-şi compunea o mască rece. Imens de uşurată, adăugă.

- Asta credeam că vei spune, murmură el.

- îţi poţi pune şi singur cafea. Am mult de lucru. Evită să-l privească direct în timp ce ieşea din bucătărie, mulţumită că avea scuza că trebuie să citească piesele şi pentru acest lucru trebuia să fie singură.

Capitolul 3

- Pune tacâmul în capul mesei, Elizabeth, îi dădu instrucţiuni Rebecca. Din moment ce Jed este aici, i se cuvine acel loc.

în acel moment Jed apăru în arcada sufrageriei. Purta aceeaşi cămaşă albă şi aceiaşi pantaloni maro de mai devreme.

- Sunt onorat, mamă, că m-ai aşezat în capul mesei, comentă el, lăsându-le să afle că auzise toată conversaţia.

- Cel mai mare bărbat din familia Carrel ocupă întotdeauna acel loc, răspunse politicoasă Rebecca. în cazul de faţă se întâmplă ca tu să fii singurul bărbat care poartă numele Carrel. Privirea ei întunecată se plimbă pe ţinuta lui neglijentă. Putem întârzia puţin servirea mesei pentru a te schimba. Sunt sigură că ai uitat obiceiul nostru de a ne îmbrăca decent pentru cină.

- N-am uitat, spuse Jed intrând în cameră şi trăgând scaunul de la capătul mesei. Din nefericire, nu am avut unde pune cămăşile apretate şi cravatele, geanta mea fiind cam neîncăpătoare.

- Nu exagera! se răţoi mama lui. Este suficient să porţi un costum.

- Nici de aşa ceva n-am avut loc. Trebuie să mă accepţi aşa cum sunt, îi zise Jed luând cuţitul şi furculiţa pe care Elizabeth le pusese lângă farfurie.

Rebecca strânse nemulţumită din buze, dar nu mai spuse nimic. Le arătă cu un gest elegant locurile lui Elizabeth şi lui Amy pentru ca acestea să se aşeze, şi ea

îşi trase scaunul de la celălalt capăt al mesei, opus lui Jed.

- Apropo, zise el privind bucăţile de carne perfect tăiate din farfuria lui Amy, unde este Maggie? E ziua ei liberă?

Maggie Connor fusese bucătăreasa şi menajera familiei Carrel ani de zile, aproape un membru al familiei când Elizabeth se măritase cu Jeremy.

- S-a retras. După moartea tatălui tău, îi explică mama lui. Nu mai primim vizite şi nu mai organizăm dineuri, aşa că nu avea rost s-o reţinem numai pentru noi trei. Tatăl tău i-a oferit prin testament o sumă generoasă şi am lăsat-o să plece.

- Mâncarea e foarte bună, observă Jed. Cine găteşte acum? Tu, mamă?

- Elizabeth face totul, chiar dacă din când în când îi dau şi eu câte o mână de ajutor.

Numai Elizabeth ştia cât de rare erau acele mâini de ajutor. Nu avea nimic de obiectat. Prefera să fie singură în bucătărie.

- Un Carrel care găteşte? Privirea lui amuzată se îndreptă spre ea, studiindu-i faţa, şi ea îşi îndepărtă repede ochii verzi de ai lui. Cum ai învăţat să faci toate aceste lucruri, Liza?

- De fapt, am învăţat încă de mică să gătesc, răspunse ea enervată. Mătuşa mea mi-a spus că e important, şi astfel am ajuns să pregătesc mereu masa. După ce m-am măritat cu
Jeremy, am ajutat-o şi pe Maggie la bucătărie şi am învăţat cum să prepar felurile lui preferate de mâncare.

Mai târziu, am ajutat-o din obişnuinţă.

- Vârsta lui Maggie începuse să se arate, interveni Rebecca. Nu se mai putea mişca repede şi-i era greu să-şi facă treaba. A fost mai bine pentru ea că s-a retras la timp.

- Maggie nu era cu un an sau doi mai bătrână decât tine, mamă? o chestionă Jed privind-o tăios.

- Nu am nici cea mai mică idee, zise mama lui vizibil deranjată.

- Te ocupi şi de curăţenia casei, Elizabeth?

Tonul emfatic cu care-i pronunţase numele i se părea şi mai greu de acceptat decât felul în care se amuza prescurtându-l.

- Nu, nu în totalitate.

- Avem o tânără care vine de două sau trei ori pe săptămână pentru a face curăţenie generală şi a spăla rufele, îi explică Rebecca.

- îmi place de Mary, vorbi Amy pe un uimitor ton de adult. E foarte drăguţă.

- Familia Reisner încă mai e proprietara fermei vecine cu noi? întrebă Jed.

- Da, e proprietatea lor. Ai fost coleg de şcoală cu Kurt, nu-i aşa? A preluat el conducerea fermei, de la tatăl lui, şi părinţii s-au mutat în oraş. De ce întrebi?

- Mă gândeam să le fac o vizită în această seară, de aceea am întrebat, spuse el înclinând uşor capul când îşi privi mama, dacă mă laşi să folosesc maşina.

- Cheile sunt în garaj, spuse ea, fiind aşadar de acord.

Elizabeth se abţinu să nu ofteze uşurată. Nu-i plăcea

ideea
de a petrece seara încercând să poarte o conversaţie deloc plăcută. în ciuda acestei discuţii aparent politicoase, atmosfera dintre mamă şi fiu era în mod evident ostilă. Ea nu-şi dorea decât să evite pe cât îi era posibil să converseze cu Jed. îi pusese prea multe întrebări despre viaţa ei personală, râzând apoi de răspunsurile pe care i le dăduse. Braţele lui care o atinseseră îi lăsaseră o senzaţie care încă nu dispăruse.

După terminarea cinei, Jed se scuză şi plecă să-şi viziteze vecinii, familia Reisner. Nu se întorsese până când Elizabeth se dusese la culcare, la ora zece. De fapt, rămase cu ochii deschişi încă o oră în marele pat dublu şi tot nu-l auzise venind.

în dimineaţa următoare, Elizabeth descoperi când intră în bucătărie că era deja făcută cafeaua. Tacâmurile de la micul dejun al unei persoane erau splălate şi se aflau în uscătorul de pe chiuvetă. Rebecca nu se trezea niciodată atât de devreme, aşadar în bucătărie nu fusese decât Jed. Dar acum el nu se mai afla nici în casă şi nici în curtea mare din faţa acesteia.

Abia când se reîntorsese în bucătărie, Elizabeth găsi un bilet pe care el îl lăsase sub bolul cu fructe de pe bufet. Literele clare şi ferme o informau că nu se va întoarce până la prânz, dar nu menţiona unde plecase sau cum îşi va petrece timpul.

Dacă plecase în vizită, singurul loc în care putea merge la
o asemenea oră matinală era tot ferma familiei Reisner, îşi zise Elizabeth. Nu ştia dacă el şi Kurt erau prieteni

buni, dar din moment ce fusesesră colegi de şcoală orice era posibil. îl văzuse pe Kurt de câteva ori, dar acesta nu făcuse nici o precizare în legătură cu asta. Observase şi că majoritatea cunoscuţilor din oraş evitau să menţionasenumele lui Jed.

Chiar dacă erau vecini, Elizabeth nu-l cunoştea prea bine pe Kurt. Ştia doar că se căsătorise la un moment dat şi acum era divorţat. Primise această informaţie de la sora lui, Freda care era cu un an sau doi mai tânără decât ea. O plăcea pe Freda, şi ar fi mers cu ea la mai multe întâlniri sociale dacă nu şi-ar fi dat seama că Rebecca dezaproba prietenia lor. Privind înapoi, îşi spuse că era un motiv pueril de a nu continua această relaţie.

- Bună dimineaţa, Elizabeth, zise Rebecca intrând în bucătărie şi arătând surprinzător de tânără şi proaspătă într-un halat de satin roz şi cu părul argintiu aranjat cu grijă, în timp ce pe faţă avea aplicat un machiaj uşor care adăuga puţină culoare. Avem grepfrut proaspăt în această dimineaţă?

- Da, ţi-l aduc eu. Elizabeth puse deoparte pâinea prăjită din care abia muşcase şi se îndreptă spre frigider.

- Văd că Jed nu s-a trezit încă. Presupun că va dormi până la ora douăsprezece, îşi spuse Rebecca păsul pe un ton uşor leneş.

- De fapt, s-a trezit şi a plecat. Tăie grepfrutul pe jumătate şi începu să-i cresteze coaja cu cuţitul.

- De unde ştii?

- A lăsat un bilet în care a spus că se va întoarce

până la prânz, răspunse Elizabeth.

- Bine, declară Rebecca cu un zâmbet satisfăcut. Te duci în oraş în această dimineaţă, nu-i aşa?

- Da, am o întâlnire cu comitetul pentru a vedea câte tichete s-au vândut pentru cina de caritate organizată la club, îi destăinui Elizabeth în timp ce aşeza o jumătate de grepfrut în faţa soacrei sale.

Rebecca vârî mâna cu manichiură frumoasă într-unul din buzunarele halatului. Scoase o bucată de hârtie pe care i-o întinse Elizabethei.

- Când te duci în oraş, aş vrea să te opreşti la magazin. Am făcut o listă cu lucrurile de primă necesitate pentru Jed. Mărimile sunt scrise în dreapta, o înştiinţă Rebecca. Sunt sigură că Fred ne va deschide din nou un cont.

Elizabeth privi uimită hârtia.

- Dar cum poţi fi sigură că acestea sunt mărimile potrivite? Vreau să spun. n-ar fi mai bine să-l trimiţi chiar pe Jed la cumpărături când se va întoarce, după-amiază? o întrebă ea, nedumerită.

- Jed probabil că nu va vrea să colaboreze cu mine numai pentru a nu-mi face plăcerea. Cât despre măsuri, zise Rebecca, le-am verificat deja pentru a fi sigură că sunt corecte.

Privind de la listă la femeia care desfăcea cu delicateţe fructul, Elizabeth realiză că soacra ei nu-l întrebase despre măsuri pe Jed. El ar fi ghicit imediat despre ce e vorba.

- Vrei să spui, se trezi ea întrebând, fără să-şi dea seama ce face, că te-ai uitat printre lucrurile lui?

- Nu are nici măcar o jachetă sport, zise Rebecca dând din cap plină de aroganţă şi mirare. Nu l-am crezut seara trecută. După felul în care a fost crescut, eram sigură că are lucruri decente în geanta lui uzată, aşa că m-am uitat în ea la scurt timp după ce a plecat la familia Reisner. Sper că nu va fi prea prietenos cu ei.

Pentru prima dată de când îşi amintea, Elizabeth se simţi ofensată de snobismul Rebeccăi.

- Sunt nişte oameni foarte drăguţi, protestă ea cu fermitate.

Soacra ei deschise gura pentru a comenta, apoi întâlni hotărârea din ochii ei verzi şi se răzgândi.

- Cred că aşa este, încuviinţă ea fără a fi interesată de ceea ce i se spusese.

- Scuză-mă, dar trebuie să mă duc să văd ce-o reţine pe Amy, murmură Elizabeth plecând de lângă masa în stil colonial.

- Pune-ţi lista în geantă pentru a fi sigură că n-o uiţi, îi reaminti Rebecca.

Degetele i se crispară pe bucata de hârtie, dorind s-o mototolească. Primul impuls fusese să i-o arunce în faţă soacrei sale şi să-i spună să facă singură această treabă murdară, dar Elizabeth îşi reţinu acest gest. Atmosfera încărcată care plutea în casă de la întoarcerea lui Jed începea s-o afecteze.

- Nu voi uita, promise ea în timp ce ieşea din cameră.

Era aproape ora douăsprezece când Elizabeth se opri în
faţa magazinului. Firma arăta clar că este unul cu

articole bărbăteşti. îşi dorea să nu le fi pregătit un prânz rece lui Amy şi Rebecca înainte de a pleca de acasă. Ar fi fost o scuză pentru a se întoarce mai repede. în afară de cumpărarea unor daruri de Crăciun pentru socrul ei, nu căutase niciodată haine potrivite pentru un bărbat. în timpul scurtului mariaj cu Jeremy, acesta preferase să-şi aleagă singur hainele.

îşi trecu nervoasă degetele peste rochia de vară cu o croială impecabilă. Ridicând umerii cu hotărâre, intră în magazin. Clopoţelul de deasupra uşii îi anunţă intrarea.

Capul ciudat al lui Fred Shaw, proprietarul magazinului, se întoarse de la clientul pe care-l ajuta să-şi aleagă hainele şi
privi spre uşă, după care îl lăsă pe ajutorul lui să aibă grijă de client şi se scuză repede pentru a o întâmpina pe Elizabeth.

îşi dădu seama că asta se întâmpla în fiecare magazin unde intra. Proprietarii sau managerii magazinelor din Canelville erau cei care o aşteptau la intrare şi de multe ori îşi lăsau ceilalţi clienţi să aştepte. întotdeauna i se păruse că e un lucru nedrept.

- Bună dimineaţa, doamnă Carrel, o salută Fred politicos. Un zâmbet larg, profesional, era întipărit pe figura lui în timp ce ochii o priveau pătrunzător prin ochelarii cu rame de metal. Va fi încă o zi fierbinte, nu-i aşa?

- Da, aşa este, încuviinţă Elizabeth, întrebându-se dacă vaga ei stânjeneală i se citea pe faţă. Dacă sunteţi ocupat, domnule Shaw, nu mă supăr să aştept câteva minute.

- Nu sunt ocupat, nu, o asigură el repede. Pot să pun pariu că am ghicit de ce m-aţi sunat. Chiar seara trecută îi spuneam soţiei mele că nu am cumpărat bilete la cina de caritate pe care o organizaţi. Mi-a sugerat să cumpăr mai multe pentru a veni cu fiica noastră şi cu soţul ei.

- Sunteţi foarte generos, domnule Shaw, dar de fapt, spuse ea zâmbind uşor, am venit să cumpăr câteva lucruri. Desigur, sunt bucuroasă să vă vând şi bilete. Elizabeth ştia că va fi foare curios să afle pentru cine cumpără aceste haine, dar el nu comentă nimic până când nu
i se dăduseră biletele şi ea primise banii.

- Acum ce să vă arăt? întrebă el. Elizabeth scoase lista din poşetă şi i-o dădu lui. Este aproape o garderobă completă, spuse el după ce-o citi şi o privi peste ramele ochelarilor. Aşadar, zvonul că tânărul Jed s-a întors acasă este adevărat?

- Da, Jed s-a întors, admise ea uimită.

- Definitiv? Apoi, gândindu-se că întrebarea fusese prea personală, Fred Shaw bătu în retragere. Presupun că nu poţi fi sigur niciodată de planurile lui Jed. O conduse la standul cu cele mai scumpe costume. Craig Landers mi-a spus că l-a recunoscut pe Jed ieri, la aeroport. Motoarele micului avion al lui Craig l-au făcut să nu poată fi auzit când l-a strigat. Dar a fost sigur că este el. Jed s-a hotărât să se întoarcă, nu-i aşa? Credeţi că-i va plăcea acest costum?

Cum Elizabeth nu întrebase pe nimeni despre culori, nu putea decât să presupună că aşa este.

- Cred că da.

- Are o croială frumoasă, sugeră Fred scoţând costumul din rândul de umeraşe pentru ca ea să-l poată examina. Craig mi-a spus că Jed nu arăta prea bine. A fost bolnav?

- Nu mi-a spus nimic. Elizabeth ghici că el se referea la apariţia ciudată pe care şi-a făcut-o Jed. Desigur, a călătorit mult până aici. Era extrem de obosit când a ajuns acasă.

- Unde a fost? O dată am auzit că se afla în insulele din sudul Pacificului.

Ea pipăi cu degetele materialul costumului maro închis.

- A călătorit mult, replică ea amintindu-şi de cele trei scrisori pe care le primiseră şi care aveau timbre diferite.

- Ce-a făcut în tot acest timp?

Era o altă întrebare pe care Elizabeth nu i-o pusese lui Jed.

- Diferite lucruri, răspunse ea vag.

-Jed nu s-a hotărât niciodată asupra unei cariere pe care s-o urmeze. De fapt, nu şi-a găsit nici locul unde să se stabilească. Fred Shaw râse, ca şi când făcuse o glumă. Probabil că nici nu l-aţi întâlnit până acum. Cred că plecase deja când v-aţi logodit cu Jeremy.

- A plecat la scurt timp după anunţarea oficială a logodnei noastre, admise Elizabeth şi încercă să-i distragă atenţia de la acest subiect punând întrebări despre materialul din care era confecţionat costumul.

După ce-i răspunse la întrebări, Fred Shaw începu din nou să discute despre Jed.

- Da, îmi amintesc acum. Dumneata şi Jeremy v-aţi logodit înainte de plecarea lui Jed. Toţi ne-am aşteptat ca el să se întoarcă la nuntă. Desigur, niciodată nu a fost genul de om care să se supună conveniente. Nu, el era un om liber şi nu semăna cu fratele lui. Jeremy a fost copilul cu care s-ar fi putut mândri orice părinte. A fost un băiat bun, ascultător şi muncitor. Dar cred că nu vă spun nici o noutate.

- Jeremy a fost un soţ minunat, murmură ea.

- Moartea lui a fost o adevărată tragedie. El scutură din cap şi oftă. E un lucru foarte greu să înţelegi de ce mor oameni ca Jeremy. Ar fi făcut mult bine întregii comunităţi. Jed a fost întotdeauna cel iresponsabil, cel care a revoltat pe toată lumea prin atitudinea lui răutăcioasă şi nepăsătoare. îmi amintesc că pe la vârsta de zece ani a dispărut o zi sau două, după care s-a întors sfârşit, scuzându-se că a fost la Dayton pentru a vedea muzeul Forţelor Aeriene. Dumnezeu ştie pe unde a umblat. A fost un copil care a pricinuit numai suferinţă părinţilor lui. Ei au încercat din răsputeri să-i creeze toate avantajele posibile, pe care nici Jeremy nu le-a avut. Domnul Carrel a refuzat să renunţe să-i ofere o educaţie universitară. De fiecare dată când Jed a fost exmatriculat, tatăl lui a căutat un alt loc în care să fie acceptat, plătind pentru asta mai mult decât era necesar. A fost o ruşine, o mare ruşine.

- Aceste lucruri s-au întâmplat cu mult timp în urmă, domnule Shaw, zise Elizabeth cu răceală.

Pierdut cum era în gândurile lui, avu nevoie de câteva secunde pentru a-i înţelege cuvintele şi pentru a

se întoarce la îndatoririle lui faţă de clienţi. între timp, tonul lui se mai potoli.

- Da, a trecut mult de atunci, fu de acord Fred Shaw. După moartea lui Jeremy şi a lui Franklin, soacra dumneavoastră e probabil bucuroasă că acum se află un bărbat în casă.

Dând din cap pentru a încuviinţa, Elizabeth începu să aleagă ciorapi şi pantofi de pe rafturi. Era destul de îngrijorată, ştiind că în momentul în care va părăsi magazinul vestea întoarcerii neaşteptate a lui Jed se va împrăştia în tot oraşul. întrebările subtile care-i fuseseră puse o făcuseră să creadă că Rebecca o trimisese intenţionat pe ea la cumpărături numai pentru a evita aceste întrebări la care ar fi trebuit să răspundă.

Alegând repede articolele de pe listă, Elizabeth avusese, inconştient, grijă ca stilul croielilor să completeze virilitatea lui Jed şi nealegând ţinute formale şi design-uri sofisticate. Simţi o imensă uşurare când completă toată lista şi articolele de îmbrăcăminte fuseseră ambalate în cutii. Semnă repede nota de plată şi plecă în fugă, înainte ca marea curiozitate a lui Fred Shaw să iasă din nou la suprafaţă.

Maşina era parcată chiar la colţul blocului. Elizabeth merse repede în faţa angajatului care căra toate pachetele până la locul din parcare unde se afla maşina ei. Deschizând portbagajul, se îndreptă spre portieră şi-l lăsă să aşeze cutiile înăuntru.

- Elizabeth! O voce masculină îi rosti numele, plină de căldură şi surprindere.

întorcându-se, îl văzu pe Allan Marsden care stătea

chiar în faţa maşinii ei şi zâmbea bucuros, privind-o fix. El era administratorul spitalului din oraş de un an şi jumătate. Toată lumea se întreba cât timp va ocupa acest post. Era dificil să păstrezi un bărbat de calibrul lui Allan când puteau veni oferte din marile oraşe care-i puteau oferi posturi unde-şi putea câştiga un anumit prestigiu şi un salariu mult mai bun. Era un bărbat destul de tânăr, avea până în patruzeci de ani, ceea ce-l făcea să fie considerat potrivit standardelor şi destinat să lucreze în locuri speciale.

- Bună, Allan. Salutul ei nu era la fel de cald ca întotdeauna. Elizabeth era prea grăbită să plece.

- Nu mi-am închipuit că te voi întâlni în oraş la ora prânzului, pentru că te-aş fi invitat să luăm masa împreună. Părul lui şaten deschis avea o nuanţă cărămizie care strălucea în soare când înclina capul spre ea privind-o cald şi zâmbindu-i bucuros.

- Am avut o întâlnire cu comitetul şi câteva comisioane de făcut, aşa că oricum n-aş fi avut timp pentru un prânz, îl asigură ea.

- Le-am aşezat pe toate, interveni politicos angajatul după ce închise portbagajul maşinii. Domnul Shaw m-a rugat să vă reamintesc faptul că puteţi returna orice articol care nu se potriveşte măsurilor.

- Mulţumesc, încuviinţă Elizabeth.

Figura lui Allan Marsden era mirată şi îl urmări curios cu privirea pe angajatul care se întorcea în magazinul cu articole bărbăteşti al lui Fred Shaw. Când ochii lui se întoarseră spre Elizabeth, ea nu-i dădu nici o explicaţie. Dar îl plăcea pe Allan. Acceptase să se întâlnească de

trei ori cu el; ultima întâlnire avusese loc cu două săptămâni în urmă. Era o companie plăcută care nu o stingherea, chiar dacă era adevărat ceea ce-i spusese lui Jed şi anume faptul că nu avea nevoie de compania şi atenţia constantă a unui bărbat. Având toate acele pachete în portbagaj şi pe bancheta din spate, purtând emblema magazinului lui Shaw, ar fi fost necinstit să-l lase pe Allan să facă speculaţii, mai ales că în mai puţin de o oră întreg oraşul va afla despre întoarcerea lui Jed.

- Acesta a fost unul dintre ciudatele mele comisioane, zâmbi Elizabeth arătând cu mâna spre bancheta din spate a maşinii. Cumnatul meu s-a întors pe neaşteptate acasă după o lungă absenţă. Hainele lui n-au ajuns încă şi am fost rugată să-i cumpăr câteva lucruri.

- Cumnatul tău? întrebă el ridicând surprins sprâncenele. Iartă-mă, dar întotdeauna am avut impresia că soţul tău a fost singur la părinţi.

- Jed este fratele mai mic, dar a fost plecat din ţară mulţi ani.

- Aunci înseamnă că tu şi doamna Carrel vă bucuraţi de prezenţa lui, zâmbi el.

- Da, încuviinţă ea, ştiind că-i era imposibil să discute despre ostilitatea dintre ei care dura de când se cunoscuseră.

- Aveam intenţia să te sun în această seară, zise Allan făcând câţiva paşi spre ea. Am cumpărat două bilete la cina de caritate pe care o organizezi şi speram că-mi vei acorda prilejul de a te însoţi.

Nu avea nici un motiv ca să nu accepte, dar

Elizabeth se trezi că-l refuză.

- îmi pare rău, Allan, dar trebuie să ajung acolo foarte devreme pentru a supraveghea aranjamentele. Ca membru şi conducător al comitetului de caritate, am alte datorii în timpul serii şi multe lucruri de rezolvat. Probabil că ar fi mai bine să aranjăm să ne vedem chiar acolo, sugeră ea.

Simţi obiecţia lui la această propunere indiferentă, dar el nu-şi exprimă şi nici nu lăsă să i se citească dezamăgirea pe faţă. Dacă era interesat de persoana ei, şi era sigură de asta, se pare că nu avea intenţia să grăbească lucrurile. Probabil din cauză că nu voia să rişte să jignească un Carrel şi accepta şansa de a avea o poziţie bună în societate datorită influenţei familiei Carrel în întreaga comunitate. Era un gând destul de neplăcut pentru ea.

- Ştirile meteo au promis că duminică va fi o zi foarte frumoasă. Ce spui de un picnic împreună cu Amy? Pe la ora două? o chestionă Allan.

Ezitând puţin, Elizabeth înclina să-i refuze invitaţia, chiar dacă ştia că nu are nici un motiv pentru care să n-o accepte.

- Vrei să mă suni diseară, Allan? Nu sunt sigură de planurile Rebeccăi, soacra mea; habar nu am ce are de gând să facă acum, când Jed s-a întors.

- Sigur că voi suna, zâmbi el, şi-mi voi ţine singur pumnii.

- Voi aştepta telefonul tău, promise Elizabeth deschizând portiera pentru a se aşeza pe scaunul şoferului. Acum trebuie să mă întorc acasă.

- Da, şi eu trebuie să ajung la birou. Vorbim diseară, Elizabeth.

încă mai stătea în parcare când Elizabeth porni maşina pentru a pleca. îl privi cu coada ochiului, dorindu-şi să-i fi refuzat cea de-a doua invitaţie chiar atunci, întrebându-se totuşi de ce nu se ducea.

Casa Carrel se afla la patru kilometri de oraş şi fusese construită cu mulţi ani în urmă de unul din strămoşi, care combinase cariera de judecător cu cea a unui gentleman fermier. în ultimii ani, această izolare faţă de restul comunităţii adăugase imaginii aparenţa unei familii de vechi lorzi feudali.

Elizabeth nu băgă maşina în garaj, ci o parcă în faţa casei pentru a-i fi mai uşor să descarce cutiile şi să le care în casă. Amy se afla ceva mai departe, la umbra unui copac mare, jucându-se cu păpuşile ei. O zărise, dar nu veni în întâmpinarea mamei sale.

Clătinâdu-se cu cutiile grele în braţe, Elizabeth deschise uşa din faţă a casei şi intră. Cu coada ochiului, o văzu pe soacra ei care se afla în sufragerie şi vorbea la telefon. Lângă ea, pe masă, se afla o agendă şi în mână avea un stilou. Rebecca îşi ridică repede capul şi îşi scoase ochelarii de citit de pe nas.

Punând o mână pe receptor, o întrebă:

- Ai găsit tot ce era pe listă?

- Da, încuviinţă Elizabeth.

- Ar fi mai bine să le duci direct sus şi să le pui pe umeraşe înainte de a se şifona şi a necesita să fie călcate, îi dădu instrucţiuni Rebecca. O dată ce ordinele fuseseră date, se întoarse la conversaţia pe care o avea

cu persoana de la celălalt capăt al firului.

întotdeauna i se păruse ciudat faptul de a intra în dormitorul altcuiva. Acum lucrurile păreau total diferite. Privind în jur, observă că singurul lucru care exista în cameră şi-i aparţinea lui Jed era geanta ponosită aruncată într-un colţ. Patul era foarte bine făcut şi nu avea nici o cută. Amintindu-şi de vasele spălate de pe chiuvetă, Elizabeth era sigură că Jed fusese cel care făcuse patul şi nu soacra ei.

Intrând în cameră, aruncă pachetele pe pat. Curiozitatea o făcu să-şi întoarcă atenţia de la haine şi se îndreptă spre baia de alături. Acolo găsi urmele clare ale obiceiurilor lui Jed, maşina de ras, periuţa de dinţi, pasta, spuma de ras şi after- shave-ul care stătea pe etajera de deasupra chiuvetei.

Parfumul atrăgător al coloniei îi pătrunse în nări. Elizabeth îşi spuse că era mirosul masculin pe care-l simţise din clipa în care intrase în baie. Simţindu-se vinovată, realiză că-l spiona şi se retrase ruşinată.

Tremurul degetelor ei o surprinse când începu să desfacă pachetele şi să despacheteze hainele din folia protectoare cu care erau acoperite. Avea o ciudată senzaţie în stomac şi simţea cum faţa îi ia foc. Era o prostie, se certă ea. Mai pusese şi altă dată haine bărbăteşti pe umeraşe. De ce acum era intimidată de acest lucru? se întrebă când puse costumul la locul lui în şifonier.

întorcându-se spre celelalte pachete, Elizabeth se trezi faţă în faţă cu statura înaltă a lui Jed. Stătea rezemat de tocul uşii într-o atitudine leneşă, în aceeaşi

poziţie în care-l văzuse ieri, cu mâinile în buzunare. Expresia de pe figura lui era de necitit, dar în ochii căprui-aurii era mult amuzament când îi urmărea mişcările.

Degetele ei se crispară pe umeraşul pe care-l ţinea în mână în timp ce privirea lui se îndreptă spre pachetele de pe pat şi înapoi spre ea. Forţându-se să fie indiferentă, Elizabeth se întoarse şi porni către şifonier încercând să se mişte cât mai natural.

- Mama ta s-a gândit că e nevoie să-ţi îmbogăţeşti garderoba, îi explică ea peste umăr.

Capitolul 4

- Sigur că a descoperit acest lucru seara trecută când a umblat prin lucrurile mele. Paşii lui nu făcuseră nici un zgomot pe covor, dar Elizabeth ştia din ce direcţie vine vocea lui şi putea spune că acum se află lângă pat. Ai gusturi excelente, Liza. Trebuie să te rog numai pe tine să-mi alegi hainele de acum încolo.

- De unde ştii. Se întoarse spre el surprinsă.

- Că tu ai fost ce a care le-a ales? termină Jed întrebarea pentru ea, de această dată arătându-se amuzat. Nu mi-am putut imagina că mama va intra în magazinul cu articole bărbăteşti, din moment ce te putea trimite pe tine în locul ei.

Şi Elizabeth îşi spusese că fusese folosită pentru a satisface curiozitatea oraşului, dar nu avea de gând să fie de acord cu Jed. Agăţă încă un costum în şifonier şi luă un alt umeraş gol, îndreptându-se spre pat.

- Am redeschis vechiul cont de la magazinul Shaw, îi spuse ea. Dacă ceva nu ţi se potriveşte, poţi returna.

- Sunt sigur că lista mamei a fost la fel de minuţioasă ca şi căutarea măsurilor printre lucrurile mele, i-o aruncă Jed sec.

- Ce te face să fii atât de sigur că n-am fost eu cea care a căutat? îl întrebă Elizabeth, condusă de impulsul de a o apăra pe Rebecca.

- Presupun că există ceva în legătură cu tine care mă face să nu mi te imaginez răscolind prin lenjeria unui bărbat, răspunse el.

Luând o jachetă întinsă pe pat, încercă să-şi ferească faţa de privirile lui, conştientă de faptul că

obrajii i se înroşiseră.

- Ti-ai luat prânzul, nu-i aşa? îl întrebă ea făcând un efort pentru a direcţiona conversţia spre alt subiect.

- Da, la familia Reisner.

- Ai plecat atât de devreme de dimineaţă încât mi-am închipuit că acolo te vei duce. Elizabeth continua să se mişte aranjând lucrurile pe umeraşe şi mergând din nou spre şifonier pentru a evita privirile directe şi cercetătoare ale lui Jed.

- Freda, sora lui Kurt, pare să te placă, comentă Jed. După cum mi te-a descris, nu eşti o snoabă ca mama mea.

- Şi eu o plac pe Freda. E foarte drăguţă.

- E ciudat că locuiţi atât de aproape şi nu vă vedeţi prea des. Freda mi-a spus că vă vedeţi numai când vă întâlniţi accidental prin oraş.

- Ei bine, ştii cum este, spuse ea zâmbind puţin. De obicei sunt ocupată cu tot felul de întâlniri ce au diferite scopuri. Când am puţin timp liber, îmi place să-l petrec împreună cu Amy.

- E normal, dar sunt sigur că Freda nu s-ar supăra dacă ai vizita-o împreună cu Amy. Cred că îi plac mult copiii.

Apropo, continuă el cu un zâmbet, am fost invitat duminică la cină şi Freda m-a rugat să-ţi transmit invitaţia ţie şi lui Amy.

- E imposibil, refuză imediat Elizabeth.

- De ce? în ciuda tonului uşor, vocea lui părea tăioasă ca lama unui cuţit.

- Deoarece am deja alte planuri, răspunse ea

bucuroasă acum că nu refuzase invitaţia lui Allan. Era o scuză perfectă pntru a evita compania lui Jed.

- într-adevăr? o tachină el.

- Da, într-adevăr. Enervarea se citea în ochii ei verzi pentru că el se îndoia de cuvintele ei. Eu şi Amy am fost invitate la un picnic în această duminică.

- Din moment ce ai primit mai devreme această invitaţie, îi voi transmite scuzele tale Fredei, spuse el pe un ton sceptic şi zeflemitor.

- Nu înţeleg nimic! se apără Elizabeth, nervoasă. Allan Marsden a fost cel care ne-a invitat. De fapt, va suna în această seară pentru a-i confirma că accept invitaţia. Mă gândeam că mama ta a planificat ceva extraordinar pentru prima ta duminică petrecută acasă şi de aceea n-am acceptat pe loc. Era o minciună nevinovată, dar una potrivită în aceste împrejurări. Din moment ce nu vei fi acasă, nu mai am nici un motiv să nu accept.

- Allan Marsden? repetă Jed. Cred că e nou prin oraş.

- Este administratorul spitalului.

- Spitalul şi-a mărit până acum fondurile pentru noua clinică pe care voiau s-o construiască? întrebă el.

- Nu, spuse ea devenind suspicioasă. De ce întrebi?

- Cred că din curiozitate, răspunse indiferent Jed. Ai vorbit despre spital şi m-am întrebat dacă şi-au realizat până acum planul de expansiune.

- Dacă vrei să spui, continuă Elizabeth fără a crede că întrebarea lui era o simplă curiozitate, că Allan Marsden se întâlneşte cu mine pentru a obţine astfel o donaţie substanţială de la mama ta, te înşeli.

- Sunt sigur că mă înşel, încuviinţă el sec.

- Allan lasă acest lucru în seama comitetului care se ocupă de fonduri.

- Desigur.

îşi strânse nemulţumită buzele când văzu zâmbetul lui zeflemitor şi privirea lui directă care-i sesizase enervarea. Ochii lui căprui-aurii îi priveau pe ai ei care împrăştiau fulgere verzi.

- Mă îndoiesc de faptul că Allan va vorbi despre spital cât timp ne vom afla la picnic, se apără din nou Elizabeth, aranjând cu degete febrile jacheta de pe umeraş.

- Nu ar fi bărbat dacă ar face asta, zise Jed cu un zâmbet sugestiv. O după-amiază fierbinte, o umbră răcoroasă, o pătură pe iarbă şi tu drept companie aşezată pe ea. eu cu siguranţă nu m-aş gândi la munca mea.

- Eşti imposibil, Jed Carrel! murmură Elizabeth. Pornind nervoasă spre şifonier, puse cu zgomot umeraşul pe bara de metal. Denaturezi totul până când reuşeşti să faci lucrurile banale şi plictisitoare.

- Fac eu asta? El aplecă puţin capul şi o privi râzând indiferent.

- Ştii foarte bine ce faci. Ea scoase hainele din ultima cutie.

- Atunci ar fi mai bine să-ţi ofer scuzele mele.

- Nu te obosi să pretinzi că regreţi ce ai spus, i-o tăie ea nervoasă. Ultimul costum era în şifonier şi ea începu să strângă cutiile şi hârtiile în braţe pentru a pleca. Acum, dacă mă scuzi, am multă treabă de făcut, i-o

aruncă ea plină de sarcasm.

- Te rog să-mi accepţi mulţumirile pentru că mi-ai ales garderoba, chiar dacă a fost numai la sugestia mamei mele. Tonul lui devenise din nou zeflemitor.

- Sunt numai hainele oii negre a familiei, Jed, îl tachină Elizabeth peste umăr înainte de a ieşi din cameră. Râsul lui zgomotos o urmă de-a lungul holului.

Masa de seară se servea întotdeauna la ora şapte, o oră aleasă nu pentru că Rebecca o găsise potrivită, ci pentru că soţul ei lucra întotdeauna peste ora cinci la biroul din oraş. Obiceiul de a mânca la acea oră fusese prea bine înrădăcinat pentru a-l putea schimba după moartea lui. Părea să facă serile lungi să pară mai scurte şi să treacă mai repede.

Allan Marsden îi telefonă după cum promisese, dar acest lucru se întâmplă exact când aşeza tacâmurile pe masă. Se afla în sufragerie când Jed îşi făcu apariţia. Privind costumul maro pe care-l purta, unul dintre cele alese de ea, rămase uimită când realiză cât de bine îi venea şi cât de mult îi scotea în evidenţă virilitatea. Acesta se mula perfect pe trupul lui, ca şi cum ar fi fost croit special pentru el.

Pentru câteva clipe, Elizabeth fusese îngrijorată de prezenţa lui, care o tulbura. Apoi îşi dădu seama că Allan îi repeta în receptor ora la care ieşeau şi că aştepta confirmarea ei. Forţându-se să-l ignore pe Jed, se concentră asupra vocii masculine care-i vorbea la ureche.

- Duminică la două e bine, Allan, încuviinţă ea cu un fals entuziasm. Vom fi gata şi eu şi Amy. Eşti sigur că nu

trebuie să aduc ceva?

- Am aranjat eu totul, replică el.

- Da, bine, spuse ea privindu-l neliniştit pe Jed şi realizând că el nu avea nici cea mai mică intenţie de a părăsi camera, cu toate că ştia că vorbeşte la telefon cu Allan. Se învârtea intenţionat pe acolo. Ochii ei aruncau fulgere de enervare, aducând astfel amuzamentul în privirea lui care o studia leneş. Acum trebuie să închid, Allan. Tocmai ne aşezam la cină.

- Desigur. Allan nu părea deranjat de dorinţa ei de a pune capăt conversaţiei. Ne vedem duminică.

- Da, duminică, zise ea repede. La revedere, Allan.

Ea pusese deja receptorul în furcă atunci când Allan îşi lua la revedere. Avu o oarecare ezitare înainte de a comenta nepo- liteţea lui Jed de a asculta o conversaţie telefonică, spunându-şi că dacă şi-ar exprima nemulţumirea n-ar face decât să primească o replică arogantă şi zeflemitoare.

- Cina va fi servită în câteva minute, îl anunţă Elizabeth îndepărtându-se în timp ce vorbea.

- Nu e nevoie să te grăbeşti pentru mine, răspunse calm Jed.

Tinându-şi buzele strânse, ea refuză să-i dea vreo replică şi
ieşi repede din cameră. Poate că el nu simţea nevoia să mănânce, dar Elizaebth asta dorea. Voia să termine cât mai repede cina şi să scape de compania lui. în acel moment, vocea interioară îi spuse că-şi făcea prea multe griji din cauza lui şi că era o prostie să se lase impresionată de prezenţa lui, care o deranja din ce în ce

mai mult.

La mijlocul mesei îşi reaminti că nu-i spusese Rebeccăi despre invitaţia primită de la Allan Marsden. Nu-i făcea plăcere să deschidă acest subiect în faţa lui Jed, dar ştia că soacra ei avea o întâlnire la biserică în acea seară şi că va pleca imediat după cină.

- Eu şi Amy vom ieşi duminică după-amiază, Rebecca, zise ea cu o politeţe falsă. Am fost invitate.

- Ah, mergem la fermă cu unchiul Jed? izbucni fericită Amy.

- La ce fermă? o chestionă Rebecca aruncându-şi privirile întunecate asupra lui Elizabeth, cu un interes mult mai evident decât cu câteva clipe în urmă.

Aruncând o privire răutăcioasă spre Jed care părea imun în faţa acestei conversaţii, răspunse:

- Nu mergem la nici o fermă. Eu şi Amy am fost invitate duminică la un picnic de către Allan Marsden.

Amy se bosumflă, dezamăgită.

- Nu mergem la fermă?

Dacă nu şi-ar fi dat seama că Jed era amuzat şi satisfăcut de situaţia pe care o crease, răspunsul lui Elizabeth ar fi fost puţin mai blând.

- Ti-am spus doar, Amy, vom merge la un picnic cu domnul Marsden.

- Ce a fost acea prostie cu ferma? interveni Rebecca, privin- du-şi fix fiul.

- Am fost invitat să iau cina duminică împreună cu familia Reisner. Ungea un corn cu unt, având o atitudine nonşalantă. Kurt a sugerat că poate Elizabeth ar vrea să vină împreună cu Amy, dar, desigur, avea deja o

invitaţie de la domnul Marsden pe care trebuia s-o onoreze.

- înţeleg, veni răspunsul rece al mamei lui.

- Dar eu vreau să merg la fermă, declară Amy cu o privire rugătoare.

- Ei bine, îmi pare rău, însă mergem la picnic. Chiar în momentul în care vorbea, Elizabeth realiză că se purta extrem de rece cu fiica sa. Ar fi trebuit să-i explice cu blândeţe că vor merge cu altă ocazie la fermă, în loc să-i spună cu răceală ce trebuie să facă. Totul numai din cauza lui Jed.

- Nu vreau să merg la picnicul tău stupid şi demodat! Tacâmul de argint din mâna fiicei sale fusese aruncat în farfurie, făcând un zgomot ciudat de tare, care îi însoţea supărarea. Vreau să merg la fermă ca să văd animalele. Nu vreau să merg cu tine!

- Ai întrecut măsura, Amy, o avertiză Elizabeth cu o fermitate blândă.

- Poate vei merge altă dată, interveni Jed cu un zâmbet cald şi o privire înţelegătoare.

- Niciodată nu pot face ce vreau. Amy se bosumflă şi-i aruncă lui Elizabeth o privire plină de reproş şi nemulţumire. întotdeauna trebuie să fac ce vrea ea!

Elizabeth se enervă pentru că Jed încerca să-i tempereze fiica. Dacă nu i-ar fi vorbit lui Amy despre invitaţia la fermă şi despre animale, acum nu ar fi avut de ce să se certe. Greşise direcţionându-şi supărarea spre Amy şi nu spre bărbatul care merita asta din plin.

- Vei înceta din acest moment să vorbeşti urât, Amy! îi ordonă ea.

- Nu vreau să merg la acel picnic! Lacrimile străluceau acum în ochii căprui ai fetiţei.

- Cred c-ar fi mai bine să te duci în camera ta, Amy, zise Elizabeth, încercând să pară calmă şi controlată în faţa acestei comportări. Când crezi că te vei purta corespunzător în timpul unei mese, te vei putea întoarce.

- Nu, nu mă voi duce în camera mea! Lacrimile pe care fiica ei încerca să şi le reţină îi făceau vocea să tremure.

Chiar dacă Jed fusese cel care-o instigase şi o provocase, Elizabeth recunoscu faptul că ea nu se descurcase prea bine în această confruntare. Aruncându-i lui Jed o privire grăitoare, Elizabeth se ridică de pe scaun şi ocoli masa pentru a ajunge la locul unde stătea Amy. Ridicându-şi bărbia, Amy îşi impinse propriul scaun. Lacrimile îi curgeau pe obraji şi refuza să-şi privească mama pentru ca toţi să-şi dea seama că fusese nedreptăţită.

- Hai să mergem, Amy, zise încet Elizabeth. Atinse umărul fetiţei cu o mână şi Amy se îndepărtă repede, mergând înţepată până la uşă şi ajungând în hol.

Când Elizabeth se întoarse pentru a o urma, îi aruncă lui Jed o privire plină de înţeles.

- Nu e vina ei, Liza, spuse el.

- Sunt foarte conştientă de asta, i-o aruncă ea. Nu aveai nici un drept să-i menţionezi măcar de această invitaţie la fermă înainte de a mă consulta pe mine. Singurul vinovat eşti tu!

- Du-te în camera ta, Amy, spuse cu fermitate Jed,

dar fără a fi nervos sau a da un ordin. Vreau să discut puţin cu mama ta.

Amy ezită puţin, după care începu să urce scara.

- Nu văd ce am avea noi doi de discutat, zise supărată Elizabeth dând puţin capul pe spate pentru a-l privi în ochi.

- Eu da, răspunse el pe aceeaşi voce fermă cu care-i vorbise şi lui Amy.

- Probabil că aşa e, încuviinţă ea repede în timp ce-şi ridica mândră bărbia. Nici măcar nu încercase să se elibereze de strânsoarea mâinii lui. Vreau să-ţi aud explicaţia. înainte ca eu să-ţi refuz invitaţia i-ai menţionat despre fermă lui Amy şi ai fost atât de crud încât s-o forţezi să mă influenţeze să mă răzgândesc.

- în primul rând, nu i-am spus lui Amy despre invitaţie, răspunse politicos Jed.

- Te aştepţi ca eu să cred? Eu nici măcar nu-i spusesem că mergem duminică la un picnic şi nu aveam de gând să-i spun că am refuzat o invitaţie venită din partea ta. Nu există nici o altă persoană care i-ar fi putut spune toate aceste lucruri, în afară de tine!

El strânse buzele într-o atitudine sfidătoare.

- Singura conversaţia care am avut-o cu fiica ta a avut loc când am fost întrebat unde mi-am petrecut dimineaţa. I-am spus doar că am fost la ferma familiei Reisner.

- Şi că ai fost invitat acolo duminică, împreună cu noi, îl întrerupse ea.

- I-am spus doar că mă voi duce acolo duminică, admise el încordat, dar nu am menţionat nimic despre

invitaţie. Sau că tu ai alte planuri pentru acea zi.

- Atunci de unde i-a venit ideea de a vizita ferma? îl întrebă Elizabeth neîncrezătoare şi rece.

- După câte îmi amintesc, zise el privind-o cu ochii plini de mânie, Amy m-a întrebat dacă poate merge şi ea o dată acolo pentru a vedea animalele şi puii despre care i-am vorbit. I-am spus că va trebui să te întrebe pe tine.

- Ce poveste frumoasă! De ce nu poţi să recunoşti că ai încercat s-o faci să mă influenţeze?

- Pentru că nu-mi pasă dacă mergi sau nu la fermă, replică Jed. Pur şi simplu ţi-am transmis invitaţia lui Kurt. Dacă aş fi vrut să te răzgândeşti. o puteam face pe multe alte căi şi n-ar fi trebuit să implic şi copilul.

în secunda următoare el se îndepărta şi Elizabeth privea în urma lui cu gura căscată şi plină de nervi. El dispăru în holul din faţă. După aceea uşa de la intrare fu trântită cu violenţă.

- Elizabeth! o strigă vocea Rebeccăi, care încă se mai afla în sufragerie. Jed a fost cel care a trântit uşa atât de tare?

- Da, încuviinţă ea cu vocea tremurând de indignare pentru că el îi întoarse spatele.

- Ai face bine să te întorci aici şi să-ţi termini masa, îi ordonă soacra ei.

Elizabeth privi intrarea arcuită a sufrageriei, apoi scările şi uşa camerei de sus în care o aştepta Amy. Se străduí să se calmeze şi să ia o hotărâre bună.

- Imediat, Rebecca, zise ea pe un ton mult mai controlat. Vreau să discut mai întâi cu Amy.

- Cred că ar fi mai bine dacă ai lăsa-o singură un timp. Astfel va putea să-şi revizuiască impoliteţea şi purtarea prostească. Trebuie să-şi ceară scuze pentru comportamentul urât pe care l-a avut la masă. Rebecca făcu o mică pauză înainte de a vorbi pe un ton mai aspru. Nu înţeleg de ce n-a luat nimic de la tatăl ei.

în loc să semene cu Jed, o completă în gând Elizabeth pe femeia mai în vârstă. Da, independenţa pe care Amy şi-o apăra cu atâta agresivitate era un lucru potrivit lui Jed şi nu lui Jeremy. Amy nu fusese niciodată mulţumită de faptul că lucrurile trebuiau făcute într-un anumit fel pentru că aşa era mai bine sau pentru că aşa trebuia.

Respirând adânc, se îndreptă spre scări. îşi spuse că atunci când îi va explica lui Amy de ce merg la picnic, va înţelege de ce nu pot merge la fermă împreună cu Jed.

Discuţia pe care-o avu cu Amy nu aduse rezultatul care ar fi mulţumit-o pe Elizabeth sau cel pe care-l anticipase. Fu nevoită să accepte faptul că Jed spusese adevărul. Imaginaţia lui Amy fusese cea care o făcuse să ajungă la concluzia că vor merge la fermă. Era o deducţie logică, îşi zise Elizabeth, din moment ce copilul nu se mai gândea la nimic altceva în afară de fermă.

Cât despre picnic, fiica ei nu avea nici un pic de entuziasm pentru a merge şi acest lucru nu se schimbase nici după discuţia avută. Fusese de acord, bosumflându-se, dar refuză să-şi continue cina. Buzele ei rămaseră strânse, în ciuda faptului că Elizabeth încercase să pună într-o lumină favorabilă perspectiva picnicului.

Plictiseala făţişă a lui Amy pe tot parcursul picnicului nu făcu decât s-o supere pe Elizabeth, iar faptul că nici măcar nu avea de gând să se ridice de pe pătură o enervă în aşa hal încât nu mai putea reacţiona normal în faţa acestei răutăţi. îi răspundea lui Allan scurt şi nu făcea decât să tensioneze atmosfera. Supărarea ei crescu în momentul în care Allan sugeră că ar fi bine să mai prelungească picnicul cu două ore.

Pentru a face lucrurile şi mai rele, Amy mormăi un „mulţumesc" şi coborî din maşină chiar atunci când Allan opri în faţa casei. Elizabeth o privi încremenită cum se îndepărtează înainte de-a se întoarce spre Allan ale cărui buze se strânseseră exprimând încordarea.

- Trebuie să-mi cer scuze pentru fiica mea, murmură ea, supărată. Purtarea ei de astăzi nu are scuză. De obicei nu este atât de nepoliticoasă şi.

- Nu trebuie să-mi dai explicaţii, zâmbi înţelegător Allan, luându-i mâna şi strângând-o uşor. Copiii par să fie egoişti în ceea ce-i priveşte pe părinţii lor, mai ales când au unul singur.

- Nu e vorba de gelozie, oftă Elizabeth supărată. Am certat-o ieri pentru vina altcuiva şi încă nu m-a iertat.

- Nu mi te imaginez nervoasă. Eşti mult prea frumoasă pentru asta. Minunatul compliment ieşi cu uşurinţă de pe buzele lui.

- Sunt şi eu om, zâmbi ea nervoasă.

- E încurajator. Privirea lui trecu peste părul ei bogat, după care se întoarse la verdele de jad al ochilor. Aplecându-se puţin, Allan îi sărută cu blândeţe şi căldură buzele pline. Ne vedem la cina de caritate, dacă

nu înainte.

Când el se îndepărtă, Elizabeth găsi clanţa portierei, după care făcu o mică pauză în timp ce-o deschidea.

- Mulţumesc, Allan, pentru. pentru tot, îi spuse ea pentru că fusese foarte înţelegător.

- Probabil că altă dată vom petrece o zi mai plăcută toţi trei, sugeră el.

- Da, altă dată, încuviinţă ea nesigură şi ieşi din maşină.

Se opri pe scările casei pentru a-i face cu mâna, după care intră. Purtarea lui Amy nu trebuia trecută cu vederea, dar nu ştia cum s-o abordeze mai bine. Oftând din greu, închise uşa în urma ei.

Râsul lui Amy o făcu să rămână cu mâna pe clanţă. întreaga după-amiază fusese extrem de serioasă, nici măcar nu zâmbise, şi acum râdea cu gura până la urechi. Elizabeth îşi ridică bărbia când îşi văzu fiica stând în hol faţă în faţă cu Jed. Privirea lui o studie cu coada ochiului, în ciuda faptului că era extrem de amuzat. Apoi Amy o privi peste umăr şi zâmbetul îi dispăru. în ochii ei întunecaţi se citi o scuză înainte de a porni spre scări.

Jed nu se mişcă de pe loc în momentul în are Elizabeth se îndepărtă de uşă. Enervarea îi făcea sângele să fiarbă, furioasă că el reuşise atât de repede s-o facă pe fiica ei să râdă, când Allan încercase din răsputeri şi nu ajunsese la nici un rezultat.

- Nu mă aşteptam să te întorci atât de repede, comentă Jed.

- Ne-am întors amândouă, şi nu din cauza mea, i-o

întoarse ea rece.

- Ce s-a întâmplat?

Elizabeth îşi ridică iritată sprâncenele.

- Nu ţi-a spus Amy? Purtarea a reuşit să ne facă să ne simţim prost încă de la început.

- Nu, nu mi-a spus nimic, i-o întoarse el mirat.

- Chiar aşa? Eram sigură că din cauză asta râdeaţi amândoi, zise ea pe un ton acuzator. Uitase complet faptul că încă nu-şi ceruse scuze pentru că-l acuzase pe nedrept cu o seară înainte. Nu avusese ocazia să-i vorbească şi nu intenţiona să se scuze în faţa Rebeccăi sau a lui Amy.

- Eu nu mi-aş face griji, spuse Jed înclinând capul într-o parte şi privind-o amuzat. Mă îndoiesc de faptul că prietenul tău va fi descurajat de o după-amiază nereuşită.

Capitolul 5

- Elizabeth, nu eşti gata? o strigă Rebecca.

- Imediat!

- Ei bine, te rog să te grăbeşti, spuse nerăbdătoare soacra ei. Nu vreau să fiu prima care ajunge acolo, dar nici ultima.

Oftând nemulţumită, Elizabeth se privi în oglindă, dorindu-şi pentru prima dată să n-o mai lase pe Rebecca să-i spună ce au de făcut şi să nu fie obligată să ajungă acolo o dată cu ea şi cu Jed. Se gândise că avea o scuză perfectă când îi vorbise despre ultimele aranjamente pe care trebuia să le facă înainte de ora cinei. Dar Rebecca insistase asupra faptului că ea era preşedinta comitetului şi că trebuie să roage pe altcineva să se ocupe de acest lucru. Acum îşi dădu seama că sub-conştientul îl ascultase pe Jed care-i spusese că trebuie să facă unele compromisuri dacă voia să aibă linişte. Aşadar, se răzgândise şi acceptase tot ceea ce dorea Rebecca.

Mătasea grea a rochiei albe se înfoia când cobora scările pentru a ajunge la parter. Păşind pe ultima treaptă îşi aminti că şalul şi geanta de seară se aflau pe patul din cameră. întor- cându-se sus le luă repede de pe cuvertura de satin bleu cu care era acoperit patul. Pulsul i se accelerase şi nervii îi erau foarte încordaţi, cu toate că-şi spusese de numărate ori că nu are de ce să fie neliniştită. Dar nu lăsa să se vadă nimic din toate aceste emoţii.

Amy o aştepta acum la baza scărilor. Ochii ei căprui

se deschiseră larg şi oftă uimită.

- Oh! Un zâmbet de plăcere relaxă muşchii încordaţi de pa faţa lui Elizabeth.

- Arăt bine? întrebă ea făcând o piruetă pentru ca fiica ei s-o studieze din toate unghiurile.

- Ah, da, mamă, arăţi incredibil! o asigură Amy pe nerăsuflate.

- Bună, Cindy, o salută Elizabeth pe fata care venise să stea cu Amy.

- Bună seara, doamnă Carrel. Aveţi o toaletă minunată. Tânăra fată privea impresionată rochia croită perfect care o îmbrăca atât de bine. Se balansa puţin în timp ce vorbea şi abia reuşea să-şi mişte buzele. Elizabeth îşi reaminti de propriile ei vise de şcolăriţă şi cât de impresionată era oricând vedea adulţi îmbrăcaţi elegant şi zâmbindu-i prieteneşte.

- Mulţumesc, spuse Elizabeth, dorindu-şi să mai întârzie puţin pentru a studia ochii lui Cindy care erau plini de vise frumoase. Soacra mea ţi-a dat numărul de telefon unde putem fi găsiţi în cazul în care apar probleme?

- Da, mi l-a dat, dar sunt sigură că totul va fi bine, adăugă tânăra fată cu promptitudine.

- Elizabeth, Jed ne aşteaptă în maşină, zise Rebecca apărând în holul de la intrare.

Aplecându-se pentru a săruta obrazul fiicei sale, Elizabeth şopti:

- Fii cuminte dacă mai vrei o şansă, Amy.

Ochii ei căprui se ridicaseră spre ai mamei ei.

- Voi încerca, spuse ea ridicându-şi mândră bărbia.

Urmând-o până la maşină pe soacra ei, Elizabeth se aşează
pe bancheta din spate, murmurând o mulţumire când Jed îi deschise uşa. Clubul se afla la numai doi kilometri de casă, ceea ce făcea călătoria foarte scurtă. Dar Elizabeth era conştientă că Jed era foarte preocupat. Era aproape sigură că tăcerea lui nu se datora serii care avea să vină.

Realiză că acel costum negru de seară pe care-l purta i se potrivea perfect. Numai după ce ajunseră la club ea îşi dădu seama că nu era cel pe care i-l cumpărase ea. Luminile de la intrare dădeau materialului reflexe albăstrui în timp ce el deschidea portiera oferindu-i o mână ca s-o ajute să coboare. Elizabeth îl privea uimită. Materialul din care era confecţionat costumul şi cămaşa albă de mătase pe care-o purta erau prea luxoase şi prea scumpe pentru a fi găsite în împrejurimi.

- Ce s-a întâmplat? întrebă el în şoaptă când dădea cheile maşinii angajatului din parcare. îşi atinse apoi gulerul negru cu degetele. Nu-ţi place costumul meu?

- Ba da, răspunse ea repede, evitând strălucirea ochilor lui căprui-aurii. începu să se prefacă a-şi aranja şalul. Doar că nu ai spus nimic despre faptul că ţi-ai cumpărat ceva când te-ai dus săptămâna trecută la Cleveland.

- Nu credeam că era necesar, replică el păstrându-i uşor cotul pentru a o ghida să ocolească maşina spre

partea unde se afla Rebecca.

Strângând din buze, Elizabeth nu mai comentă. Jed lipsise aproape toată săptămâna, o situaţie care o stresase puţin din cauză că nu ştia dacă va mai veni sau nu înapoi. Explicaţiile pe care le-a dat, chiar şi mamei lui, despre absenţa sa fuseseră vagi şi de neînţeles. Elizabeth nu putea fi sigură dacă misterul de care se înconjura era deliberat sau o extensie a personalităţii lui.

Când ajunseră lângă Rebecca, aceasta le-o luă înainte şi intră prima în club, ţinând capul ridicat cu mândrie, ca o regină, ceea ce făcea ca intrarea lor să fie maiestuoasă. Ca răspuns, toate capetele se întorseseră spre ei. Prima reacţie fusese cea de curiozitate, după care urmară felicitările. Cu cât înaintau spre mijlocul marii săli unde se afla barul la care se serveau cocteiluri, cu atât Elizabeth devenea mai conştientă de o altă reacţie.

Privirea ei se îndreptă spre bărbatul de lângă ea. Mai înalt decât ea cu un cap, cu păr ondulat de culoarea tutunului şi cu trăsăturile frumoase, Jed Carrel putea fi considerat un bărbat atrăgător. Nu era cel mai frumos sau cel mai înalt bărbat din încăpere, dar Elizabeth realiză că nu atrăgea privirile tuturor numai pentru că era un Carrel.

Probabil că atenţia tuturor se îndrepta spre privirea grăitoare din ochii lui căprui-aurii care uneori erau atât de reci încât nu-ţi puteai da seama cum trăise, ce i se întâmplase sau ce experienţe avusese. însă, mai mult

decât atât, Elizabeth ştia cu siguranţă că puteai citi virilitatea în înfăţişarea lui şi aceasta atrăgea toate femeile.

încă îl mai studia cu minuţiozitate când Jed îşi întoarse capul şi-i susţinu privirea. în acea clipă ea realiză că el ştiuse tot timpul că îl cerceta. Putea vedea asta în ochii lui care străluceau de amuzament.

- Ce crezi că gândesc toţi cei aflaţi aici? îi murmură el întorcând capul pentru a răspunde saluturilor şi felicitărilor diferitelor persoane cu care se întâlnea.

Elizabeth îi salută repede pe domnul Shaw şi pe soţia acestuia, înainte de a răspunde întrebării lui Jed cu o voce la fel de înceată ca a lui:

- Că te-ai transformat într-un bărbat care arată bine. Nu e de mirare că toate mamele se întreabă dacă ar trebui să-şi lase fiicele pe aproape şi. dacă nu cumva sunt ele prea bătrâne pentru tine.

- Nu mă aşteptam la cinism din partea ta, Liza.

Zâmbetul lui o atrăgea ca un magnet şi acest lucru o luă
prin surprindere. Nu-şi dăduse seama până acum că el poate fi atât de fermecător dacă vrea. îşi îndepărtă repede privirea, simţind cum sângele îi clocoteşte, dar dându-se de gol prin roşeaţa uşoară a obrajilor care o făcea şi mai atrăgătoare.

- N-am vrut să fiu cinică, replică ea.

în acel moment, Barbara Hopkins se desprinse dintr-un grup format din tineri şi veni în întâmpinarea Elizabethei. Ochii prietenei sale erau însă îndreptaţi

numai spre Jed, ceea ce o făcu să se îndoiască pe cine era aceasta interesată să întâlnească. Presupunea că era un lucru normal. Trecând peste toate, Jed putea fi clasificat drept un încântător burlac şi se ştia că în Caneville nu exista o abundenţă de bărbaţi singuri.

- Elizabeth! o strigă veselă Barbara, întinzându-i mâna plină de inele. Arăţi minunat.

Elizabeth îi întoarse răbdătoare felicitările şi complimentele, înainte de a-i face cunoştinţă cu Jed. Privirile lungi ale Barbarei o iritară pe Elizabeth.

- Aşadar, tu eşti partenera de tenis a Elizabethei? zâmbi el susţinând privirile lungi, lucru pe care Elizabeth nu-l găsea necesar.

- Ah, da, jucăm tenis cel puţin o dată pe săptămână. Dumneavoastră jucaţi, domnule Carrel?

- Spune-mi Jed, te rog, o corectă el brusc în timp ce-şi apleca puţin capul, dacă îţi pot spune Barbara. Răspunsul lui veni o dată cu un zâmbet satisfăcut. Joc tenis, cu toate că n-am mai făcut-o de mult.

- Probabil că putem aranja un meci de dublu, zise Barbara privind-o cu subînţeles pe Elizabeth, lăsând-o să înţeleagă că nu era o sugestie căreia să nu-i dea curs. Va trebui să-l convingi pe Allan să-ţi fie partener.

Referirea la Allan Marsden o făcu pe Elizabeth să realizeze că un bărbat se afla în stânga ei. Când i se menţionă numele, făcu un pas înainte oferindu-i lui Elizabeth unul din paharele pe care le ţinea în mână.

- Bună, Elizabeth. Am aşteptat să vii. El zâmbea plăcut în timp ce vorbea, iar în ochi avea o sclipire

întrebătoare.

Nedorind să prelungească această privire, ea spuse:

- A fost o schimbare de ultimă oră a planurilor. Era destul de îngrijorată de faptul că nu-l lăsase s-o însoţească în această seară, sub motivul că trebuie să ajungă devreme aici.

Mâna lui Jed îi părăsi cotul şi se îndreptă spre spatele ei în timp ce se apropia de ea atingând-o destul de intim, lucru pe care ea nu-l găsi enervant.

- Trebuie să fii Allan Marsden. Elizabeth mi-a vorbit despre tine, spuse el întinzând mâna. Eu sunt Jed Carrel.

- Bun-venit acasă, spuse Allan scuturându-i ferm mâna şi zâmbind. îmi imaginez că ai auzit de multe ori această urare.

Ochii lui se întoarseră spre Elizabeth, zeflemitor în faţa privirii ei derutate.

- Nu de atâtea ori încât să mă fi plictisit s-o aud, răspunse Jed.

Degetele ei strânseră cu putere paharul de cocteil pe care i-l dăduse Allan, întrebându-se dacă-i mai spusese cineva acest lucru lui Jed. Cu siguranţă, ea nu i-l spusese, şi nici mama lui. Ar fi fost ironic ca primul bun venit care i s-a adresat să vină din partea unui străin. Ironic şi crud.

- Văd că eşti aici de destul timp încât să găseşti barul, observă Jed privind băutura cu gheaţă din mâna lui Allan.

- Lasă-mă să-ţi arăt eu unde este, se oferi repede Barbara.

Prietena ei nu-şi pierdea deloc timpul, îşi zise Elizabeth cu
răutate şi surpriză. Ochii lui Jed erau amuzaţi când îi priviră ochii de un verde întunecat.

- Mă scuzi, nu-i aşa, micuţă surioară? întrebă el cu un zâmbet pe buze.

- Desigur, încuviinţă ea. Pielea parcă îi îngheţese acolo unde mâna lui îi încălzise spatele. Ceva din această răceală se afla şi în vocea ei.

- Cu siguranţă, nu e omul la care mă aşteptam, comentă încet Allan în timp ce privea cum Jed e condus de Barbara prin mulţime.

- Da? De ce nu? întrebă Elizabeth. încercarea ei de a părea vag interesată nu reuşi să pară decât mirată şi defensivă.

Allan o privi tăios, folosind destul timp pentru a-şi alege cuvintele.

- Din zvonurile pe care le-am auzit de la întoarcerea lui, am presupus că e o persoană mai răzvrătită şi mai arogantă. Siguranţa de sine şi farmecul lui natural cred că m-au luat prin surprindere.

- Cred şi eu. Elizabeth nu dorea să discute despre Jed.

- Soţul tău semăna cu el?

- Sunt total deosebiţi unul de altul, răspunse ea politicoasă, după care încercă să schimbe repede subiectul. Vreau să-mi cer scuze pentru această seară. Sper că nu ai ajuns prea devreme gândindu-te că mă vei găsi aici.

- Nu, n-am ajuns prea devreme, răspunse el.

Elizabeth îşi umezi buzele şi-i spuse lui Allan:

- Am auzit că orchestra e foare bună.

Ca şi cum ar fi auzit-o, aceasta începu să cânte prima melodie. O mână îi atinse uşor braţul. Elizabeth îl privi pe cel care-o atinsese, incapabilă să nu-l privească răutăcios.

- Aşa trebuie, zise Jed încet privind-o provocator. Din moment ce un Carrel a fost responsabil pentru această seară, va trebui ca tot unul din această familie să deschidă dansul.

Două cupluri începuseră deja să danseze pe ringul gol. Păşiră repede spre margine când îl văzură pe Jed care o conducea pe Elizabeth spre mijlocul ringului de dans. Ajunşi acolo, el o luă în braţe şi se opri. Ochii lui o priveau de sus până jos cu o expresie deloc entuziastă, de parcă făcea un studiu atent.

- Mă simt de parcă ţin în braţe un peşte îngheţat. Relaxează-te, Liza, o tachină Jed cu blândeţe. Şi zâmbeşte. Nu mergi la o execuţie.

- Nu? Dar îi zâmbi drăguţ, forţându-se să-şi relaxeze muşchii pentru a-l lăsa s-o conducă.

Mâna lui o apăsa cu fermitate pe spate şi o făcea să-i urmeze cu uşurinţă paşii. Cu fiecare pas pe care-l făcea devenea tot mai relaxată, pierzându-şi din rigiditate în timp ce răspundea mişcărilor lui graţioase. Acum Elizabeth se trezi fascinată de întreaga lui înfăţişare. Se învârtiră de două ori în jurul ringului înainte de a li se alătura şi o altă pereche. Jed încetini

puţin pasul şi se îndreptă spre unul din colţurile ringului.

- N-a fost bine că am avut datoria de a deschide dansul? Vraja pe care-o trăia Elizabeth se întrerupse brusc şi se trezi din visare datorită tonului lui uşor sarcastic.

Privindu-i trăsăturile frumoase, Elizabeth rămase uimită de contrastul dintre gulerul alb al cămăşii şi pielea bronzată a gâtului. îşi simţi propriul gât uscat şi se miră de căldura pe care mâna lui o împrăştia pe spatele ei şi care părea s-o cuprindă, şi de muşchii încordaţi de pe pieptul lui.

- Da, foarte bine, încuviinţă cu bruscheţe Elizabeth încercând să se îndepărteze puţin de el pentru a nu mai fi aproape de şoldurile lui.

- Acum toată lumea va comenta faptul că am dansat foarte bine împreună. Cu coada ochiului, putea vedea cum ochii lui nu aveau de gând să se dezlipească de pe faţa ei, cu toate că ea se uitase prin sala de dans pentru a se încredinţa că avea dreptate. Toate privirile erau îndreptate spre ei doi.

- îţi pasă de asta? îl provocă ea.

Jed se strâmbă.

- Mă întreb ce-ar spune lumea din oraş dacă ar afla cât cinism se ascunde în spatele măştii tinerei şi frumoasei văduve Carrel. Ştii doar că aşa te numesc. tânăra văduvă Carrel. Buzele lui se îngustară zeflemitor. Te privesc ca pe o persoană curajoasă care a supravieţuit unei tragedii la o vârstă fragedă, purtându-se de atunci extrem de decent, şi credincioasă memoriei

soţului ei. Probabil că ar trebui să ceri o sanctificare, ce zici?

Furia se vedea acum clar pe faţa ei.

- De ce spui toate aceste lucruri ca şi cum ar trebui să mă simt ruşinată de ele?

- Roşeşti. un alt atu al tău. Acum ea avea senzaţia că un şţreang invizibil o strânge de gât. întotdeauna am fost sceptic în faţa aşa-ziselor bune maniere pe care trebuie neapărat să le ai, poate din cauză că încă de când eram foarte mic am obosit să aud mereu cât de bun băiat era Jeremy, ştiind tot timpul că nu era nici o diferenţă între mine şi el. Când făcea boacăne, trebuia să iau vina asupra mea pentru că era fratele mai mare.

- Trebuie neapărat să discutăm despre Jerry? îl chestionă Elizabeth cu greutate. Avea o senzaţie ciudată când i se vorbea despre el şi asta pentru că nu-şi putea aminti chipul lui decât dacă-l vedea în poză.

- Amintirile sunt prea dureroase? o tachină Jed cu ochii îngustaţi, în timp ce-i studia profilul.

Buclele negre ca abanosul îi mângâiară spatele când întoarse repede capul privindu-l fix în faţă cu ochii verzi plini de resentimente. Ar fi dorit să-i spună că-şi aducea cu greu aminte de clipele petrecute cu Jeremy şi că aproape uitase că fusese soţul ei, până la întoarcerea lui Jed. Amintirea primei întâlniri cu Jed era mai clară şi mai vie decât noaptea nunţii petrecută cu soţul ei, fratele lui. Nu riscă însă să facă astfel de afirmaţii.

- Poţi să crezi ce vrei, replică ea nervoasă. Oricum, interpretezi în felul tău tot ceea ce spun.

- Ştii ce cred? murmură el cu o blândeţe prefăcută. Sunt curios de ce baţi în retragere de câte ori îi menţionez numele.

- Poate pentru că tu în acel moment nu faci decât să mă ataci, i-o întoarse ea.

Melodia se termină şi ea se desprinse cât de repede reuşi din braţele lui. Picioarele îi erau foarte nesigure. Realiză că aşa fuseseră tot timpul, dar sprijinul ferm al lui Jed o făcuse să danseze fără probleme. Paşii lui mari nu o lăsară să se îndepărteze singură şi îi susţinu din nou talia cu o mână în timp ce o conducea spre marginea ringului de dans.

- Ai obosit? o tachină el cu voce scăzută.

- Cred că e vorba numai de imensa uşurare pe care-o simt pentru că nu voi mai fi nevoită să dansez din nou cu tine, mormăi cu greu Elizabeth deoarece respira sacadat.

- Ah, uite-l pe adoratul tău Allan, spuse Jed abia zâmbind, aşteptând răbdător ca eu să te duc din nou la el. Dacă vrei să ştii, îmi aminteşte mult de Jerry.

- Nici măcar nu arată ca el, răspunse ea supărată, având siguranţa acestei constatări pentru că Jeremy era brunet, iar Allan blond.

- Nu prin felul cum arată, continuă el, ci prin temperament. Allan al tău nu va face valuri niciodată. Va fi prea îngrijorat să nu se scufunde barca în care se află.

- Ce s-a întâmplat, Jed? întrebă ea pierzând-şi cumpătul. Eşti gelos pentru că Allan are o carieră de

succes pe când tu te-ai întors acasă fără nici un rezultat?

- Liza! Furia se citea clar pe faţa lui Jed când îi pronunţă numele, în ciuda faptului că îşi controla tonul foarte bine. Respiră adânc şi o privi cu ochi strălucitori care o avertizau că întrecuse orice limită. Şi ţie îţi place să faci valuri, nu-i aşa?

Elizabeth aproape alergă cei câţiva paşi care-i mai rămăseseră până la Allan, intimidată mai mult decât şi-ar fi închipuit de furia pe care reuşise să i-o provoace. Realiză speriată că făcuse prea multe valuri şi că ultimul dintre ele aproape că le scufundase barca. Allan era pe linia de plutire şi se agăţă de mâna lui pentru a se simţi în siguranţă.

Barbara îi aştepta împreună cu Allan şi păşi repede înainte pentru a ajunge la Jed. El îi zâmbi ca pentru a răspunde tacit promisiunilor ce se citeau în ochii ei. Sentimentul din timpul mesei reveni şi Elizabeth simţea o durere adâncă în stomac.

- Am nevoie de o băutură tare, Barbara, o înştiinţa Jed, aruncându-i Elizabethei o privire răutăcioasă. Ce-ar fi să mă conduci din nou la bar?

- Vrei un cocteil? se oferi Allan.

Elizabeth simţea nevoia ca alcoolul să-i ardă gâtul, dar pentru nimic în lume n-ar fi vrut să-i urmeze pe Jed şi Barbara. Refuză ferm şi scutură puternic din cap, ca pentru a scăpa de vocea interioară care o avertiza în şoaptă.

Seara îi fusese iremediabil stricată, dar luptă

împotriva acestui lucru, hotărâtă să se distreze la fel de bine ca şi Jed. Allan era foarte drăguţ iar zâmbetele şi râsul ei îl făcură mai îndrăzneţ.

în ciuda încercărilor Barbarei de a-l monopoliza, Elizabeth observă că Jed dansase şi cu alte femei. Mai mult cu cele cu care era obligat s-o facă, îşi spuse ea liniştită. Zâmbetele ei ascundeau însă multe resentimente. Era dezgustată şi ura fiecare clipă în care-l vedea pe Jed împreună cu Barbara pe ringul de dans.

Pe la miezul nopţii, capul începu s-o doară din cauza încordării nervilor şi a efortului de a-şi controla sentimentele. Era sigură că nu mai putea îndura nici o clipă această presiune fără să urle. Nervii îi erau întinşi la maxim. Stomacul începuse să i se contracteze de greaţă. îi veni să plângă de uşurare când o văzu pe Rebecca apropiindu-se de ea.

- Cred că e timpul să plecăm, Elizabeth, constată soacra ei după ce-i zâmbi politicos lui Allan. I-am promis lui Cindy că nu vom întârzia prea mult.

Elizabeth realiză cu rapiditate că Rebecca nu avea nici un motiv de îngrijorare din cauza fetiţei care o supraveghea pe Amy. Motivul era că aşa cum soacra ei nu dorea să fie prima persoană care ajunge la o petrecere, nu dorea nici să fie ultima care pleacă. în afară de asta, nu considera potrivit ca un Carrel să se distreze prea mult la petreceri.

Văzu imediat pe figura lui Allan că acesta dorea s-o conducă acasă. Ştia că o dată ajunsă afară din club, nu va mai fi o companie prea plăcută. Luând în considerare

comportamentul pe care-l avusese faţă de el pe parcursul acestei seri, ar fi găsit această schimbare total surprinzătoare şi nepotrivită ei.

- Sunt gata de plecare oricând doreşti, Rebecca, încuviinţă ea repede, făcând un ultim efort de a se întoarce spre Allan şi de a-i zâmbi. Probabil că vom putea lua prânzul împreună săptămâna viitoare.

- Da. ezită el oftând. Da, sigur că da.

îşi luară repede rămas-bun şi Elizabeth se îndreptă împreună cu Rebecca spre ieşire.

- Ai luat cheile de la Jed? o întrebă Elizabeth deschizându-şi repede poşeta de seară pentru a verifica dacă nu are la ea unul dintre rândurile de chei ale maşinii.

- Cred că deja a adus maşina la intrare, mormăi Rebecca. Unde credeai că e?

Elizabeth privi peste umăr, surprinsă s-o vadă pe Barbara zâmbind şi dansând cu altcineva.

- Credeam că va mai rămâne aici, murmură ea.

- Pleacă împrună cu noi, veni răspunsul ferm al soacrei sale, care îi spunea astfel că nici nu se putea altfel.

Maşina era în faţa intrării în momentul în care ieşiră la aer, şi angajatul din parcare ţinea ambele portiere deschise. Jed se afla la volan şi motorul era pornit. Nu părea deloc surprins că Elizabeth se întoarce acasă împreună cu ei şi nu cu Allan. în momentul în care portierele fură închise, el puse maşina în mişcare şi luă curba spre şosea.

- E atât de bine să fii departe de zgomotul atâtor voci, oftă Rebecca. Până la urmă acest lucru reuşeşte să te enerveze.

Elizabeth simţea din plin acest lucru, dar nu putea da vina numai pe zgomotul vesel al petrecerii. Nu făcuse decât s-o irite puţin. Prin întunericul din maşină, îşi îndreptă privirea spre profilul şoferului.

- Am vorbit cu Clive Bennet în această seară, continuă soacra ei. Este unul din directorii clubului. Postul de manager general al clubului se va elibera la întâi septembrie. I-am spus că există posibilitatea să-l preiei tu, Jed. Clubul are un profit bun. Are manageri care se ocupă de terenurile de golf şi de restaurant şi bar. Tu vei avea numai rolul de supervizor.

- Mulţumesc, mamă, dar nu voi face asta, refuză calm Jed.

- Ce anume intenţionezi să faci? în vocea Rebeccăi se citea nerăbdarea şi enervarea.

- Ceea ce fac şi acum.

- Adică nimic, i-o întoarse ea nervoasă.

El zâmbi, aparent liniştit.

- Ştiu că ai cele mai bune intenţii în legătură cu comportamentul şi poziţia mea în societate, mamă, dar cred că pot decide singur ce voi face cu viaţa mea.

- Pot să jur că vei fi un pierde-vară toată viaţa, îl certă Rebecca.

- Dar tot viaţa mea va fi, nu-i aşa, mamă? Privirea lui o studie repede, după care se concentră asupra drumului din faţa lui în timp ce ochii îi străluceau în farurile maşinilor care veneau din sens opus.

Era atât de sigur de sine şi atât de arogant! Elizabeth îl văzu cum o priveşte prin oglindă şi-şi întoarse ochii spre geam. Ce bine ar fi dacă ar pleca, îşi dori în gând, şi astfel ar înceta să-i mai distrugă viaţa care până atunci fusese liniştită.

Capitolul 6

- Amy a fost cuminte? întrebă Elizabeth scoţând suma convenită din portofel şi dându-i-o fetei.

- Nu am avut nici o problemă, o asigură Cindy căscând de somn în timp ce-şi punea banii în gentuţa ei mică.

- Sper că nu te-am reţinut prea mult, spuse Elizabeth zâmbind vag şi îndepărtându-şi o şuviţă de păr care-i cădea pe obraz, observând totodată că Jed le privea de la intrare unde aştepta s-o ducă pe tânăra fată acasă. N-aş vrea ca părinţii tăi să aibă motive de îngrijorare.

- Ah, nu, doamnă Carrel, sunt sigură că nu-şi fac griji. Le-am explicat că mergeţi la o cină, după care urmează un bal, şi nu mă aşteaptă decât mult mai târziu.

încuviinţând, Elizabeth se întoarse pentru a-i cere cu politeţe lui Jed s-o ducă pe Cindy acasă, dar acesta deschisese deja uşa şi îi zâmbea fetiţei care îi răspundea la zâmbet.

- Dacă ei tot nu te aşteaptă atât de devreme, asta înseamnă că nu trebuie să ne grăbim, nu-i aşa? propuse el.

Era o remarcă destul de nevinovată, dar Elizabeth îşi vârî unghiile în carnea moale din palmă. Tânăra fată se înroşise în obraji.

- Noapte bună, Cindy. Vocea ei era încordată şi Jed ridică zeflemitor o sprânceană.

- Noapte bună, doamnă Carrel, o salută Cindy privindu-l sfioasă printre gene pe Jed care ţinea uşa deschisă pentru ea.

Urcă furioasă scările, sperând să găsească în

camera ei liniştea de care avea nevoie, dar nici singurătatea nu reuşi să-i relaxeze nervii. Cei patru pereţi păreau că o strâng şi o apasă. Mai mult decât orice, durerea de cap era mai acută ca înainte. Se plimbă neliniştită prin cameră timp de câteva minute, dorindu-şi să bea un pahar cu lapte cald pentru a se linişti, însă nu voia să coboare la parter. Rebecca o va auzi cu siguranţă şi va coborî pentru a afla ce s-a întâmplat, şi o conversaţie cu soacra ei era ultimul lucru de care mai avea nevoie.

Zgomotul unor paşi pe scări o făcu să se neliniştească şi să deschidă uşa. Paşii se opriră şi Elizabeth îngheţă. Jed se afla în hol şi cu o mână îşi desfăcuse pe jumătate cravata în timp ce haina frumos croită a costumului era deschisă. Privirea lui uimită o ţinu captivă şi se simţi din nou impresionată de masculinitatea lui, care parcă o sufoca prin puterea ei.

Apoi Jed îşi desfăcu de tot cravata şi o trase când porni spre ea. Elizabeth nici nu se clinti, îi privea numai mişcările, graţioase chiar şi în întuneric. Până când nu-i privi ochii ridicând mândră din bărbie când el ajunse şi mai aproape, nu-şi dădu seama că-l aşteptase să ajungă lângă ea în loc să se retragă aşa cum ar fi trebuit.

Privirea lui implacabilă o făcu să se desprindă de lângă uşa unde se afla.

- Amy e bine?

- Da. Răspunsul ei era scurt şi grăbit. Era derutată pentru că-l aşteptase. Doarme.

Degetele strânseră decolteul capodului ei, fiind numai o acţiune defensivă, pentru că Jed nu-şi mişcase

ochii de pe faţa ei. Trăsăturile lui erau acum mai încordate şi cinice în timp ce stătea în faţa ei cercetând-o fără să facă vreo mişcare pentru a se îndrepta spre camera lui.

- Ce s-a întâmplat, Liza? Vocea lui părea leneşă, dar avea totuşi o tentă răutăcioasă şi ascuţită. Ochii lui se îngustară periculos când ea îşi feri privirea.

- Nu ştiu ce vrei să spui, răspunse ea încurcată, întorcân- du-se în direcţia camerei sale.

- Te preocupă ceva, o provocă Jed.

- Dacă vrei să ştii, îşi păstră ea vocea joasă pentru a nu-şi deranja fiica adormită şi reuşind să aibă un ton rece şi indiferent, mă surprinde faptul că te-ai întors atât de repede. Nu mă aşteptam să vii acasă până dimineaţa.

- Unde credeai că voi fi? El respiră adânc, nerăbdător, după ce pronunţă cuvintele pe un ton încet şi provocator.

Ura pe care-o simţea Elizabeth îi făcu vocea rece ca gheaţa.

- N-am vrut să mă gândesc ce loc vei alege pentru a merge acolo împreună cu Barbara.

- Credeam că Barbara este prietena ta, i-o aruncă el.

Iritarea se citea clar în ochii ei verzi, acuzatori.

- Este prietena mea, i-o întoarse Elizabeth.

- Atunci de ce eşti atât de indignată pentru că am fost prietenos cu ea? o tachină el cu cinismul lui caracteristic.

- Prietenos? îl provocă ea cu răceală. Erai foarte aproape de a face dragoste cu ea pe ringul de dans. Nu

sunt singura care a observat asta.

- Ce te priveşte pe tine acest lucru? El nu făcu nici o încercare de a nega acuzaţia ei, o derută pe Elizabeth.

- Pentru că este dezgustător şi nepoliticos să te porţi în acest fel în public! şuieră ea, după care reuşi să-şi stăpânească tonul isteric al vocii. Aplecând puţin capul, respiră adânc pentru a se calma. Am găsit acest lucru extrem de stânjenitor. Purtarea ta nu a fost normală.

- Şi Barbara? Ce spui de comportarea ei? îi zâmbi rece. Nu prea poate fi în postura unei victime inocente după avansurile făţişe pe care le făcea, o aprostofă el.

Elizabeth refuză să admită că vina era mai mult a Barbarei.

- Nu aprob nici purtarea ei.

- Ce îţi dă dreptul să ne judeci? Un oftat adânc ieşi din gâtul lui şi Elizabeth începu să se îndrepte spre uşă. Jed o opri repede, punându-i cravata în jurul gâtului şi ţinân- du-i-o chiar lângă bărbie, cu o singură mână. Pur şi simplu nu pot să mă hotărăsc dacă eşti frigidă sau mironosiţă.

- Dă-mi drumul! îi ordonă ea ducându-şi mâinile la gât. Strânsoarea lui de fier rezistă în faţa încercării ei de a se elibera.

Inima începu să-i bată foarte puternic când Jed se folosi de cravată ca s-o aducă mai aproape de el. Privirea lui răvăşită o făcu să să-şi piardă masca de indiferenţă. începu să respire greu când ochii lui se îndreptară spre buzele ei.

- Cred că e timpul să aflu, comentă el analizând-o cu răceală.

îi simţea muşchii lipiţi de corpul ei prin pijamaua subţire de mătase şi se dădu înapoi împingându-i cu mâinile pieptul tare care i se părea ca un zid. Disperarea pusese deja stăpânire pe ea şi-i punea un nod în gât.

- Ai spus că nu mai vrei să mă atingi, îi reaminti ea cu frenezie în timp ce cravata lui îi strângea ceafa şi o aducea şi mai aproape de el, cu toată împotrivirea ei.

- Şi asta te face să te simţi în siguranţă, nu-i aşa? Chiar şi atunci când mă provoci. Figura lui îi spunea că făcuse o prostie. Ai uitat cine sunt? Sunt Jed, oaia neagră a familiei, copilul cel rău. Nu ţi-ai dat seama că nu trebuie să ai încredere în mine?

- Nu, se apără ea slăbită.

Cravata din jurul gâtului şi mâna care-i ţinea bărbia nu o lăsau să scape şi buzele lui le acoperiră pe ale ei sărutându-le uşor şi ameţitor de tandru. Dacă ar fi fost sălbatic şi brutal, i-ar fi putut rezista, dar nu avea cum să facă acest lucru când buzele lui erau atât de senzuale.

La un moment dat, cravata fu îndepărtată şi mâinile lui începură să-i pipăie corpul care se afla din ce în ce mai aproape de-al lui. Valul de dorinţă care urcase în fiinţa ei explodă într-o pasiune extrem de puternică, pe care n-o cunoscuse niciodată până acum.

Mâinile ei se strecurară sub haina lui, încercuindu-i talia zveltă şi simţind sub degete materialul subţire al cămăşii lui, care era ca o a doua piele. Mângâierea mâinilor lui deveni din ce în ce mai intimă şi faptul că ele îi explorau întreg corpul o făcea să simtă că răspunsul ei este oarecum slab şi incompetent. Oftă

uşor pentru a protesta când buzele lui începură să se îndepărteze de ale ei şi se agăţă de el.

- La naiba, mormăi Jed reproşându-şi această apropiere a lor şi ea îl înţelese imediat. Nici ea nu dorea să se simtă atrasă de el în nici un fel.

Când el îi cuprinse faţa în mâini şi o îndepărtă de-a lui, pleoapele ei cu gene lungi se deschiseră pentru a descoperi ochii verzi înspăimântaţi de imensa dorinţă pe care-o simţea pentru el şi care, în acelaşi timp, parcă îi cerea să ducă lucrurile până la capăt. Străluciri aurii se iviră în ochii lui când citi mesajul din ai ei.

- Liza...

- Te rog, spuse ea închizând din nou ochii, lipindu-se de el şi mângâindu-şi obrajii de palmele lui, nu vreau să vorbim.

O lăsă să se lipească de pieptul lui şi fără a-şi da seama începu să-i mângâie spatele şi umerii. Ştiuse întotdeauna că el avea multă experienţă.

- Cu puţine minute în urmă mi-ai spus că sunt dezgustător şi vrednic de dispreţ. Vocea lui o deranjă din cauza amuzamentului cinic. Acum ar trebui să mă simt onorat pentru că doreşti să fac dragoste cu tine?

Durerea pe care-o simţea în suflet o făcea să geamă.

- Te rog! Nodul din gât o făcea să nu mai poată rosti şi restul protestului pe care încerca să-l formuleze.

- Te rog ce? întrebă el mişcându-şi buzele lângă tâmpla ei. Te rog să înţelegi? Te rog să uiţi toate insultele? Te rog să faci dragoste cu mine? Ce mă rogi? o chestionă nemulţumit Jed.

- Nu fi crud, murmură Elizabeth, simţindu-se ruşinată

de brusca ei dorinţă fierbinte.

- îmi pare rău, dar aşa sunt în seara asta, zise el cu brutalitate.

Mâinile lui o apucară de umeri şi o îndepărtară. Nu era o respingere de dezgust, pentru că ştia că şi el o doreşte. Nu era chiar total lipsită de experienţă. Era femeie şi-şi dădea seama când trezea pasiunea unui bărbat. Totuşi, gestul lui o durea.

Lacrimile începură să apară în ochii ei. Jed le atinse pe cele care se prelingeau pe obraji de parcă încerca să le prindă în cădere. Mândria o făcea să-i privească fix trăsăturile impenetrabile, cu toate că în tot corpul simţea o dorinţă fără limite.

- îmi pare rău, Liza, repetă el pe un ton şi mai ferm. Cu siguranţă, nu facem un lucru potrivit împrejurărilor şi locurilor în care ne aflăm. Credeam că nu te mai doresc, dar m-am înşelat.

- Atunci de ce. începu ea să întrebe cu o voce abia auzită, dar degetul lui arătător îi atinse buzele ca s-o reducă la tăcere.

- Atunci de ce m-am oprit? El zâmbi amar şi oftă. Când obrajii ei se înroşiră din cauza pasiunii el o luă în braţe şi o strânse blând. îmbrăţişarea lui era prea rezervată pentru ca ea să simtă căldură sau confort. Vocea lui încărcată de emoţie vibra chiar lângă urechea ei. Deoarece dorinţa mea ar putea deveni violentă, mormăi el.

- Nu înţeleg, zise Elizabeth care îşi ridică faţa până acum lipită de gâtul lui, pentru a-l privi nedumerită.

- Ştiu că nu înţelegi. Zâmbetul slab care apăruse cu

greu pe figura lui nu reuşi să schimbe expresia ciudată a ochilor. Poate într-o zi. ezită Jed. îl simţi cum se îndepărtează de ea, emoţional şi fizic, detaşându-se de ea grăbit şi ferm. Noapte bună, Elizabeth.

Întorcându-i spatele, merse de-a lungul holului fără a întoarce capul, în timp ce intra pe uşa camerei lui şi o închidea repede. Golită de sentimente şi înfrigurată, Elizabeth rămase unde o lăsase el, dorind să-l urmeze şi înfricoşată de vaga avertizare pe care i-o dăduse. Într-un târziu, se întoarse în camera ei şi se aruncă pe pat, dorind să audă un sunet făcut de el, dar pereţii vechii case erau prea groşi.

Nu-şi dădea seama care va fi atitudinea lui în dimineaţa următoare. Nu era sigură nici măcar de atitudinea pe care o va avea ea însăşi.

A doua zi, avu senzaţia că el se comporta total indiferent şi rece faţă de ea. Felul în care rămânea rezervat faţă de cei din jurul lui era mai pronunţat ca altă dată. Apoi, în acea seară, îi simţi privirea gânditoare care aproape că o ardea. Rareori îi adresa vreun cuvânt, ducând conversaţia numai cu mama lui, dar nici o dată nu i se adresă ei ca s-o tachineze şi nu-i aruncă vreo privire amuzată.

Elizabethei îi era greu să joace acest joc plin de suspans. Speranţele ei creşteau şi scădeau ca un barometru pe o vreme schimbătoare şi aveau fluctuaţii uimitoare. Nu putea nega că se simte atrasă fizic de Jed. Chiar dacă se atingeau din întâmplare, ea simţea cum pasiunea creşte în trupul ei aproape imediat. Şi îşi spuse că el nu trebuia decât s-o ia în braţe ca ea să fie a lui

fără a pune vreo întrebare.

Timp de cinci zile fusese torturată de toate aceste sentimente. Jed apărea rareori în preajma ei, petrecându-şi majoritatea timpului departe de casă; lipsisese chiar în câteva seri.

Cât timp va mai dura această situaţie? oftă Elizabeth în sinea ei. Inima o durea când tăia prăjitura din tavă în formă de cercuri şi pătrate pentru a le aşeza pe platouri frumos decorate şi îmbietoare. Tartele cu cireşe se aflau pe bufet, ca şi fursecurile pe care le pregătise pentru Rebecca şi Clubul Literar al Femeilor pe care-l conducea. întâlnirea lor lunară se va desfăşura aici de această dată şi Elizabeth fusese rugată să pregătească prăjituri şi răcoritoare fără alcool.

- Pot ajuta, mamă? Elizabeth îşi ridică privirea de la tava cu prăjitură şi o privi pe Amy care stătea la celălalt capăt al mesei, cu bărbia în palmă.

- Aş putea să te ajut, o corectă ea automat. împinse micile boluri cu salată de ouă, şuncă şi ton spre fiica ei, împreună cu un cuţit. Ai putea să faci sandvişurile.

- Aş putea, zise Amy cu o urmă de umor în voce.

Un zâmbet slab apăru pe faţa lui Elizabeth când realiză că fiica ei ţinuse cont de greşeala gramaticală pe care i-o corectase. Prepararea şi gătirea mâncărurilor era un alt punct de interes al Elizabethei, pe care Amy părea că-l împărtăşeşte.

- Cât timp vor sta aici acele doamne? o întrebă Amy pe un ton lipsit de entuziasm.

- Probabil că până la ora patru după-amiază, răspunse Eliazbeth. Când văzu că fiica ei se strâmbă,

adăugă: ar fi mai bine să rămâi în camera ta până la plecarea lor.

- Presupun că şi doamna Cargmore va fi aici, mormăi Amy, după care încercă s-o imite: „Copiii nu trebuie să fie văzuţi sau auziţi“.

- Cel puţin nu prea des, adăugă Jed ca o concluzie.

Cuţitul pe care Elizabeth îl ţinea în mână căzu pe podea
foarte aproape de piciorul ei, când îi auzi vocea şi îşi ridică privirea spre el. încercă să-şi ascundă confuzia aplecându-se spre podea pentru a-l ridica, dar în următoarea secundă Jed se afla lângă ea şi luase cuţitul ca să i-l dea. Cu toate că zâmbetul îi era amuzat, ochii aurii o priveau cu multă căldură.

- Cineva ar trebui să te înveţe să fii atentă când umbli cu un cuţit, ca nu cumva să-ţi tai degetele de la picioare, o tachină el cu blândeţe.

Pulsul ei se acceleră când auzi vocea lui alarmant de liniştită. îşi îndepărtă repede privirea de a lui pentru a-şi ascunde strălucirea de smarald a ochilor ei bucuroşi.

- M-ai speriat, reuşi să spună pentru a se apăra.

- Chiar asta am făcut? întrebă Jed ridicând întrebător o sprânceană.

întorcându-şi faţa pentru ca el să n-o poată vedea, Elizabeth realiză că el ştia foarte bine adevăratul motiv care o impresionase. O studia încet, din cap până-n picioare. îşi ţinu respiraţia când văzu brusca lui schimbare de atitudine. Răceala şi indiferenţa dispăruseră, dar oare ce însemna asta?

- Doar nu vom consuma numai noi toate aceste

preparate? Dai o petrecere? întrebă Jed îndreptându-şi atenţia spre sandvişurile pe care Amy începuse să le aşeze pe platourile din faţa ei.

- Nu chiar, îi explică Amy. Eu şi mama pregătim gustări pentru întâlnirea grupului literar pe care-l conduce bunica.

- Se pare că va trebui să-mi schimb planurile pentru după- amiază. Mă gândisem să petrec ziua aici, dar n-am de gând să stau într-o casă invadată, spuse Jed scuturând din cap.

- Nu e chiar atât de rău, murmură Elizabeth cu inima bătându-i puternic, gândindu-se că-şi dorea să ştie dacă el avea vreun motiv anume pentru a-şi petrece după-amiaza aici. probabil împreună cu ea?

- Ei bine, eu cu siguranţă aş vrea să am unde mă duce, zise Amy lingându-şi degetele pline de salată şi luând o altă feliuţă de pâine ca s-o ungă.

- Amy, nu e frumos să faci asta. Acum spală-te pe mâini, zise Elizabeth privind-o dezaprobator.

Amy oftă supărată când lăsă cuţitul şi felia de pâine din mâini pentru a se îndrepta spre chiuvetă. Jed stătea rezemat de bufet şi îi zâmbea încântat lui Amy.

- Aşadar ai fost condamnată să-ţi petreci după-amiaza aici? o tachină el.

- în camera mea, îi răspunse Amy ridicând sprâncenele pentru a-şi exprima mai bine dezaprobarea. Nu e interesant?

- Ei bine, poţi sta întotdeauna liniştit pentru a număra de câte ori strănută doamna Garth, sugeră el plictisit. Noi asta făceam de obicei. Recordul ei a fost de

douăzeci şi patru de strănuturi, din câte-mi amintesc.

- Chiar ai numărat? îl provocă Amy.

- Trebuie neapărat s-o încurajezi, Jed? oftă Elizabeth, amuzată totuşi. Mama ta are deja impresia că e nerespec- tuoasă pentru vârsta ei.

- Pe de altă parte, zise el zâmbind în colţul gurii, de ce nu vii cu mine în această după-amiază? Mă gândeam s-o vizitez pe Maggie.

- Ne putem opri la fermă ca să vedem puii?

- Amy, eşti. cuvintele ei de reproş fură imediat între- rupte.

- Poate că ar trebui s-o întrebi pe mama ta dacă poţi merge, sugeră Jed.

Amy se întoarse spre Elizabeth fără să vadă zâmbetul încântător şi intim pe care el i-l adresă mamei ei.

- Te rog, mamă?

- Dacă Jed vrea să te ia cu el, nu am nimic împotrivă, încuviinţă Elizabeth. Se întoarse spre figura lui frumoasă, mai puţin cinică, având o expresie indulgentă şi răbdătoare, dar nu mai puţin fascinantă.

- Ah, sigur că vrea, nu-i aşa, unchiule Jed? întrebă repede Amy, pentru a-i fi confirmată invitaţia.

- Da, sunt sigur că vrea, încuviinţă el. Deveni serios când îşi îndreptă din nou atenţia spre Amy. Cred că ar fi mai bine să plecăm înainte ca bunica ta să descopere ce avem de gând şi să ne schimbe într-o pereche de şoareci de bibliotecă.

Amy sărea în sus de fericire şi se îndrepta deja spre uşa din spate. Elizabeth observă în tăcere că şi fiica ei

era la fel de bucuroasă ca şi ea de compania lui Jed. Dacă ea ar putea reacţiona la fel de natural şi cu o plăcere atât de evidentă, ar fi mult mai bine decât să fie influenţată de nesiguranţă şi prevedere!

- Voi avea grijă de ea, spuse el încet, înterpretându-i greşit tristeţea şi oftatul.

- Desigur, zâmbi slab Elizabeth. îţi mulţumesc. pentru că ai invitat-o să meargă cu tine.

Jed părea că meditează la cuvintele ei în timp ce privirea îi studia figura cu o atenţie deosebită. Elizabeth era sigură că îi putea vedea neliniştea interioară. Masca ei fusese distrusă din cauza multelor zile de dubii şi nesiguranţă. Dar el nu comentă nimic în legătură cu expresia ei răvăşită.

- Ne vom întoarce după-amiază târziu şi, dacă avem noroc, dragonii vor pleca până atunci, zise el urmărind-o pe Amy care ieşise deja pe uşă.

Privind în urma siluetei lui frumoase, îi studie umerii laţi, talia zveltă şi şoldurile înguste, dorindu-şi ca ei s-o invite şi pe ea să meargă. Desigur, n-ar fi putut pleca, îşi zise ea oftând, îndreptându-şi privirea spre feliile de pâine care aşteptau să fie unse. Dar şi-ar fi dorit ca Jed să facă tot posibilul pentru a se afla în compania ei.

Avea noroc însă că nu trebuia să ia parte la întâlnirea de după-amiază. Ca participant tăcut, nu trebuia să-şi concentreze atenţia asupra noilor apariţii editoriale care vor fi comentate. După terminarea colocviului şi servirea gustărilor şi a răcoritoarelor, femeile începură să vorbească la nesfârşit, împărtăşindu-şi bârfele locale pe care le auzise fiecare.

Doamna Garth strănută din nou şi Elizabeth îşi reţinu cu greutate zâmbetul.

însă nu va mai putea să se abţină, îşi spuse ea. încă un strănut şi va izbucni în râs când o va vedea pe doamna Garth oftând şi ducându-şi repede batista brodată spre nas. Elizabeth se scuză cât de politicos putu spunându-şi că nu-i vor simţi deloc lipsa din moment ce ea nu prea adăugase nimic conversaţiei lor şi începu să adune farfuriile pentru a le duce în bucătărie.

La cel de-al treilea drum îi găsi pe Jed şi pe Amy aşezaţi la masa din bucătărie. Amy ridică un deget spre buze pentru a-i spune să tacă.

- Sst! şopti ea. Nu vrem ca bunica să afle că ne-am întors. A întrebat de noi?

- N-a spus decât că speră să te porţi frumos, răspunse încet Elizabeth. V-aţi distrat?

- Ah, da. Maggie a fost atât de bucuroasă să mă vadă, începu cu mândrie Amy. Şi pe unchiul Jed, de asemenea. Şi ar trebui să vezi şi tu puii, mamă! Freda mi-a spus că îmi va da unul când se va face destul de mare pentru a-şi părăsi mama.

- Vom vedea. îi era greu să-şi oprească privirea care se îndrepta spre Jed. Puse cu grijă farfuriile în chiuvetă şi încercă să-şi controleze reacţia de şcolăriţă pe care o avea în prezenţa lui. Au mai rămas câteva tarte cu cireşe. Vreţi să mâncaţi?

- Da, te rog, acceptă vioaie Amy în timp ce Jed dădu numai din cap.

Când Elizabeth aşeză farfuriile pe masă, în faţa lor,

un
strănut îşi făcu auzit ecoul în cameră. Jed o privi pe Amy şi zâmbi.

- Din nou doamna Garth, observă el plictisit.

Amy îşi acoperi gura cu o mână ca să nu râdă prea tare.

- A câta oară crezi că a fost? şopti ea veselă.

- Şapte. Elizabeth îşi muşcă repede buzele simţindu-se vinovată pentru că ţinuse socoteala strănuturilor. Obrajii i se înroşiră de ruşine când văzu privirea amuzată a lui Jed.

- Ai numărat! exclamă Amy făcând ochii mari de mirare.

- Prostii, eu.

- De câte ori a strănutat, Liza? o întrebă încet Jed.

Ruşinată, Elizabeth se întoarse spre bufet pentru că umorul
lor molipsitor începuse s-o înveselească şi pe ea. Zâmbetul îi acoperi întreaga faţă.

- Fă-o să ne spună, unchiule Jed, spuse Amy râzând cu mâna la gură. Ştiu că a ţinut socoteala!

Când auzi zgomotul unui scaun tras pe podea, Elizabeth privi peste umăr. Când îl văzu pe Jed care se apropia, inima începu să-i bată şi mai repede.

- N-ar trebui să râdem de doamna Garth, protestă ea din nou. Nu se poate abţine.

- De câte ori, Liza? Chiar dacă zâmbea veselă, nu avea de gând să-i ofere această informaţie.

Acum se afla în faţa ei şi apropierea lui îi slăbea rezistenţa. Zâmbetul i se citea pe faţă şi Elizabeth

strânse din buze privin- du-şi fix fiica. Dar el îi văzu amuzamentul din ochii mari, verzi, care străluceau. Atingerea mâinilor lui pe umerii ei o făcu să se destindă şi să râdă uşor.

- Jed, te rog! Era un protest abia rostit printre râsete, cu toate că era gata să cedeze. Palmele ei se încrucişară pe piept într-un efort de a face ca apropierea lui să nu fie atât de ameţitoare.

Dându-şi capul pe spate, el zâmbi victorios şi o trase mai aproape, punându-şi mâinile în jurul taliei ei.

- Nu poţi scăpa, Liza, nu înainte să ne spui.

- De şaptesprezece ori, răspunse ea imediat, respirând greu.

Se auzi încă un strănut şi toţi începură să râdă. Elizabeth
râse cu lacrimi, fără să-şi amintească vreun moment în care fusese atât de veselă. Era o senzaţie minunată care-o umplea de fericire, mai ales că avea cu cine să împartă aceste clipe. Treptat, începu să respire adânc pentru a-şi recăpăta controlul. Se trezi rezemându-se de braţul lui, cu capul sprijinit de umărul lui.

- Nu-mi amintesc să te fi văzut vreodată mai frumoasă ca acum, murmură el uimit, în timp ce strălucirile aurii ale ochilor lui îi luminau faţa. Ar trebui să râzi mai des în felul acesta.

- Adevărat? şopti ea cuprinsă de o căldură imensă şi incapabilă să se hotărească dacă aceasta se datora faptului că pielea ei era lipită de a lui sau dacă se încălzise din cauza râsului.

- Da, adevărat. Cu toate că vocea lui era glumeaţă,

nu acesta era mesajul pe care i-l transmitea privirea lui când o luă încet în braţe, în timp ce mâinile îi mângâiau umerii şi spatele pentru a o aduce şi mai aproape de trupul lui.

Un mic zgomot care venea dinspre masă îi reaminti lui Elizabeth că nu erau singuri în cameră. Amy îi privea cu un interes evident. îşi feri repede gura de buzele lui Jed care se îndreptau spre ale ei, oftând uşor când acestea îi atinseră în treacăt lobul urechii.

- Jed, te rog, şopti ea privind îngrijorată ochii măriţi de uimire ai fiicei sale. N. nu în faţa lui Amy.

El îşi ridică puţin capul cu discreţie, în timp ce un zâmbet slab apăru pe buzele lui senzuale. însă ochii lui strălucitori nu-i părăsiră faţa.

- Amy, îmi dai voie s-o sărut pe mama ta? întrebă el în şoaptă. Zâmbetul lui se mări când văzu cum Elizabeth roşeşte.

- Da, răspunse Amy la fel de repede, aruncându-le o privire conspirativă şi aşezându-se mai bine pe scaun pentru a-i privi.

- Vezi? o tachină el.

O exclamaţie îngrozită se auzi când pasiunea arzătoare era gata s-o facă pe Elizabeth să uite de lumea ce-o înconjura. Când se dezlipi de buzele lui, privirea ei speriată întâlni trei membre din Clubul Literar, cu figurile şocate. Jed o eliberă parţial din îmbrăţişare, menţinându-şi cu fermitate o mână în jurul taliei ei, cu toate că cele trei îi priveau uimite. înainte de a le privi, ochii lui amuzaţi studiară expresia încurcată a Elizabethei.

- Doamnele doresc ceva? le chestionă el cu un calm incredibil.

- Noi tocmai plecam, abia rosti una dintre ele.

- Ne-am gândit să venim aici pentru a ne lua rămas-bun de la Elizabeth, vorbi cea de-a doua în timp ce o privea pe Elizabeth dezaprobator, cu o sprânceană ridicată.

Cea de-a treia femeie nu reuşea să privească decât de la Elizabeth la Amy şi înapoi la mama ei. Şocul şi indignarea ei o condamnau şi mai mult, pentru că nu erau exprimate. Elizabeth le mulţumi încurcată pentru că veniseră să-şi ia rămas bun.

Cele trei abia părăsiseră uşa bucătăriei când începură să discute între ele ca pentru a-şi compara reacţiile şi acuzaţiile pe care le aduceau celor doi. Abia atunci Jed îşi luă mâna de pe talia ei pentru a scoate o ţigară şi a o aprinde, lăsându-şi privirea să cadă pe figura ei unde se mai putea citi încă dorinţa, cu toate că părea debusolată.

- Te deranjează faptul că vei fi subiectul multor bârfe? Tonul lui o provoca, în ciuda blândeţii cu care-i pusese întrebarea.

- Da, murmură Elizabeth. Puţin.

-Jeremy a fost întotdeauna cel apreciat de lumea din oraş, nu eu. îţi e ruşine să fii văzută împreună cu mine?

Privirea i se îndepărtă de la expresia lui mult prea calmă.

- Nu mi-e ruşine, spuse ea ferm. M-aş fi simţit ruşinată dacă aş fi fost surprinsă cu oricine altcineva.

Jed îi studie faţa mult timp. El îi întoarse apoi spatele pentru a se îndepărta.

-Jed. Şoapta ei cerea înţelegerea lui.

Fără a privi înapoi, el se opri lângă scaunul fetiţei şi Elizabeth observă cum figura lui devine mai blândă când privi expresia curioasă şi îngrijorată a lui Amy.

-Amy, mama ta e o mironosiţă, spuse el zâmbind amar.

-Acest lucru e rău? întrebă nedumerită Amy.

El ridică din umeri resemnat.

- Nu, nu e rău. Apoi, privind iute spre Elizabeth adăugă: Mă voi întoarce la cină. Şi ieşi pe uşa bucătăriei care dădea în curtea din spate.

Capitolul 1

- Asta e tot, doamnă Carrel? întrebă femeia de la casă înainte de a face totalul pentru a-i da bonul.

- Da, mulţumesc, răspunse Elizabeth privind în jur pentru a se asigura că Amy se află lângă ea.

- Este destul de greu să pregăteşti un copil pentru şcoală în ziua de azi. Lista cu lucrurile necesare este din ce în ce mai lungă, oftă femeia. Cu toate că am cinci copii la şcoală, nu pot spune că sunt expertă în alegerea lucrurilor de care au nevoie.

- Cred că am luat tot ce este necesar pentru Amy. Elizabeth zâmbi când luă cele două pachete mai mici pentru a i le da fiicei sale, luându-l pe cel mare şi punându-l în plasa în care se aflau alte două puţin mai mici.

- Eşti gata să începi şcoala? întrebă casiera zâmbindu-i lui Amy.

- Cred că da, bombăni ea.

- Credeam că abia aştepţi prima zi de şcoală, zise Elizabeth aplecându-şi puţin capul, curioasă şi surprinsă de răspunsul ei.

- Asta era înainte de întoarcerea unchiului Jed. Acum, pentru că el se află acasă, e mult mai distractiv acolo, observă Amy.

- De obicei, unchii oferă mai multă distracţie decât şcoala, fu de acord casiera, aruncându-i o privire amuzată Elizabethei.

- Jed e vesel. O face până şi pe mama să râdă, continuă Amy.

încă un client se apropie de casă şi Elizabeth se

simţi uşurată că îşi poate conduce fiica prea vorbăreaţă spre ieşire. Privirea casierei era plină de un subînţeles amuzat după ultimul comentariu al lui Amy. Elizabeth nu-şi făcea nici o iluzie că incidentul surprins de cele trei membre ale Clubului Literar nu fusese transmis deja întregului oraş.

Un oftat de frustrare ieşi din gâtul ei când ajunse afară împreună cu Amy. Aşteptase încrezătoare ca Jed să-i caute compania, dar pe tot parcursul weekendului nu dăduse nici un semn că ar vrea să mai rămână singur cu ea. Fusese fermecător şi amuzant, aşa cum spusese Amy, dar evitase în acelaşi timp orice ocazie de a rămâne singur cu ea.

- Bună dimineaţa, Elizabeth. Bună dimineaţa, Amy.

Concentrându-şi privirea asupra bărbatului care se oprise
în faţa lor, Elizabeth realiză că nici măcar nu-l observase pe Allan până în momentul în care vorbise.

- Bună, Allan. Ce mai faci?

- Bine, o asigură el. Se pare că ai făcut ceva cumpărături.

- Am luat lucrurile necesare lui Amy pentru şcoală, explică
ea.

- Se apropie prima zi, încuviinţă Allan. Observaţia lui îi era adresată lui Amy, dar aceasta îi privea cu o evidentă lipsă de interes, neplăcându-i faptul că acest bărbat discuta cu mama ei. Când se întoarse spre Elizabeth el zâmbi amar şi aceasta îşi dădu seama că era destul de deranjat de atitudinea lui Amy. Eram în

drum spre restaurant pentru a bea o cafea de dimineaţă. Vreţi să mă însoţiţi?

- Nu am vârsta potrivită pentru a bea cafea. Amy îşi luă privirea de la pantofii ei frumoşi şi-i aruncă lui Allan o privire extrem de rece.

- Ce spui de lapte şi gogoşi cu nuci, atunci? sugeră Allan cu o răbdare ce părea nelimitată.

Elizabeth nu mai simţea nici o plăcere de a lua cafeaua cu Allan, la fel ca şi Amy, dar răspunsul fiicei sale fusese extrem de răutăcios şi nepoliticos. Allan fusese întotdeauna blând şi înţelegător. Nu merita un astfel de tratament.

- E o idee excelentă, acceptă ea în timp ce o privea aspru pe Amy care deschisese deja gura pentru a protesta. Maşina noastră se află pe partea cealaltă a străzii. Lăsăm pachetele acolo şi te urmăm.

- Lăsaţi-mă să vă ajut, se oferi Allan.

- Nu sunt grele, îl asigură Elizabeth când el li se alătură ca pentru a se asigura că ele nu se vor răzgândi în momentul în care vor ajunge la maşină. în afară de asta, le-am pus într-un echilibru care nu-mi dă voie să iau nici unul fără a cădea toate.

Ajunşi la marginea trotuarului, aşteptară ca lumina semaforului să se schimbe în verde. Pe trotuarul celălalt se afla o siluetă extrem de cunoscută. O secundă mai târziu, bărbatul se întoarse de la vitrina pe care-o privea şi văzându-i profilul, Elizabeth avu certitudinea că era Jed. Apoi, ea o recunoscu pe Barbara care îl ţinea de braţ, stând foarte aproape de el, în timp ce se îndreptau spre aceeaşi intersecţie unde ei aşteptau să traverseze.

Durerea îi strângea stomacul. Gelozia era un sentiment îngrozitor. încercă să-şi oprească senzaţia de greaţă care-i cuprinsese stomacul şi se ridica spre gâtul ei, dar nu avu succes.

Vezi? îi spunea o voce interioară, cu maliţiozitate. Priveşte felul în care el îi acceptă atenţiile ca şi cum ar fi partenera lui! Asta vrea şi de la tine. îi va face plăcere să te adauge pe lista cuceririlor lui. O dată ce te va face să te îndrăgosteşti de el, crezi că se va căsători cu tine? Nu e genul care se însoară, îi reaminti vocea răutăcioasă.

- Uite, mamă! exclamă fericită Amy. Acolo e unchiul Jed. Şi începu să ridice şi să scuture sacoşa albă pe care-o ţinea în mână, pentru a-i atrage atenţia lui Jed.

Luându-şi privirea de la frumoasa blondă care se lipise de el, Jed le văzu. Neplăcerea se oglindea pe figura lui care se întunecase. Lacrimi de iritare şi mândrie înceţoşară privirea Elizabethei. Avea acelaşi drept ca şi ea să se afle în oraş, îşi spuse ea cu asprime.

Lumina semaforului deveni verde. Ridicându-şi capul cu mândrie, începu să traverseze strada, dar lacrimile din ochii verzi nu aveau de gând să se usuce. Greşi aprecierea distanţei de la bordură la şosea şi se împiedică. Pachetele îi căzură din mâini când ea le dădu drumul pentru a-şi atenua căderea. Nu-şi dădu seama că ţipă şi braţele lui Allan încercau s-o prindă.

Uimită şi ruşinată, rămase nemişcată pe asfalt, încercând să se reculeagă. îi zâmbi slab lui Allan când se aplecă asupra ei pentru a o ajuta să se ridice.

- Eşti teafără? o întrebă el agitat, în timp ce-i

examina rana de la cot.

Elizabeth încuviinţă, incapabilă să vorbească, în parte din cauza şocului şi a umilinţei. Căderea ei atrăsese atenţia tuturor şi multă lume se strânsese în jurul ei, formând un cerc.

- Daţi-vă la o parte. Are nevoie de aer, auzi ordinul crispat al unei voci familiare pe care oamenii o ascultară în timp ce Jed îşi făcea loc printre ei. Elizabeth începuse să-şi scuture praful de pe fusta de culoarea merelor verzi, evitându-i astfel privirea tăioasă. Inima îi bătea frenetic în momentul în care se apropie şi mai tare de ea.

- Eşti rănită, Liza?

- Sunt. sunt bine, murmură Elizabeth, încercând să-şi ascundă rana de la cot şi să-şi ferească braţul de atingerea lui Jed.

- A căzut, îi explică Amy.

- Asta am observat şi eu, murmură sec Jed, ignorându-l complet pe Allan, care stătea lângă ea cu o atitudine uzurpată definitiv de autoritatea cu care îşi făcuse apariţia Jed. Nu mai vezi pe unde mergi?

Obrajii ei se înroşiră puternic.

- Nu mi-am dat seama că trebuie să fac un pas mai mare.

- Ti-ai scrântit glezna? Degetele lui îi pipăiră uşor şi meticulos glezna pentru a verifica.

- Nu îmi practic meseria, dar sunt doctor, interveni aspru Allan, încercând să-şi păstreze poziţia de salvator al Elizabethei.

- Şi eu probabil că am tratat mai multe răni şi boli

decât tine, i-o aruncă Jed. Evident satisfăcut de faptul că nu găsise nici un os rupt, el o luă de talie pentru a o ridica de jos. Hai să te pun pe picioare.

- Dumnezeule, Jed, a păţit ceva? interveni Barbara. Allan poate avea şi singur grijă de ea.

Comentariul blondei nici măcar nu fusese auzit de Jed, care acum o ridica pe Elizabeth. Nu ştia de ce îi tremură picioarele, din cauza căzăturii sau din cauza mâinii lui de fier care o ţinea foarte aproape de trupul lui musculos. Privirea răutăcioasă din ochii reci ai Barbarei o făcu să se apropie şi mai mult de el pentru a-i căuta protecţia. Braţele lui o susţineau cu putere.

- Te voi duce până la maşină, spuse el ridicând-o în braţe ca şi cum ar fi fost un fulg.

Din nefericire pentru un bărbat din mulţime, murmurul vocilor îngrijorate se stinse chiar în momentul în care îi şoptea unui prieten:

- Pun pariu că o duce într-un loc mult mai intim şi mai confortabil!

Muşchii lui Jed se încordară şi ochii periculoşi, aurii ca aceia a unei pisici sălbatice care-i îngustează când e gata să sară asupra prăzii, îl priviră pe cel care îndrăznise să facă acel comentariu jignitor. Elizabeth se înfrigură când el o aşeză din nou pe picioarele ei.

- Cred că îi datorezi nişte scuze doamnei, Mick, vorbi Jed cu o blândeţe incredibilă.

- N-am vrut să spun nimic prin asta, Jed. Bărbatul pe nume Mick se dădu puţin înapoi când mulţimea se răsfiră pentru a-i lăsa faţă în faţă pe cei doi bărbaţi.

Atmosfera deveni încordată şi un fulger invizibil

parcă o electriză. Braţul pe care Jed îl ţinea în jurul taliei ei se încordase şi o sufoca. Elizabeth ştia că el nu-şi dă seama de forţa cu care-o susţinea. Mai ştia şi că Jed nu se va mişca din

locul în care se află până când bărbatul nu-şi va cere scuze pentru remarca jignitoare pe care o rostise.

- Te rog. Jed nici nu auzi cererea şi nici nu se mişcă, aşa că Elizabeth se întoarse spre Mick. Nu e nevoie să-ţi ceri scuze, insistă ea cu mândrie. Ai spus numai ce este în mintea celor din oraş. Nu mă pot aştepta ca tu să fii singurul care să-ţi ceri scuze pentru asta.

- îmi pare rău, doamnă Carrel. Privirea lui, care până acum fusese concentrată asupra feţei ei, se îndreptă spre Jed şi după aceea spre pământ.

- Uitaţi pachetele dumneavoastră, doamnă Carrel. O altă persoană se desprinse din grup şi-i dădu pachetele care-i căzuseră şi se împrăştiaseră pe asfalt.

Jed le luă înainte ca Elizabeth să întindă mâna şi-i dădu unul dintre ele lui Amy.

- Eşti destul de mare ca să-l poţi duce. Pe celelalte le ţinu el în timp ce braţul celălalt rămăsese la fel de ferm în jurul taliei ei. Nu putea să protesteze, ca să nu stârnească şi alte comentarii. în afară de asta, simţea că are mare nevoie de sprijinul lui puternic.

- Elizabeth, lasă-mă să te duc la spital, se oferi încet Allan. Ar trebui să ţi se dezinfecteze şi bandajeze zgârieturile.

Mulţimea începuse să se împrăştie pentru că nu mai era nimic interesant de văzut. Durerea care-o simţea în jurul cotului lovit era mai pronunţată acum, dar singura ei dorinţă era să plece cât mai repede de acolo.

- Nu e nevoie, refuză ea cu un mic zâmbet politicos.

- Va trebui să-ţi îngrijească cineva rănile, insistă el.

- Voi avea eu grijă de asta, spuse hotărât Jed.

Trăsăturile lui erau tot crispate pentru că furia nu-i dispăruse încă.

- Dar eu ce voi face? îl întrebă Barbara.

- Ne vedem mai târziu. Lumina semaforului se schimbă din nou şi Jed o împinse puţin pe Amy pentru a traversa strada şi a se îndrepta cu toţii spre maşină, total dezinteresat şi deloc îngrijorat de ieşirea indignată a Barbarei.

- S-ar putea să fiu ocupată, i-o întoarse ea dezamăgită.

în afară de faptul că strâmbă cu cinism din buze, Jed nu mai avu nici o reacţie în timp ce începu s-o conducă cu greu pe Elizabeth spre celălalt trotuar. Elizabeth se gândi că el râdea în sinea lui de faptul că Barbara îl ameninţase că-l va respinge. O deranja să ştie că el avea dreptate. Erau puţine femei care să nu-l primească înapoi. Şi ea avea sentimentul ciudat că se află printre acestea, iar acum constata că-şi pierduse de tot mândria.

- Ei bine, am reuşit să ajungem, micuţă doamnă diplomat, i-o aruncă Jed când trase mânerul portierei încuiate. Unde sunt cheile?

Elizabeth scormoni nervoasă prin geantă şi găsindu-le i le dădu. Stând rezemată de portieră, auzi cum motorul porneşte cu aceeaşi forţă ca aceea a şoferului.

- N-am făcut nici o greşeală. Numai dacă nu cumva consideri că prevenirea unei confruntări e un lucru rău, îl provocă ea bătând în retragere.

- Chiar dacă-ţi place sau nu, ai fost etichetată drept un bun al meu. în timp ce ieşeau din oraş, el acceleră

până când maşina tremură sub ei.

- Ce înseamnă asta? întrebă Amy care se aplecase spre scaunul din faţă pe care stătea Elizabeth.

Dar aceasta hotărî să-i ignore această întrebare.

- Dacă aşa stau lucrurile, totul se datorează numai acţiunilor tale, i-o întoarse ea.

- Pentru că am ales să te apăr în faţa jignirii pe care ţi-a adus-o acel bărbat? o tachină Jed ridicând o sprânceană când privi spre ea. Nu ţi-ai spus niciodată că poate încercam să-ţi apăr „reputaţia”, spuse el plin de sarcasm, ca fiind cumnată a mea şi nu. El privi spre bancheta din spate unde stătea Amy cu ochii măriţi de interes, şi nu-şi mai termină fraza.

- Ce înseamnă asta, mamă? Cum poţi fi bunul unchiului Jed? Nu credeam că poţi fi proprietarul unei persoane, insistă Amy ţinând cont că intervenise o pauză în conversaţie.

- Nu poţi fi proprietarul unei persoane, replică Elizabeth cu multă răbadre.

- Atunci, ce înseamnă asta?

- E ca atunci când eşti statornic, Amy, răspunse Jed cu un ton destul de controlat. Se presupune că nu trebuie să ne mai întâlnim cu alte persoane, decât unul cu altul.

- Mama nu se mai poate întâlni cu nimeni în afară de tine? Nici măcar cu domnul Marsden?

- Aşa este, o asigură Jed.

- Bine! declară Amy destul de satisfăcută. Nu-l plăceam foarte mult.

- Amy! exclamă automat Elizabeth.

Dar Jed întoarse capul spre ea şi râse cu poftă. Acest râs era contagios. Elizabeth încercă să-şi reţină zâmbetul, în cele din urmă izbucnind şi ea în râs.

- Ah, Amy! zise Jed scuturând din cap şi oftând pentru a deveni serios în timp ce urma drumul care pornea din şosea spre casă. Eşti o comoară. Hai să îngrijim braţul mamei tale şi să vedem apoi dac-o putem convinge pe bunica să ne lase să luăm prânzul afară.

- Un picnic? Minunat! se entuziasm' Amy. Dar bunica urăşte să mănânce afară. Sunt prea multe insecte în grădină.

- Nu-ţi face griji, zise Elizabeth zâmbind încă. Bunica ta nu va fi aici la prânz. Este. Pe figura ei apăru o expresie dezamăgită. Ah, Amy, e joi! Ai lecţie de pian.

- Oh, mamă, nu!

- Haide, Liza, zise Jed după ce opri motorul şi se întoarse spre ea. Ruga fierbinte din ochii lui strălucitori era greu de ignorat. Ce înseamnă o lecţie de pian amânată când vor urma atâtea altele? o întrebă el cu blândeţe. Sun-o pe profesoara ei şi spune-i că maşina nu vrea să pornească.

- Te rog, mamă, zise Amy, adăugând implorarea ei la cea a avocatului pe care-l avea.

- Dar dacă vom mânca mai târziu, când te vei întoarce de la lecţie? sugeră Elizabeth. De data asta poţi renunţa la ora de practică şi vom lua masa tot afară.

- în loc de asta, o contrazise Jed, de ce n-o laşi pe Amy să exerseze o jumătate de oră, timp în care tu vei pregăti masa, şi amână lecţia?

- Nu e la fel de bine, mamă, te rog?

- Bine, bine, încuviinţă în final Elizabeth, simţindu-se strălucitoare când Jed o privi cu multă admiraţie. însă faptul că Amy era extrem de bucuroasă o făcu să adauge imediat pe un ton ameninţător: Dar numai dacă exersezi o jumătate de oră.

- Aşa voi face! promise entuziasmată fiica ei împingând portierea şi sărind afară din maşină. încep chiar acum.

Era gata să alerge voioasă spre casă când Jed o opri.

- Nu pleca aşa, cu mâinile goale, îi spuse el. Ia unul din pachete.

Luând unul din pachetele aflate pe bancheta din spate, Amy sări din nou din maşină şi ajunse până la uşa de la intrare fără să-i aştepte pe Elizabeth şi pe Jed. El luă cele două pachete rămase şi coborî din maşină o dată cu ea.

- Ai putea spune că i-am dat luna de pe cer, zâmbi ea fericită, privind în urma fiicei sale.

- întotdeauna e distractiv să tragi chiulul, chiar şi dacă ţi se permite acest lucru, spuse el zâmbind alene şi atrăgând-o din nou spre sine când păşeau împreună pe scările de la intrare.

- Am auzit că tu eşti expert în aşa ceva, îl tachină ea.

- Probabil că am absentat la fel de mult cât am fost prezent, admise el râzând. „Absolut incorigibil" era felul în care mă descriau toţi profesorii mei. Nu sunt foarte mândru de treaba asta, dar probabil că în acest fel am învăţat de la o vârstă fragedă să aplic învăţăturile de la şcoală în viaţa de zi cu zi.

- îmi amintesc, zise Elizabeth uimită de acest lucru,

că tatăl tău a spus o dată că ai un spirit analitic, o logică de fier şi că ai putea deveni un avocat strălucitor dacă nu ai fi atât de. Ezită să continue.

- Incorigibil, completă el amuzat. Când a recunoscut el că ar fi posibil să am creier?

- La scurt timp după moartea lui Jeremy. Cred că spera cu adevărat că te vei întoarce acasă în acel moment.

- La modul lui de viaţă. Buzele lui se subţiaseră cu asprime şi cea de jos îi tremura puţin. Haide, trebuie să-ţi dezinfectez rănile.

- Sunt sigură că nu dorea decât ce era mai bine pentru tine, murmură ea.

- Nici măcar nu mă îndoiesc că mi-a vrut numai binele. Jed îi făcu semn să se aşeze pe unul din scaunele aflate la bucătărie şi el se îndreptă spre dulap, unde se afla trusa de prim-ajutor. L-am iertat de mult pentru ce-a încercat să facă. Problema lui a fost că n-a vrut să mă ierte niciodată pentru că am ales să-mi trăiesc viaţa în propriul meu stil.

în următoarea clipă, dezinfectantul îi ardea pielea julită a cotului. Ea gemu de durere şi primi un zâmbet de scuză, dar Jed nu se opri, ci continuă să cureţe rana.

în timp ce Jed plecă să se spele, Elizabeth îi telefonă doamnei Banks, profesoara de pian a lui Amy. Era mulţumită că femeia îi acceptase explicaţiile fără a pune întrebări. Elizabeth nu pretinsese că maşina e stricată ci spusese numai că Amy nu se va prezenta astăzi la lecţie.

Munca în bucătărie îi plăcuse întotdeauna, dar acum

descoperi că avea o mulţumire în plus pentru că începuse să pregătească masa de prânz numai pentru ei trei. Când îl văzu pe Jed care stătea pe verandă, realiză că aşa şi-ar dori să stea lucrurile de acum înainte.

Dragostea adâncă pe care-o simţea pentru bărbatul înalt şi atrăgător aflat afară începu s-o înfricoşeze. Ştia că plutea într-o apă foarte adâncă. Pentru moment, Jed era cu ea. Dar ce se va face dacă se va hotărî să plece? Cu Jeremy, fusese întotdeauna sigură în ce ape se scaldă. Acum începea să se scufunde.

Elizabeth se îndepărtă de fereastră, încercând să alunge panica aceasta care nu mai avea mult până când s-o facă să se arunce în braţele lui Jed pentru a căuta o oarecare siguranţă că ţine la ea şi că nu erau unul lângă altul numai datorită unei atracţii fizice. îşi aminti de durerea agonizantă pe care-o simţise în această dimineaţă, gelozia care o îmbolnăvise şi o făcuse să tremure când îl văzuse împreună cu Barbara. Şi Barbara se aştepta să-l vadă din nou în cursul zilei de astăzi.

îi era greu să-şi regăsească senzaţia de mulţumire. Elizabeth aşteptă tensionată pe tot parcursul prânzului momentul în care Jed va spune că pleacă. în timp ce strângea vasele, Amy îl imploră să joace crochet cu ea. Elizabeth simţi că în spatele râsetelor lui şi a conversaţiei amuzante cu fiica ei, se gândea la altceva sau la altcineva. îi era greu să-şi dea seama dacă îşi imagina numai, sau dacă acesta era adevărul.

Jocul se termină şi Jed învinse când Elizabeth termină de spălat vasele. Aduse un vas mare cu

limonadă rece când se întoarse neliniştită pe verandă. Jed tocmai se întinsese pe unul din şezlongurile mari care se aflau acolo.

- Mi-ai citit gândurile, zâmbi el alene. Vom bea toată această limonadă până la sfârşitul după-amiezii. E o zi toridă.

Ea încercă să-şi oprească tremurul mâinii când începu să toarne limonadă în pahare.

- Dar Barbara? întrebă Elizabeth încercând să pară indiferentă.

- Ce-i cu ea? După ce-şi şterse cu batista broboanele mici de transpiraţie de pe frunte, el luă un pahar, bău el şi o privi mulţumit.

- Aşteaptă să vă întâlniţi în această după-amiază?

Ochii lui amuzaţi îi studiau faţa ca şi cum ar fi simţit subînţelesul acestei întrebări care venise rapid.

- N-am aranjat nimic. îşi rezemă din nou capul de spătarul şezlongului şi îşi duse paharul cu limonadă şi gheaţă la tâmplă. în afară de asta, e o după-amiază prea fierbinte pentru o partidă de tenis.

- Asta aveai de gând să faci? murmură Elizabeth.

- Tu ce credeai? o tachină Jed, examinându-i ochii ce coborâseră spre podea pe deasupra paharului pe care-l avea în mână.

- N-am crezut nimic, răspunse ea privind oriunde în altă parte, dar nu spre el. De fapt nu putea crede că Barbara plănuise să joace numai tenis toată după-amiaza şi că nu se gândise la o modalitate de a-l avea pe Jed numai pentru ea.

- Mincinoaso! Cred că am observat o urmă de

gelozie în ochii tăi verzi, chiar de când m-ai văzut astăzi cu ea.

- Cred. cred că îţi imaginezi doar.

- Ce păcat. Jed se aşeză cu faţa la soare şi închise ochii în timp ce zâmbea amuzat. Din moment ce mi-am arătat preferinţa de a fi în compania tinerei văduve Carrel şi a fiicei sale, în ciuda faptului că prietena ei cea mai bună doreşte cu ardoare să fiu numai al ei, am sperat prosteşte că voi rămâne uimit s-o văd mulţumită şi că va recunoaşte pe orice cale că mă doreşte mai mult ca ea.

Privirea pe care şi-o ferise până acum se întoarse brusc spre el, îngrijorată că el râdea din nou de ea şi se rugă în gând ca el să spună adevărul. Cu ochii tot închişi, Jed întinse o mână şi găsi degetele care se crispaseră pe mânerul de lemn al şezlongului. îşi ridică încet genele lungi, şatene, descoperind ochii lui cu străluciri aurii care îşi concentraseră atenţia pe figura ei îngrijorată.

- E adevărat, Liza, spuse el cu naturaleţe şi sinceritate.

Inima ei se opri când el o atinse.

- De ce? întrebă ea abia respirând, încă mai întrebându-se dacă se juca sau nu cu emoţiile ei.

- Tu ce crezi? întrebarea lui avea un ton seducător, care parcă îi transmitea fiori prin tot corpul.

- Hai să mai jucăm crochet! îi întrerupse Amy care se aşeză între ei, risipind magia.

- E prea cald, protestă el zâmbind.

- Haide, insistă Amy luându-i de mână pe amândoi

pentru a-i face să se ridice de pe şezlonguri.

- Un singur joc, fu Jed de acord.

Amy era încântată să-l aibă pe unchiul şi pe mama ei numai pentru ea întreaga după-amiază. Prezenţa ei constantă nu le mai oferi şansa de a discuta pe tonul acela destul de intim la care ajunseseră mai devreme. O percepţie interioară îi spuse că nu va mai avea şansa de a se convinge de sentimentele lui Jed şi nici nu va şti vreodată mai mult decât dorea el să-i spună. în timp ce ea. oare era chiar atât de transparentă în ceea ce priveşte sentimentele pe care le avea?

- Pentru ce oftezi? întrebă Jed aplecând puţin capul. înainte ca Elizabeth să-i poată răspunde, Jed întoarse capul spre casă. Ah, a venit mama, oftă el. Are darul de a indispune lumea.

Elizabeth se întoarse şi o văzu pe Rebecca făcându-şi apariţia prin uşile glisante de sticlă ale sufrageriei.

- Aici eraţi. E teribil de cald afară, nu-i aşa? întrebă ea în timp ce privirea ei întunecată îi studia cu atenţie pe toţi trei, aşteptând să i se vorbească la fel de politicos.

- E destul de cald, încuviinţă Elizabeth.

Atenţia Rebeccăi Carrel se îndreptă spre ea.

- Am auzit că ai avut un mic accident astăzi, Elizabeth.

Pentru o clipă, Elizabeth îşi ţinu respiraţia. Nu se gândise
că întâmplarea de dimineaţă îi va fi relatată atât de repede soacrei sale.

- M-am zgâriat puţin la cot. Nimic serios, oftă ea.

- Cât de bine a fost că Jed se afla prin preajmă pentru a avea grijă de tine, murmură Rebecca îndreptându-şi privirea aspră spre fiul ei.

Privirea lui aurie ca de pisică îi răspunse provocator.

- Dacă nu eram acolo, se găseau o mulţime de voluntari care să aibă grijă ca Elizabeth să se simtă bine.

- Ei bine, cel puţin n-a avut loc nici un accident grav. Zâmbetul ei cu o dulceaţă falsă nu reuşi să-i îmblânzească trăsăturile aspre. Te pot ajuta cu ceva la pregătirea cinei din această seară?

- Nu, o refuză repede Elizabeth. Aveam de gând să fac o friptură la cuptor. Cred. cred că o voi face chiar acum.

Ajunsese aproape de uşile glisante când auzi paşi venind în urma ei, aparţinându-i lui Jed. Se întoarse încercând să lupte împotriva proastei dispoziţii pe care i-o provocase venirea Rebeccăi.

- Am vrut să-ţi spun mai devreme, zise Jed oprindu-se lângă ea şi închizând uşile în urma lui, că nu voi fi acasă la cină în această seară.

- Desigur, încuviinţă ea rece, din cauză că simţea cum inima îi era înconjurată de sloiuri de gheaţă. N-o văzuse pe Barbara în această după-amiază deoarece avea intenţia să se întâlnească abia seara cu ea.

- Desigur? întrebă el curios şi amuzat în timp ce se încrunta. De ce ai spus „desigur”?

- Nu are nici o semnificaţie deosebită, minţi ea. N-a fost decât o simplă constatare.

- Ia-o aşa cum vrei, Liza, zâmbi el zeflemitor şi se

îndreptă repede spre scări.

Cât de mult o dispreţuia pe Barbara în acel moment! Putea să-i vadă ochii albaştri, ademenitori. Gelozia era un lucru hidos.

Capitolul 8

Stătea în faţa celei de-a doua ceşti de cafea care se răcise în cană ca şi prima, constată plină de regret Elizabeth în timp ceo turna în chiuvetă. Dacă n-ar fi fost atât de furioasă pentru că fusese o proastă crezând că Jed ţinea cu adevărat la ea, ar fi izbucnit în plâns.

Ieri după-amiază a spus că nu va lua cina acasă. Stătuse întinsă în patul ei fără să adoarmă mult timp după miezul nopţii, simţindu-se mizerabil şi autocompătimindu-se înainte de-a cădea într-un somn agitat, fără a-l auzi pe Jed întorcându-se. îl reţinuse ceva important! Nu se întorsese!

După ce trecu primul şoc nervos de gelozie, începuse s-o cuprindă teama. Putuse avea loc un accident. Sunase de multe ori la poliţie pentru a se interesa de raportul vreunui accident în timp ce o cuprindea spaima că l-ar fi putut pierde pe Jed aşa cum îl pierduse pe Jeremy. Dar nu avusese loc nici un accident. Nici nu fusese înregistrat la spitalul din oraş. Mai era un singur loc unde putea fi. cu Barbara.

Lacrimile îi scăldau obrajii şi le şterse repede cu palmele. Nu avea de gând să plângă pentru că fusese proastă. Ar fi trebuit să aibă mai multă raţiune şi să nu se îndrăgostească de un bărbat ca Jed. Gustul amar al acestei iubiri o făcea să se înfioare.

Se auzi soneria. Cine putea fi la o oră atât de matinală? se întrebă ea nervoasă. Nu avea nici un chef să primească vreun musafir al Rebeccăi. Trânti cana de cafea pe porţelanul chiuvetei când auzi din nou sunetul ascuţit ce venea de la uşă.

îndepărtându-şi părul care-i cădea pe faţă şi respirând adânc, Elizabeth părăsi bucătăria ajungând în hol cu nervii încordaţi. Ar fi dorit să se relaxeze, dar auzi din nou soneria. Zâmbetul de pe figura ei nu era deloc primitor când deschise uşa.

- Freda? o indentifică ea surprinsă pe tânăra femeie care se afla acolo. Ce cauţi aici?

Freda Reisner îşi frecă nervoasă mâinile.

- Jed. începu ea apoi ezită.

Elizabeth spuse imediat:

- îmi pare rău, nu este aici în această dimineaţă.

- Ş. ştiu că nu este, se bâlbâi Freda în faţa răspunsului rece şi înţepat pe care i-l dăduse Elizabeth. Este la ferma noastră.

- La ferma voastră? repetă Elizabeth fără să-i vină să creadă. Credeam că este. A păţit ceva? A fost vreun accident?

- N-a fost nici un accident, spuse Freda scuturând capul cu plete aurii pentru a-i alunga îngrijorarea. Dar mi-e teamă că e bolnav.

- Oh, Dumnezeule! şopti Elizabeth, acoperindu-şi cu o mână buzele şi bărbia care tremurau.

- A luat cina cu noi seara trecută şi a adormit pe verandă. Apoi, mai târziu. i-a fost rău, îi explică Freda. L-a făcut pe Kurt să-i promită că nu-ţi va spune.

- Ai chemat vreun doctor?

- Da, chiar înainte de a veni aici, dar Jed a refuzat să-l primească sau să meargă la spital. Poate că te va asculta pe tine, oftă Freda.

- Pot merge cu tine? o întrebă neliniştită Elizabeth.

- Desigur. Freda Reisner se îndepărtă de uşă, grăbindu-se să ajungă la camioneta cu care venise.

- Amy! Amy! îşi strigă Elizabeth fiica aflată în grădina din spatele casei unde se juca. Nu reuşi să-i explice prea bine motivul pentru care pleca atât de grăbită, pentru că Amy se urcă repede în camionetă şi Freda pornea pe şosea.

Maşina doctorului se afla deja la ferma familiei Reisner când ajunseră ele.

- Unde e Jed? întrebă Elizabeth privind-o pe Freda, nedorind să se ia după zgomotul unor voci de bărbaţi care veneau din casă.

- în dormitorul de la parter, a doua uşă pe holul din dreapta, îi arătă Freda.

- Rămâi aici cu Freda, Amy, îi ceru Elizabeth şi se îndreptă în direcţia pe care i-o indicase Freda.

Oprindu-se în faţa uşii deschise, îl privi pe bărbatul întins în patul mare şi îşi presă mâna pe stomacul care o durea. Sub pielea bronzată a feţei lui Jed se putea vedea o paloare nesănătoasă. Transpiraţia îi curgea pe frunte, pe tâmple, şi câteva broboane se aflau deasupra buzelor vineţii. Ochii lui frumoşi erau închişi, dar ea ghici că din cauza răului şi nu datorită faptului că dormea. Privirea i se îndreptă apoi spre bărbatul înalt, cu umeri înguşti care tocmai îi lua pulsul lui Jed.

- Cum se simte? Neliniştea şi îngrijorarea îi făceau vocea să sune mai slab decât o şoaptă.

- Ah, Elizabeth, îi zâmbi doctorul cu un calm profesional. Kurt mi-a spus că tu şi cu Rebecca sunteţi probabil pe drum.

Când auzi sunetul vocii ei, Jed se mişcă puţin şi deschise cu greu pleoapele pentru a o privi.

- Rebecca n-a venit, murmură Elizabeth, încercând să întoarcă zâmbetul încurajator pe care i-l adresa Kurt Reisner. Se află în oraş, la nu ştiu ce fel de reuniune. Treburile soacrei ei nu prezentau nici un interes pentru ea în acest moment. Inima îi bătea numai pentru însănătoşirea bărbatului atât de plin de viaţă care acum stătea întins în pat fără nici o putere. Jed. ce s-a întâmplat. cu el?

Doctorul îi aruncă lui Jed o privire plină de amuzament înainte de a se îndrepta încet spre Elizabeth.

- Acesta e un caz în care accept diagnosticul pacientului. Din nou, doctorul îi zâmbi încrezător, ca pentru a-i spune că nu are de ce să se îngrijoreze. A luat o febră de la tropice şi mi-a spus că a mai avut aceste simptome de două ori până acum. După câteva zile dispare ca şi cum n-ar fi existat. între timp, va fi un om bolnav, dar m-a asigurat că nu vor exista efecte secundare.

- N-ar trebui să meargă la spital? sugeră ea neliniştită şi deloc convinsă de spusele doctorului, care o asigurau că nu are de ce se alarma.

- Nu, protestă cu greutate şi furie Jed.

Doctorul oftă uşor.

- După cum vezi, este împotriva acestui lucru. Spitalul este puţin cam aglomerat în această perioadă, şi atâta timp cât temperatura lui nu depăşeşte nivelul la care se află acum şi care nu este exagerat, nu văd nici

un motiv pentru care să-l contrazic.

- Poate fi transportat? Din pat veni un alt protest la fel de slab, dar Elizabeth îl ignoră. Aş vrea să-l duc acasă dacă nu e nici o problemă.

- E mai mult decât binevenit aici, interveni repede Kurt. Nu ne va incomoda absolut deloc dacă va mai rămâne câteva zile. Dacă va fi o pacoste, continuă el aruncându-i lui Jed o privire plină de amuzament, pur şi simplu îl vom da afară.

Nu conta decât opinia doctorului. Elizabeth dorea să-l ducă pe Jed acasă, unde putea avea ea însăşi grijă de el.

- Probabil că nu i se va întâmpla nimic dacă este mutat, ezită doctorul privind de la Elizabeth la Jed şi înapoi. Dar dacă familia Reisner poate avea grijă de el, ar fi mai bine să rămână aici. Nu are rost să riscăm o ieşire la aer, după care pot apărea unele complicaţii.

- Desigur, acceptă ea supărată verdictul.

- Ar fi mai bine să mă îndrept spre spital acum. Doctorul îşi ridică manşeta cămăşii pentru a-şi privi ceasul. Trebuie să fac vizita bolnavilor. Privindu-l pe Kurt, întrebă: Ai reţeta pe care am recomandat-o?

Kurt îşi atinse buzunarul cămăşii.

- Da. O privi repede pe Elizabeth şi apoi se îndreptă spre doctor. Vă conduc până la uşă.

Fusese în mod discret lăsată singură cu Jed şi Elizabeth se trezi încurcată, neştiind ce să spună şi ce să facă mai departe. Ochii lui erau din nou închişi. Se îndreptă îngrijorată spre pat, dorind să-l atingă pentru a se asigura că febra lui nu era un motiv de îngrijorare şi

că nu avea de ce să se teamă, dar nu dorea să-l deranjeze în vreun fel.

Pe masă era un lighean cu apă şi o cârpă. Cât putu de încet, Elizabeth înmuie cârpa în apă, o împachetă formând un pătrat şi o puse cu blândeţe pe fruntea lui transpirată. Simţi cum i se strânge inima când privi trăsăturile lui atrăgătoare care acum îşi pierduseră complet asprimea şi cinismul. Ochii ei verzi parcă oglindeau suferinţa pe care ea o ştia ascunsă bine sub expresia lui controlată şi impasibilă chiar şi în aceste momente dificile. Când luă cârpa pentru a o uda din nou în apa rece din lighean, văzu cum Jed deschide ochii. încercă să-şi ascundă neliniştea şi îngrijorarea făcând o mişcare bruscă de a-i întoarce spatele.

- E tânăra văduvă Carrel care încearcă să-mi scadă febra, o tachină el cu o voce slăbită.

- Stai liniştit, îi ordonă cu blândeţe, în timp ce-i privea ochii care i se închideau în momentul când îi punea din nou cârpa pe frunte.

- Du-te acasă, Elizabeth, murmură înfrigurat Jed. Nu am nevoie de tine. El îi împinse mâna, dar nu cu puterea lui obişnuită. Nu te poate vedea nimeni aici. Nu ai de ce să păstrezi aparenţele.

Elizabeth puse cu calm cârpa pe fruntea lui ca pentru a pretinde că aceste cuvinte tăioase nu o afectau prea mult. Nu-i dădu nici o replică, încercând să facă numai ce trebuie pentru a-i alunga răul şi Jed nu mai protestă în nici un fel deoarece căzu într-un somn agitat.

Paşi uşori se făcură auziţi în cameră.

- A adormit? întrebă Freda.

- Cred că mai mult delirează. Buzele ei schiţară un zâmbet slab în momentul în care aşeză cârpa acum încinsă pe marginea ligheanului de lângă patul bolnavului.

- Tocmai am făcut cafea. Vrei să bei o cană?

Privindu-l încă o dată pe Jed, Elizabeth încuviinţă.

în bucătărie nu era nici urmă de Amy. Freda citi întrebarea care se forma în ochii Elizabethei şi-i răspunse:

- Amy este afară şi se joacă în grădină cu puii.

- îmi. Elizabeth îşi trecu nervoasă mâinile prin păr şi buclele negre parcă i se agăţau de degetele subţiri. îmi pare rău că v-am pus într-o astfel de situaţie, Freda.

- Nu e nici un deranj, o asigură blonda, aşezând tava cu cafea pentru amândouă pe masa mare din mijloc. Jed a fost ca un frate mai mic pentru mine şi Kurt, de când îmi amintesc. Mama mea jura că îşi petrecea mai mult timp la noi decât acasă, dar eu nu cred că părinţii lui şi-au dat seama vreodată de acest lucru.

- Da, ei bine, oftă din greu Elizabeth, mi-e teamă că va mai rămâne aici câteva zile. Doctorul Miles nu crede că e o idee prea bună să-l mutăm, cel puţin pentru moment. Jed nu pare nici el prea nerăbdător să plece de aici.

- Nimeni n-ar fi, în starea lui, îl apără cu blândeţe Freda.

- Totuşi, doresc. Elizabeth privi holul şi uşa dormitorului în care se afla el, dar nu reuşi să găsească acele cuvinte prin care să-i spună că vrea ca numai ea

să fie aceea care să aibă grijă de el. Este un mare incovenient pentru tine, murmură ea în loc să spună ce avea de gând.

- Elizabeth. începu Freda, apoi ezită, îndreptându-şi atenţia spre propria ei cană plină de cafea, dacă vrei să rămâi pentru a-l îngriji, voi aprecia acest lucru. Vreau să spun că trebuie să am grijă de casă, să gătesc trei mese pe zi pentru Kurt, şi am foarte mult de lucru în grădină. Vei putea dormi în camera de oaspeţi, dacă nu cumva vei sta trează.

- Eşti sigură că n-ai nimic împotrivă? întrebă Elizabeth cu respiraţia întretăiată, dorindu-şi mai mult decât orice pe lume să rămână cu Jed.

- Mă vei ajuta foarte mult, o asigură Freda.

- Mi-ar face plăcere să rămân, zâmbi Elizabeth din tot sufletul de această dată, pentru că era bucuroasă şi uşurată.

- Camera de oaspeţi are două paturi separate. Nu e nici un motiv pentru care să nu rămână şi Amy. O ştiu pe soacra ta, spuse Freda alegându-şi cu grijă cuvintele, e foarte ocupată cu întâlnirile şi cu toate activităţile pe care le desfăşoară.

- Oh, Freda, eşti sigură că vrei ca aproape întreaga familie Carrel să-ţi invadeze casa în acest fel? râse Elizabeth amuzată.

- Sunt sigură, încuviinţă Freda, zâmbindu-i cu simpatie. Când se va întoarce Kurt de pe câmp vom putea lua masa de prânz. îl voi ruga să te ducă până acasă cu maşina pentru a lua lucrurile necesare ţie şi lui Amy. E un aranjament perfect.

Singura care a dezaprobat acest aranjament a fost Rebecca. După părerea ei, dacă Jed era atât de bolnav încât să aibă o permanentă nevoie de îngrijirile lui Elizabeth, atunci era suficient de bolnav pentru a fi internat în spital. Pentru prima dată în viaţă, Elizabeth nu se lăsă influenţată să-şi schimbe planurile, nici măcar de către soacra ei, care insistase ca măcar Amy să rămână acasă. Micile neînţelegeri care apăruseră între ele de la întoarcerea lui Jed făcuseră ca în acest moment relaţia lor să fie destul de şubredă şi să se îndepărteze şi mai mult una de alta prin această ultimă discuţie. Elizabeth îşi dădu seama că nu mai ţinea atât de mult la soacra ei ca altădată. De fapt, acum găsea multe lucruri la ea care începuseră să-i displacă.

în următoarele două zile au existat momente în care Jed era complet lucid, dar şi momente în care se scufunda adânc în delir, murmurând cuvinte care nu aveau nici un sens pentru Elizabeth. Uneori ghicea că sunt lucruri referitoare la copilăria lui, dar în majoritatea timpului se referea la întâmplările trăite în Pacific şi în sud-estul Asiei.

O dată îi strigase numele. Atunci îşi pusese mâna peste mâna lui, iar el îi strânse degetele.

- Sunt aici, Jed, spuse ea cu vocea sunându-i ca o şoaptă de iubire.

- N-ar trebui să fii aici, murmurase al pe un ton aspru, încercând să deschidă pleoapele grele din cauza febrei. De ce nu pleci?

- Taci, trebuie să te odihneşti, reuşi să spună Elizabeth muşcându-şi buzele pentru a nu-şi arăta

disperarea.

- Lasă-mă în pace, oftase Jed, întorcându-şi capul pe pernă în direcţie opusă ei, dar nedându-i drumul mâinii. Părea şi mai lipsit de putere, totuşi exclamă cu o putere nebănuită: E atât de cald! La naiba! Nu are nici un blestemat de pe insula asta un ventilator? Şi Elizabeth realiză că Jed delira din nou.

- Iar deliregază, nu-i aşa? se auzi vocea lui Kurt. Stătea în pragul uşii împreună cu Freda, care ţinea în mână lenjerie curată de pat. M-am gândit să vă dau o mână de ajutor la schimbarea aşternuturilor.

- Trebuie să te avertizez, Kurt, că Jed nu e prea cooperant, zise Elizabeth oftând îngrijorată şi eliberându-şi mâna din degetele lui Jed.

- Cu siguranţă, nu este pacientul ideal, nu-i aşa? întrebă Freda.

- îmi pare rău, scutură din cap Elizabeth când ei ieşeau din cameră.

- Să nu-ţi pară rău, insistă Kurt. Cu siguranţă, tu n-ai fi putut avea grijă singură de el şi nu prea cred că doamna Carrel ţi-ar fi dat un prea mare ajutor.

Elizabeth zâmbise, realizând în sinea ei cât adevăr era în vorbele lui. Se îndoia că ar fi fost capabilă să aibă singură grijă de Jed, chiar dacă era slăbit din cauza bolii. Asistenţa soacrei sale ar fi fost minimă, dacă ar fi existat. Nu prea putea tolera oamenii bolnavi şi îl vizita pe Jed numai pentru că aşa trebuia, plecând repede, fără a rămâne vreodată mai mult decât considera că e normal.

- Ce spui de un ceai cu gheaţă pe verandă, înainte

de înserare? sugeră Kurt.

- E o idee minunată, încuviinţă Freda. Am deja un vas pregătit în frigider. Vrei să aduci tu paharele? Să le prepari şi pe cele pentru Liza şi pentru mine. începuse să folosească diminutivul numelui ei de dragul lui Jed. Fără a face vreo apreciere ascunsă, Elizabeth nu obiectă.

- Pentru sora mea fac orice, încuviinţă Kurt zâmbind şi părăsindu-le pe cele două femei care se îndreptau spre verandă.

Rezemându-se de unul din stâlpii de lemn ai verandei, Elizabeth începu să privească stelele care abia străluceau în lumina încă palidă a lunii.

- Cât timp crezi că va mai dura, Freda? Doctorul Miles a vorbit numai de câteva zile şi au trecut deja trei.

- Febra lui ar trebui să scadă curând. Freda se aşează pe balansoarul de pe verandă, încrucişându-şi picioarele sub ea. îl iubeşti foarte mult, nu-i aşa?

Elizabeth întoarse repede capul spre ea pregătindu-se să nege. Apoi oftă.

- Da, răspunse ea simplu.

Freda nu-i oferi nici un cuvânt de încurajare sau vreo confidenţă despre ce i-ar fi putut spune Jed ei şi lui Kurt. Dacă ar fi făcut-o, Elizabeth se îndoia că ar fi crezut-o. Nu putea crede că exista persoana care să ştie ce simte Jed cu adevărat şi el nu era genul care să lase să-i scape ceva.

Privind tavanul de deasupra patului ei, Elizabeth aştepta ca somnul s-o cuprindă, dar mintea ei refuza să oprească şirul gândurilor asupra celor întâmplate în

ultimele trei zile. Neliniştită, îşi aranjă perna pentru a mai risipi din tensiune, se întoarse pe-o parte pentru a privi figura adormită a fiicei sale care se afla în celălalt pat. Nu avea nici un rost, îşi spuse ea nemulţumită. Pur şi simplu nu putea să doarmă atâta timp cât se gândea numai la Jed şi la febra care nu mai scădea.

Capotul ei se afla chiar la marginea patului. Ridicându-se de sub cuverturi, în aşa fel încât să n-o deranjeze pe Amy, Elizabeth îşi încălţă papucii de lângă pat şi luă capotul. Va trece câteva minute pe la Jed ca să vadă cum se simte, îşi spuse ea, apoi va merge la bucătărie ca să-şi încălzească puţin lapte. Oare nu era acesta leacul din bătrâni pentru insomnie? îşi zâmbi în sinea ei.

Lumina din curte trecea prin camera lui Jed, luminând faţa lui palidă şi slabă. Păturile erau date la o parte, lăsând să se vad pieptul lui gol, bronzat. Nasturii bleu ai pijamalei lui străluceau pe jumătate desfăcuţi în lumina slabă şi Elizabeth se grăbi să intre în cameră pentru a-l înveli. Pielea lui o arse când o atinse. Luând cârpa din ligheanul cu apă care nu fusese mişcat de acolo, începu să-i şteargă transpiraţia de pe figura chinuită care părea inconştientă.

Febra nu scăzuse. Tinându-i capul cu o mână, Elizabeth apropie paharul cu apă de buzele lui uscate. Instinctul o făcu să repete această procedură, mai întâi ştergându-i transpiraţia, apoi dându-i înghiţituri mici de apă. Inima o durea pentru că era incapabilă să facă mai mult decât să-i alunge pentru puţin timp fierbinţeala, momente în care el gemea şi delira. Braţele începură s-

o doară. Pierdu noţiunea timpului. Nici măcar o dată nu-i trecuse prin cap s-o trezească pe Freda. Toate gândurile ei se îndreptau numai spre Jed.

Elizabeth nu-şi dădu seama de momentul exact în care febra scăzuse. Realiză dintr-o dată că figura lui nu mai era chinuită şi că neliniştea dispăruse. Obrajii lui încă mai erau fierbinţi, dar nu aşa cum fuseseră când îi arseseră mâna. Jed dormea acum. Cu un zgomot abia auzit care era şi un oftat şi un geamăt, se prăbuşi sfârşită în scaunul aflat chiar lângă pat. Va rămâne acolo pentru câteva minute, îşi spuse ea, şi îşi va lăsa muşchii să se relaxeze. Acum era sigură că nu mai are nevoie de lapte cald, gândi în sinea ei zâmbind. Acesta era ultimul lucru de care-şi amintea.

Următorul lucru pe care-l simţi fu o durere acută la ceafă. Când încercă să se mişte, aceasta îi cuprinse şira spinării. Protestă oftând şi nedorind să se mai mişte, dar muşchii ei amorţiţi îi cereau asta. încet, fără să vrea, Elizabeth deschise ochii şi îşi dădu foarte greu seama unde se află, privind cu atenţie în jurul ei.

Soarele era sus pe cer şi nu mai exista nici o urmă rozalie a răsăritului. Jed dormea liniştit, boala de care suferise de trei zile accentuându-i cearcănele pronunţate. Trăsăturile nu-i mai erau palide şi lipsite de viaţă şi pe frunte nu mai apărea nici un fel de transpiraţie. Se făcuse bine. Un zâmbet minunat de uşurare apăru pe buzele ei.

Arcuindu-şi spatele pentru a se dezmorţi, Elizabeth începu să-şi maseze încet ceafa, unde durerea persista cu înverşunare, ca rezultat al faptului că dormise o bună

parte din noapte pe scaunul rigid de lemn. încă se mai simţea obosită, dar nu prea mai avea rost să se culce la o asemenea oră. Când se ridică cu greu de pe scaun, privirea i se îndreptă spre pat. Jed o urmărea. Ochii nu-i mai erau cuprinşi de febră, iar strălucirile lor de aur nu-i mărturiseau decât mulţumirea.

- Nu ţi-a spus nimeni că acel scaun nu e făcut pentru a dormi în el? o tachină Jed strâmbându-se cu cinism.

Elizabeth deschise gura pentru a protesta, cu inima bătându-i nebuneşte, dar uşa dormitorului se deschise, făcând-o să nu mai poată rosti nici un cuvânt. Freda îşi vârî capul înăuntru, privind-o surprinsă pe Elizabeth şi apoi pe Jed. Zâmbetul îi lumină faţa.

- Ei bine, văd că te-ai trezit din nou la realitate. Cred că ţi-e o foame de lup, Jed. îţi voi aduce o tavă plină cu mâncare.

- Nu te deranja. El se întoarse pe spate în timp ce privirea leneşă o părăsea pe Elizabeth pentru a se îndrepta spre gazda lor. Elizabeth va coborî imediat. îmi va pregăti ea ceva.

Femeia ridică uimită o sprânceană privind-o repede pe Elizabeth, care părea încremenită, apoi încuviinţă.

- Plănuisem să fac un duş şi să mă schimb, îi zise ea, simţind că el dorea ca ea să plece şi neţinând cont de faptul că stătuse trează aproape toată noaptea pentru a avea grijă de el.

Expresia de pe figura lui nu deveni mai blândă.

- Am crezut că-ţi place rolul tău de înger păzitor. Cu o mare uşurinţă, Jed trecuse repede la tonul zeflemitor. Cât timp am delirat?

- Trei zile.

- Trei zile? El îşi frecă bărbia cu mâna pentru a vedea cât de mult îi crescuse barba. Sper că nu te-am plictisit cu diverse amintiri din trecutul meu deloc interesant.

- Ai mormăit prea mult, replică Elizabeth cu calm şi sinceritate. Când îţi puteam înţelege bombănelile, acestea nu aveau nici un sens.

- îmi amintesc că ţi-am spus să pleci. De ce n-ai făcut-o?

Dragostea pe care-o simţea pentru el o făcea să-i fie greu să
răspundă la această întrebare cu sinceritate, aşa că se hotărî să spună adevărul numai pe jumătate.

- N-ar fi fost corect să-i las pe Freda şi pe Kurt să-şi asume întreaga responsabilitate a îngrijirii tale. Au propriile lor treburi pe care le fac zilnic.

- Aşadar, simţul datoriei te-a făcut să rămâi. Foarte interesant, murmură el sec.

- Eram îngrijorată pentru tine! declară Elizabeth cu o furie înăbuşită.

- Sunt impresionat, o tachină Jed, întinzând mâna după vasul cu apă care se afla pe masă şi aproape scăpându-l când încercă să-l întoarcă pentru a-l apuca de toartă.

- Lasă-mă pe mine, oftă ea, luând vasul din mâna lui şi umplând un pahar cu apă. Se aşeză pe marginea patului, rezemându-i cu o mână capul şi ridicând paharul spre buzele lui. Nu luase în considerare faptul că el nu mai avea nevoie de ajutorul ei. Asta e ultima

dată când stau trează aproape toată noaptea pentru a fi răsplătită cu acest abuz de ingratitudine din partea ta!

înainte de a se putea ridica nervoasă în picioare, braţul lui îi încercui talia ca s-o reţină.

- îmi pare rău, spuse el îndreptându-şi ochii spre buzele ei pentru a le studia cu minuţiozitate. Nu ţi-am mulţumit, nu-i aşa?

- Nu, n-ai făcut-o, i-o întoarse ea simţind o durere în stomac când el o atinse. însă mâinile ei erau incapabile să-l îndepărteze.

- Eşti tu din nou; iar ai devenit răutăcioasă şi neîncrezătoare aşa cum ai fost în prima zi când m-am întors, o tachină el pe un ton zeflemitor. M-am întrebat adeseori dacă îţi era frică pentru că voi fura averea familiei, sau că te-aş fi luat pe tine?

- Arătai ca un vagabond. Cum puteam reacţiona? îl provocă Elizabeth cu răceală.

- De asemenea, ai fost rece şi sofisticată, continuă Jed vizibil amuzat. Strigai ordine şi mă ameninţai cu acea mândrie arogantă a unui adevărat Carrel. Frumoasa şi fragila creatură cu ochi verzi dispăruse, aceeaşi care fusese intimidată şi înfricoşată de numele Carrel şi de faptul că ar putea să nu fie o soţie potrivită pentru fiul favorit. Probabil că de aceea am tot încercat să pătrund sub carapacea ta, pentru a vedea dacă a mai rămas ceva din fetiţa pe care mi-o aminteam. Aerul tău sofisticat e foarte neconvingător, Liza.

- Jed, strigă ea pentru a protesta când el o trase pe perna lui, ai fost bolnav!

Figura lui o îmbia numai de la câţiva centimetri.

- Nu mă mai simt rău. El zâmbi când îi auzi respiraţia neregulată. Probabil pentru faptul că ar trebui să mă înzdrăvenesc te vei purta frumos cu mine.

Mâna lui îi mângâie conturul feţei şi apoi îi mângâie buzele înainte de a ajunge pe gât. în acel moment, Elizabeth era sigură că ea este cea suferindă. Rezistenţa ei, cât de mică era, se risipi repede în faţa privirilor lui tandre şi a mâinii care o alinta, aşa cum o lumânare se topeşte când îi este aprins fitilul.

- Ştiu că un bărbat nu trebuie să întrebe, dar ai ceva împotrivă dacă te sărut? întrebă Jed apropiindu-şi capul de-al ei şi ezitând un moment cu buzele aproape lipite de ale ei.

- Nu, aproape gemu ea.

- Ai avut obiecţii ori de câte ori am făcut-o, murmură el chiar lângă buzele ei. De această dată vreau să-ţi doreşti să te sărut la fel de mult cum îmi doresc eu.

- Nu te înţeleg, şopti Elizabeth cu pasiune.

Barba lui îi zgârie obrazul, apoi atinse zona sensibilă a gâtului ei pentru a-i transmite în tot corpul fiori care o torturau şi care se îndreptau spre şira spinării. îşi introduse mâna sub halatul ei pentru a-i mângâia talia şi şoldurile prin materialul subţire al cămăşii de noapte.

- Te rog, Jed, îl imploră ea, ruşinată. Nu mă tulbura în acest fel.

- Mă întreb dacă ştii ce înseamnă cu adevărat acest lucru, murmură el muşcându-i apoi lobul urechii şi făcând-o să geamă de durere şi plăcere.

Dar inima i se opri când el îşi ridică puţin capul pentru a-i privi buzele tremurânde cu ochii ce aruncau

sclipiri aurii. Secundele păreau ore în timp ce el stătea dinadins departe de ea. Geamătul care-i scăpă printre buze atunci când el puse stăpânire pe ele fusese involuntar şi părea să spună că în acest moment ea capitulase definitiv în faţa dorinţei fierbinţi pe care o simţea. Sărutul era pasional şi complet, iar tehnica lui senzuală nu dădu nici de această dată greş. Focul care se aprinsese în trupul ei îi făcea sângele să clocotească şi atingerea oricărui bărbat părea ca o mică flacără de chibrit în comparaţie cu pasiunea pe care i-o stârnea el.

Nu se sătura de îmbrăţişarea şi de sărutul lui. îşi arcuise corpul pentru a se lipi de el când Jed se îndepărtă. Stătea la o distanţă tentantă şi parcă râdea de neliniştea ei. Inima lui bătea la fel de nebuneşte ca a ei. O putea simţi sub palma care-i rămăsăse lipită de pieptul lui atletic.

- Ti-ai făcut griji pentru mine? o întrebă el.

- Ştii foarte bine că da, şopti ea.

- De ce? El o împinse înapoi pe pernă, forţând-o să rămână acolo cu toată greutatea trupului lui. De ce ţi-a păsat de mine?

- Deoarece. Nu ştia cum să răspundă la această întrebare şi încerca s-o evite.

- De ce? insistă cu îndărătnicie Jed, realizând felul în care o tulburau atingerile lui care-i distrugeau orice inhibiţie. Din moment ce ea tot nu răspundea, degetele lui îi strânseră umerii cu putere. Spune! strigă el.

Privindu-l în ochi, Elizabeth realiză că de această dată nu-l mai putea duce cu vorba. Privirea lui era rece şi controlată, iar sclipirile dispăruseră, culoarea lor devenind metalică şi îngheţată.

- Deoarece. continuă cu vocea tremurând incontrolabil, te iubesc, Jed. Te iubesc.

în ochii lui se zări o strălucire triumfătoare înainte ca buzele lui să le sărute pe ale ei cu o pasiune înfometată din cauza acestor cuvinte. înainte de asta nu simţise decât că el îşi controla virilitatea şi dorinţa fierbinte. Acum parcă era consumată de sălbăticia sărutului lui. Nici măcar atunci când îşi spusese că Jed ţine la ea nu ghicise cât de mult era afectat de asta şi nici nu visase că va cunoaşte această explozie de bucurie din partea lui.

Capitolul 9

-Ar fi prematur să putem spune că ţi-ai revenit complet, Jed?

Vocea extrem de răutăcioasă semăna cu sâsâitul şerpilor
din grădină. Tonul ascuţit puse capăt sărutului care devenea din ce în ce mai mult dacât o îmbrăţişare pasionată. Elizabeth se ridică în picioare cu faţa roşie de ruşine, aranjându-şi repede capotul pe care-l purta, în timp ce Jed se întoarse pe spate fără a fi deranjat de această întrerupere brutală.

-Ai un fel ciudat de a pica în momentele cele mai proaste, mamă, murmură el sec. încă nu mi-am revenit.

Răutatea şi supărarea se putea citi clar pe trăsăturile împietrite ale Rebeccăi Carrel, dar autocontrolul ei era la fel de puternic ca al fiului ei. îi aruncă Elizabethei o privire tăioasă, plină de ură, ca pentru a-i arăta totala dezaprobare pentru comportamentul ei.

- Asta după opinia ta, Jed, răspunse cu răceală mama lui. Mie mi se pare că eşti sănătos. Nu văd de ce ai mai avea nevoie de serviciile Elizabethei. Am putea pune capăt acestei îngrijiri lipsite de sens.

- Tocmai se ducea să-mi pregătească micul dejun, spuse el privind-o amuzat şi deloc impresionat.

- Nu este o servitoare! strigă Rebecca. Pune-o pe fata de la fermă să-ţi pregătească mesele.

Elizabeth începuse să se simtă prost.

- Freda e ocupată. Dacă mă scuzi, voi pregăti micul dejun. Buclele negre îi tremurau pe umeri în timp ce se

strecură pe lângă soacra ei pentru a ajunge la uşă.

- Pentru că tot pleci, ar fi mai bine să vezi ce face copilul tău, veni răspunsul acru al Rebeccăi. Când am venit eu se juca împreună cu acei pui murdari, lăsându-i să se urce pe ea şi s-o lingă. Era la fel de murdară ca un copil de cerşetor!

- Puţină murdărie nu-i va face nici un rău, i-o întoarse Elizabeth.

- Probabil că ai uitat şi că are lecţie de pian în această dimineaţă. Probabil că nu-ţi aminteşti nici că a lipsit de la ultima lecţie pentru - urmă o pauză deliberată în şirul de aduceri aminte - un motiv inexplicabil.

- Motivul era personal. Elizabeth îşi ridică mândră capul, nelăsând-o pe Rebecca s-o mai enerveze. Şi tot eu voi fi cea care decide dacă e esenţial să meargă şi la această lecţie.

- Nu ştiu ce scuză ai putea să-i oferi doamnei Banks. Mai ales acum, când Jed şi-a revenit.

- Din moment ce eu sunt cea care plăteşte lecţiile, nu mi-am dat seama că am nevoie de scuze! exclamă Elizabeth tremurând de nervi când ieşi în hol, trântind uşa dormitorului în urma ei.

Stătu mult timp la duş şi se schimbă cu o încetineală forţată. Nu-şi aducea aminte să fi avut o asemenea discuţie cu soacra ei şi oricum, chiar dacă se întâmplase, nu se certaseră atât de rău. Singura remuşcare pe care-o simţea era că-şi pierduse firea şi nu pentru tot ceea ce spusese. Nu ieşi din cameră până nu auzi cum maşina Rebeccăi se îndepărtează de fermă.

Freda îi lăsase un bilet pe masa din bucătărie, spunându-i Elizabethei că ea se afla în grădină. Amy era în balansoarul de pe verandă, ţinând în braţe un căţeluş adormit. îndoindu-se că stomacul lui Jed ar putea suporta mâncare solidă, Elizabeth pregăti un castron de cereale, pâine prăjită şi cacao, pe care le duse în dormitorul lui pe o tavă.

Aşezându-i-o în poală, se îndreptă încet spre fereastră. îi venea greu să creadă că în urmă cu puţin timp se aflase în braţele lui, arătându-i dragostea ei chiar şi când respira. Jed abia dacă o privise când îşi făcuse apariţia în cameră, din nou morcănos, controlat şi rece, stare pe care nu o putuse niciodată înţelege.

- Ai devenit dintr-o dată tăcută, comentă el.

- Nu mai am pentru ce să rămân, oftă Elizabeth lăsând perdeaua să cadă şi întorcându-se spre el, privindu-l ca pentru a-i spune că acum era rândul lui să vorbească.

- Ai timp să-ţi împachetezi lucrurile înainte de lecţia lui Amy. Freda te poate duce acasă sau direct în oraş dacă doreşti. El sorbea din cacao fără să pară îngrijorat.

- Asta vrei? Vrei să plec? îl întrebă ea abia reuşind să articuleze cuvintele, dar cu o voce mândră.

El îi susţinu privirea mult timp.

- Nu e ceea ce vreau, dar e cel mai bun lucru pe care-l poţi face, replică el calm.

- Tu ce vrei? îl întrebă din nou Elizabeth privindu-şi degetele care îi tremurau şi surprinsă că sunt ale ei.

- Am crezut că am vorbit clar, spuse el aplecând curios capul într-o parte pentru a o studia tacticos. Te

doresc.

Nu spusese „te iubesc“ sau „vreau să mă însor cu tine“, ci pur şi simplu „te doresc“, ca şi cum ea ar fi fost un lucru pe care el îl avea de foarte mult timp şi pe care dorea în continuare să-l păstreze.

- Voi începe să strâng lucrurile. Dezamăgită, îi întoarse spatele şi lăsă capul în jos pentru a-şi ascunde lacrimile care-i apăruseră în ochi.

- Liza? Ce s-a întâmplat? o chestionă Jed când ea ajunse la uşă. Liza! o strigă din nou, furios de această dată pentru că ea continua să-l ignore. La naiba! Răspunde-mi!

Ea ezită în prag.

- Sunt obosită, Jed. îi spunea adevărul, dar îi ascundea adevăratele ei sentimente.

Lacrimile care-i curgeau printre gene aveau darul să atenueze tensiunea pe care o acumulase încă de azi-noapte şi care acum era enormă. De fapt, nu plângea, însă îi luă mult timp să împacheteze lucrurile ei şi pe cele ale lui Amy. Lacrimile care curgeau neîncetat îi înceţoşau privirea.

Mai târziu, Freda îşi ceru scuze pentru că n-o avertizase de sosirea Rebeccăi, dar Elizabeth nici nu vru să audă.

- Nu s-a întâmplat nimic.

Fragila ei mască n-ar fi rezistat trecerii prin camera lui Jed, aşa că o lăsă pe Freda să-l anunţe că ea plecase. Din partea lui Amy se auziră mai multe mormăieli, dar numai cele obişnuite în zilele când avea lecţii de pian şi nimic mai mult. Elizabeth se hotărâse să n-o lase pe

Freda s-o conducă până în oraş. Dacă mai petrecea mult timp în compania prietenei sale îi va spune totul, chiar înainte de a se gândi mai bine la cele întâmplate, iar acesta era un lucru pe care nu-l dorea.

în momentul în care se întoarseră de la lecţia lui Amy şi intrară în holul mare al casei, Elizabeth realiză cărui fapt îi datorează gândurile negre care nu-i mai dădeau pace. Rebecca o aştepta, arătând ca o matroană sofisticată a înaltei societăţi, din cap până-n picioare, cu părul argintiu perfect coafat şi cu rochia minunat croită, de un roz-stins. Incidentul din această dimineaţă nu va trece necomentat.

- în bucătărie sunt prăjituri şi lapte pentru tine, Amy. Poţi să exersezi după ce mănânci. Rebecca îi zâmbi frumos nepoatei sale. Elizabeth rămase nemişcată, pentru a-i aştepta ordinele, încercând să-şi păstreze calmul când întâlni ochii mici ai soacrei sale plini de răceală.

Confruntarea va avea loc imediat, îşi spuse ea. Era bine însă că nu avea să înceapă în faţa lui Amy.

- Am dus tava cu cafea în biroul lui Franklin, aşa că n-o vom deranja pe Amy, o informă soacra ei în momentul în care Amy plecase de lângă ele.

Sarcasmul şi asprimea din vocea cu care-i vorbise Rebecca în această dimineaţă era absent acum, dar Elizabeth nu putea fi păcălită de blândeţea tonului ei. Se îndreptă cu buzele strânse spre uşa închisă a biroului. Nu avea rost să mai amâne această discuţie. îndură în linişte politeţea soacrei sale, acceptând ceaşca de cafea care-i fusese întinsă, realizând în acest timp că toată

scena fusese regizată de Rebecca special pentru această întâlnire. Calmul vocii ei, cafeaua şi intimitatea biroului erau luate în considerare pentru a exprima încredere.

O farfurioară cu pişcoturi îi fusese oferită Elizabethei, dar aceasta o puse deoparte, după care aşeză ceaşca neatinsă pe tavă.

- Te rog, Rebecca, spuse ea politicoasă, să trecem peste asta. Spune-mi motivul pentru care m-ai adus aici.

Rebecca îşi puse ceaşca pe tavă, îşi aşeză mâinile frumoase în poală şi ezită o clipă. Capul îi era puţin aplecat, de parcă tot interesul i se îndrepta spre oja de pe unghii.

- Mai întâi de toate, spuse ea ridicându-şi capul cu păr argintiu pentru a întâlni privirea impasibilă din ochii verzi ai Elizabethei, vreau să-mi cer scuze pentru purtarea mea din această dimineaţă. Am fost şocată. N-am avut niciodată intenţia să mă amestec în viaţa ta personală sau să-ţi uzurp autoritatea în faţa lui Amy. Am vorbit când eram nervoasă şi nu mi-am dat seama ce spun, iar acum îmi cer scuze.

- Asta-i tot? Elizabeth ştia că indiferenţa ei şi faptul că nu răspunsese cu politeţe scuzelor care-i fuseseră adresate o vor deranja pe Rebecca, dar aceasta reuşi să depăşească admirabil momentul.

- Nu. Rebecca se ridică în picioare şi se îndreptă spre Elizabeth ca şi cum era nesigură cum trebuie să înceapă. Am auzit zvonuri că. că tu şi Jed sunteţi interesaţi unul de altul. N-am avut nici un dubiu asupra faptului că Jed îţi va face avansuri, încă de când a venit.

întotdeaun a vânat sexul opus şi mereu a avut un succes enorm.

Privi peste umăr pentru a vedea ce efect au aceste cuvinte asupra Elizabethei, dar aceasta rămase în mod deliberat calmă, controlându-şi expresia feţei şi aşteptând liniştită ca Rebecca să continue.

- N-am înţeles niciodată de ce toţi pierde-vară din această lume ţin să atragă cât mai multe femei în braţele lor, oftă soacra ei, după care zâmbi. Probabil că deoarece atunci când se nasc sunt înzestraţi cu o figură atrăgătoare, cu farmec şi cu o mare ambiţie în cucerirea femeilor, care aproape îi secătuieşte de puteri. Ei nu au totuşi nevoie de ele. Pot obţine tot ce vor şi fără ele. Jed este aşa. poartă cu el o aură periculoasă şi excitantă în care femeile doresc cu nerăbdare să se scufunde, găsind-o plăcută. Tatăl lui şi cu mine am descoperit acest lucru la el încă de când era foarte tânăr. A fost o sursă a constantei noastre îngrijorări.

Rebecca se aşeză pe scaunul din faţa Elizabethei, rezemân- du-se de spătar într-o atitudine sinceră şi plină de încredere, în timp ce neliniştea îi întuneca şi mai mult ochii căprui. Mâinile i se aflau pe genunchi şi parcă cereau înţelegere.

- Acum sunt îngrijorată pentru tine, Elizabeth, murmură ea neliniştită. Din prostie nu te-am avertizat niciodată în legătură cu Jed. Trebuia să mă gândesc mai mult la faptul că eşti tânără şi ai nevoie de anumite satisfacţii fizice.

Felul în care-i vorbea Rebecca o făcu pe Elizabeth să se simtă murdară. Nu mai putea să tacă.

- Nu dorinţă fizică simt pentru Jed, Rebecca. îl iubesc, spuse ea calm. N-am avut nici cea mai mică intenţie să mă îndrăgostesc de el. Am încercat mereu să pretind că simt pentru el numai o atracţie fizică, dar nu acesta era adevărul. îl iubesc şi nu-mi este ruşine că am acest sentiment.

în mod surprinzător, nu auzi nici o izbucnire dezaprobatoare, ci numai o întrebare rostită blând.

-Jed ştie asta?

- Da.

- înţeleg. Rebecca nu părea deloc uimită de această recunoaştere. Şi care sunt planurile voastre?

- N-am făcut nici un plan, răspunse Elizabeth. Expresia soacrei sale care-i spunea că la asta se şi aştepta, o făcu să adauge: Jed a fost bolnav.

- Te va ruga să pleci împreună cu el. Era o constatare făcută cu multă convingere, nu o întrebare.

- A spus el asta? întrebarea îngrijorată îi ieşise din gură înainte ca Elizabeth s-o poată opri.

- Nu, zise Rebecca studiindu-şi mâinile. E mai mult o convingere de-a mea, una destul de întemeiată după câte cred. Când o va face, continuă ea ridicând puţin capul şi forţând-o astfel pe Elizabeth să-i întâlnească privirea, ce vei face?

- Voi pleca împreună cu el. îl iubesc, Rebecca, spuse cu hotărâre Elizabeth.

Soacra ei oftă şi se aşeză mai bine pe scaun.

- Nu pretind că aş avea vreun drept să-ţi spun ce să faci. Eşti destul de matură ca să iei singură o decizie. Dar mă simt datoare să-ţi aduc la cunoştinţă anumite

lucruri. Jed are treizeci şi doi de ani. Nu are o carieră sau vreo slujbă. Nu are nici un domiciliu, nu are o casă sau vreun apartament, nici măcar o maşină. Numai o sumă mică a fost trecută pe numele lui în testamentul lui Franklin, aşa că nu are nici bani. Nu vreau să spun că toate aceste lucruri ar fi importante atunci când iubeşti pe cineva, zise Rebecca pentru a răspunde furiei care apărea pe figura Elizabethei, ale cărei buze se strânseră. Te rog numai să iei în considerare aceste lucruri de dragul lui Amy, pentru viitorul ei. Este adevărat că tu primeşti lunar o sumă pentru creşterea ei, dar aceasta nu va fi niciodată suficientă pentru întreţinerea unei familii. Oricât de mult crezi că-l iubeşti pe Jed, va trebui să iei în considerare aceste lucruri. Gândeşte-te la cele ce ţi-am spus. Te rog, Elizabeth.

Zâmbindu-i blând Rebecca se ridică în picioare şi părăsi camera. Elizabeth rămase singură. Nu-i dăduse nici un răspuns pentru că nu avea ce spune. Era o slabă consolare faptul de a recunoaşte că discursul şi cea care-l ţinuse avusese grijă ca acesta să trezească reacţia pe care o trăia ea acum. Cererea soacrei ei era rezonabilă şi imposibil de contrazis. Punctul vulnerabil al lui Elizabeth era Amy. Rebecca nu pierduse timpul încercând să-l vorbească de rău pe Jed sau cerân- du-i să nu mai continue această relaţie, ci atacase chiar acest punct vulnerabil.

Ca o oarbă, Elizabeth nu se gândise la viitor ci mersese mai departe. probabil din cauză că nu era nici acum convinsă că Jed ar fi dorit-o mai mult decât în sensul fizic. Dacă nu era aşa, ce va face? îi era imposibil

să găsească o soluţie, din moment ce nu ştia la ce trebuie să se aştepte din partea lui.

După-amiaza târziu telefonă la fermă pentru a afla cum se simte Jed. Sperase foarte mult ca el să se fi ridicat din pat pentru a veni acasă şi a avea şansa să discute cu el. însă nesiguranţă era prea mare şi o teroriza. Freda răspunse la telefon.

- Cum se simte Jed? întrebă Elizabeth cu ceea ce spera să fie un ton normal interesat de soarta lui.

- Bine. A mâncat copios la prânz şi apoi a adormit. Cred că intenţionează să doarmă până mâine. Probabil că e cel mai bun lucru pe care-l poate face, răspunse mulţumită Freda.

- Da, probabil că ai dreptate, încuviinţă Elizabeth, nesigură.

- Vii aici diseară?

- Nu cred. Voiam doar să fiu sigură că se simte bine. Nu avea nici un rost să se întoarcă acolo. Ca întotdeauna, aştepta ca Jed să facă următorul pas. Am multe lucruri de pus la punct acum, când m-am întors acasă, adăugă ea.

- îi voi spune că ai sunat.

- Bine. La revedere. Elizabeth puse încet receptorul în furcă.

în mod ciudat, orele treceau repede. I se părea că abia se întorsese aici când Elizabeth realiză că trecuseră deja două zile şi că acum începea dimineaţa celei de a treia, care trecu la fel de repede, de când plecase de la familia Reisner. Tensiunea în care stătea creştea în loc să scadă. Nesiguranţa şi nehotărârea o urmăreau

oriunde se afla.

Jed se refăcea repede, aşa îi spusese Freda. Elizabeth nu auzisese o vorbă de la el. Nu-i dăduse Fredei nici o indicaţie că ar avea de gând să se întoarcă acasă, lucru care nu o surprindea deloc pe Elizabeth. Ceva îi spunea că-l va vedea pe Jed venind acasă chiar în momentul în care se aştepta mai puţin.

îndreptându-se spre fereastra mare a bucătăriei, privi afară la Amy care se afla lângă masa de pe verandă unde îşi înşirase jucăriile pe care acum le aranja cu grijă.

- E aproape ora prânzului, Amy! Ar fi mai bine să te speli pe mâini, strigă ea. Vom lua masa în bucătărie din moment ce bunica ta nu este aici.

Absentă, Elizabeth auzi uşile de sticlă deschizându-se şi închizându-se, şi sunetul apei care curgea în chiuveta din baia de la parter. Pusese supa în boluri şi descoperi farfuria cu sandvişuri pe care o aşeză pe masă. O cutie de lapte se afla în mâna ei când o voce adâncă întrebă:

- Putem lua prânzul în trei?

Aşeză repede cutia cu lapte pe colţul dulapului înainte s-o scape din mână pentru că bucuria îi paraliza acum tot corpul. Nu trebuia să se întoarcă pentru a-şi da seama că Jed se întorsese, chiar atunci când ea se aştepta mai puţin. încercă să-şi oprească tremurul mâinilor când luă un al treilea pahar din suport şi îl umplu cu lapte.

- Sigur că da, Jed, răspunse ea bucuroasă, aruncându-i peste umăr o privire când el se apropie.

Arăţi bine.

- Sunt complet refăcut. Se opri chiar lângă ea, privind-o intens cu ochii ce aruncau străluciri aurii.

Parcă hipnotizată, îi întoarse privirea. Pe figura lui nu mai exista nici un semn de boală. Trăsăturile lui viguroase, masculine, nu mai erau nici obosite, nici palide. Vitalitatea lui era din nou prezentă.

- Arăţi minunat, spuse ea abia reuşind să rostească puţinele cuvinte.

Sprâncenele lui se ridicară amuzate.

- Şi tu la fel, murmură el.

- Ah! Supă de roşii, preferata mea! anunţă Amy care se aşeza deja pe un scaun.

Jed zâmbi.

- Cred că cineva e înfometat! Presupun că ar trebui să mâncăm.

Elizabeth se îndreptă spre masă, încuviinţând.

- Stai jos. Voi aduce încă un bol pentru mine.

Mâncarea era ultimul lucru la care se gândea. Dorea din tot
sufletul ca aşa să gândească şi Jed. Nu-i folosi la nimic faptul că-şi spunea să fie calmă, din moment ce gândurile negre îi reveniseră o dată cu întoarcerea lui Jed. Mâncă supa în mod automat şi mestecă încet unul din sandvişuri.

- Amy mi-a spus că trebuie să meargă la o aniversare în această după-amiază, comentă Jed.

Elizabeth era surprinsă.

- Când ţi-a spus asta?

- Pe verandă.

- Nu te-am văzut stând acolo, se miră ea.

- Ştiu, spuse el zâmbind amuzat. Tu ce faci în după-amiaza asta?

- Am o întâlnire. Nu trebuia să mai spună nimic pentru că în vocea ei se putea simţi dezamăgirea în timp ce privirea îi cobora spre bolul cu supă. Eu sunt secretar general. Trebuie să iau parte neapărat.

- înţeleg, răspunse el politicos, apoi schimbă subiectul pentru a o întreba pe Amy despre aniversare şi despre prietenii ei.

în timp ce Elizabeth strângea masa şi spăla vasele de la prânz, o trimise pe Amy în camera ei pentru a se îmbrăca pentru petrecere, reamintindu-i să-şi ia costumul de baie şi un prosop, din moment ce în cadrul petrecerii era inclusă şi o plimbare la piscina din oraş. Jed dispăruse în altă parte a casei. Nu-l văzu când urcă sus pentru a-şi schimba hainele de casă pentru întâlnirea pe care o avea. Dar se afla în holul de la intrare împreună cu Amy când ea coborî scările.

- Ai vreo obiecţie dacă voi fi eu şoferul? întrebă el.

- Absolut nici una, zise Elizabeth scuturând din cap. Rebecca plecase cu cealaltă maşină, acum rămânând numai a ei pentru transportul celor din casă. Era evident că trebuie să ajungă undeva.

Conversaţia fusese minimă în timpul călătoriei până în oraş. în mare parte vorbise Amy, entuziasmată de petrecere. Nu avusese importanţă de câte ori îl privise Elizabeth pe Jed, pentru că nu reuşi să distingă nimic pe figura lui impasibilă care să-i indice că el îi simţea dezamăgirea. Vechea depresie cu care se familiarizase

pusese stăpânire pe ea. Din fericire, Amy era prea bucuroasă că merge la petrecere pentru a observa tristeţea din zâmbetul mamei sale când o lăsară în faţa casei fetei sărbătorite. Elizabeth privea spre fereastră, întrebându-se ce ar putea spune pentru a rupe tăcerea.

- întoarce la stânga când ajungi la următoarea stradă. Casa familiei Hanson e a treia pe partea dreaptă, îi oferi ea direcţia fără vreo urmă de entuziasm.

Dar Jed trecu înainte prin intersecţie, fără să se oprească.

- Am vrut să spun că acolo trebuie să întorci, arătă Elizabeth în spatele lor. Va trebui să faci un ocol.

- Ştiu despre ce stradă ai vorbit, spuse Jed privind-o insistent în timp ce trecea la fel de repede prin a doua intersecţie unde ar fi putut întoarce pentru a o duce la destinaţie.

- Trebuie să merg la întâlnire, îi reaminti ea oftând.

încetinind, el întoarse şi opri maşina fără a scoate cheile
din contact în timp ce se întorcea în scaun ca s-o privească.

- Ce ai prefera să faci? Să te duci la acea întâlnire stupidă sau să mergi cu mine? întrebă el puţin nerăbdător.

-Aş prefera să merg cu tine. începu Elizabeth oftând frustrată.

- Atunci rămâne stabilit. El porni din nou maşina.

- Dar, Jed.

- Nu ştiu ce gândeşti tu, dar eu nu vreau să mai

aştept până diseară, zise el hotărât. Am amânat destul de mult discuţia pe care trebuie s-o avem. Nu eşti de acord?

- Ba da, se predă Elizabeth, nemaipăsându-i de întâlnirea la care trebuia neapărat să meargă.

Zâmbetul lui leneş sporise şi părea s-o atingă fizic. Era o senzaţie nouă, foarte plăcută. Propunerile pe care el nu i le făcuse şi care erau cauza îngrijorării ei păreau să capete contur. Totuşi, încă nu ştia dacă va trece cu bine peste această discuţie sau nu, dar va aştepta să vadă.

Capitolul 10

După ce Jed îşi exprimă dorinţa de a sta de vorbă, în maşină se lăsă tăcerea. Continuă să conducă prin oraş şi ieşi repede în afara acestuia. Nu însă pe drumul care i-ar fi dus înapoi acasă. Elizabeth nu putea ghici care era destinaţia unde se gândea el să ajungă. Ultimul loc la care s-ar fi gândit ar fi fost micul aeroport din afara oraşului, dar el acolo întoarse maşina.

- Ce căutăm aici? întrebă ea privindu-l curioasă pe Jed care parca maşina lângă alte trei vehicule din faţa biroului de zboruri şi oprea motorul.

- Ai putea spune că aici mă aflu pe teritoriul meu. El deschise portiera şi porni spre partea ei, zâmbind în faţa expresiei ei neîncrezătoare. Am petrecut mai mult timp aici decât la şcoală sau acasă, în afară de ferma lui Kurt.

Elizabeth digeră încet această informaţie, studiind expresia lui şi mulţumită câmd privea cele câteva clădiri care alcătuiau aeroportul din Carrelville. O briză slabă încerca să răcorească aerul fierbinte de afară.

- Vrei să spui. întrebă ea ezitând, că obişnuiai să zbori?

Jed privi în jos, spre ea, cu zâmbetul pe buze. Braţul lui îi
înconjură umerii când o întoarse spre direcţia oficiului de zboruri.

- Haide, îţi voi arăta, spuse el. Intrând, ridică o mână pentru a o saluta pe femeia în vârstă din spatele biroului şi o duse pe Elizabeth într-un hol care ducea spre birourile din spate. Expresia ei deveni şi mai nedumerită în faţa acestei familiarităţi. El deschise o uşă care se

afla la capătul holului. Aici îşi ţine Sam costumul de zbor, îi spuse el.

- Costumul de zbor? repetă ea în timp ce-l urma.

- Este un întreg ceremonial prin care trece orice pilot, îi explică Jed. După ce un elev zboară singur pentru prima dată, instructorul lui îşi scoate costumul şi-l agaţă în cui. El o conduse spre peretele care era plin de haine de toate mărimile şi culorile. Acesta este al meu, arătă el unul dintre costume.

Pe materialul albastru-dechis era scris numele lui Jed şi data. Elizabeth calculă repede în minte şi-l privi surprinsă.

- Aveai numai şaisprezece ani! exclamă ea.

Jed râse uşor.

- Parcă am avut pe dracul în mine când l-am tot implorat pe Sam să mă înveţe să zbor fără a avea permisiunea părinţilor mei. Ştia că dacă va avea loc vreun accident, tata îl va mânca de viu.

- Vrei să spui că ei n-au aflat?

- Până la urmă au aflat. Cineva din oraş ne-a văzut aterizând şi i-a spus tatei. Mai aveam doar câteva ore până să-mi iau licenţa, când a venit tata ca să mă oprească. Din fericire, Sam a continuat să mă lase să zbor. în colegiu, am vrut să mă specializez în aerodinamică, dar tata nici n-a vrut să audă. Din moment ce el îmi plătea studiile, a insistat să mă pregătesc în avocatură, ca toţi bărbaţii din familia Carrel. Buzele lui tremurară cu asprime. Haide, să mergem.

Ieşind din biroul de zboruri, se îndreptară spre

hangare. într-unul dintre ele, un bărbat îmbrăcat în salopetă lucra la un avion. Când îi văzu, îşi duse mâinile la gură şi strigă:

- Vrei să scot eu aeroplanul, Jed?

- Nu astăzi, Sam, răspunse el acestei oferte.

Elizabeth se ţinea de braţul lui, dezorientată. îşi dădu capul pe spate pentru a-l privi, simţind cum inima i se încălzeşte puţin văzând privirile bucuroase pe care i le aruncară ochii lui minunaţi.

- Ai mai trecut pe aici de când te-ai întors? întrebă ea.

- Cu siguranţă, doar n-ai crezut că mi-am petrecut tot timpul numai la ferma familiei Reisner, nu-i aşa? se strâmbă el.

- Nu ştiam unde te afli sau cu cine erai. Obrajii i se înroşiră pentru că bănuise alte lucruri şi îşi întoarse privirea în altă parte.

- Dar ţi-ai imaginat alte lucruri, o tachină el strângându-i umerii cu braţul puternic şi apăsându-i în jos când trecură pe sub aripa unui avion. Dacă voi dispărea într-una din zile, după ce ne vom căsători, nu da telefon la poliţie sau la spital. Du-te doar la cel mai apropiat aeroport şi mă vei găsi acolo.

Elizabeth se opri din mers şi îşi îndreptă privirea uluită spre faţa lui în timp ce îşi simţea inima oprindu-se. Briza slabă îi răvăşise părul care acum îi cădea pe frunte, lăsând să se vadă pentru o clipă uimirea lui.

- Ce s-a întâmplat? întrebă el.

- Ce. Ce-ai spus? murmură ea.

- Am spus. Jed se opri brusc şi râse încet, ca pentru

sine. N-am avut intenţia să îţi cer mâna în felul acesta.

- Vrei să spui că ai de gând să te căsătoreşti cu mine? şopti Elizabeth, încă necrezând ceea ce auzise.

- Ce credeai că vreau? zâmbi blând Jed, în timp ce-o luă în braţe şi îi mângâie spatele cu mâinile.

închizând ochii, ea îşi sprijini capul de pieptul lui, simţind cum buzele lui îi sărută tandru părul.

- Mă temeam să cred ceva, spuse ea cu o voce care tremura. Exista întotdeauna şansa ca tu să doreşti numai o simplă aventură.

El îi ridică bărbia cu un deget.

- Ti-ar fi convenit?

- Dacă era tot ce puteam avea, răspunse ea cu sinceritate în timp ce inima ei plină de iubire se oglindea în ochii verzi care-l priveau.

El o sărută plin de pasiune şi posesiv. Fusese un sărut apăsat, scurt, ca pentru a o pedepsi că se îndoise de sentimentele lui adânci. Când Jed îşi ridică puţin capul, în ochii lui era o privire hotărâtă.

- Acum ştii că vreau să te am pentru totdeauna, spuse el hotărât. Ştiam că îmi aparţii, din seara în care Jeremy te-a adus la noi acasă.

în acest moment, Elizabeth nu dorea să gândească, ci doar să simtă. Dorea ca această clipă să rămână etern în amintirea ei, pentru a glorifica dragostea ei în tot restul vieţii care-i mai rămăsese. Dar nu putea face asta. Oricum, nu încă.

- Dar. Amy? Ea îi privi cămaşa descheiată înainte de a-şi ridica ochii neliniştiţi spre faţa lui.

Un zâmbet puţin amuzat se afla acolo.

- Amy este ca o parte din tine. Ce credeai că voi face? Credeai că-ţi voi spune să scapi de ea? râse el, nevenindu-i să creadă îndoiala ei.

- Nu. nu eram sigură, zise Elizabeth mirată.

- Acum ştii, răspunse el răbdător, ridicându-i din nou bărbia când ea vru să-şi îndepărteze privirea de a lui. Nu mi-ai spus dacă vrei să te căsătoreşti cu mine, Liza.

- Da, vreau, dar.

Jed oftă.

- Nu trebuie să spui „da“ când există un „dar“ care-i urmează. Privirea atentă şi îngrijorată alungă căldura din ochii lui care acum îi studiau expresia vinovată. Ce te frământă?

El nu opuse nici o rezistenţă când Elizabeth se îndepărtă de braţele lui.

- Jed, dacă eram numai eu cea implicată, m-aş. m-aş fi măritat cu tine chiar acum. îşi îndepărtă nervoasă şuviţele de păr care îi cădeau pe faţă. Nu mi-ar fi păsat dacă am fi locuit în camerele din spate ale vreunui aeroport sau sub cerul liber, atâta timp cât puteam fi cu tine. Dar trebuie să mă gândesc la viitorul lui Amy.

- Ce vrei să mă întrebi? Dacă îţi poţi continua stilul de viaţă cu care te-ai obişnuit? o întrebă repede Jed.

- Nu, protestă ea.

- Atunci, ce este? Măsori încrederea pe care trebuie s-o ai într-un bărbat după mărimea contului pe care-l are în bancă?

Elizabeth simţi cum i se strânge stomacul din cauza asprimii cu care-i vorbise.

- Ce fel de mamă aş fi, Jed, dacă n-aş fi îngrijorată

de felul în care ar afecta-o pe Amy căsătoria noastră? întrebă ea încet, aplecându-şi capul pentru a nu fi nevoită să-i privească ochii acuzatori.

- Ar fi trebuit să ai suficientă încredere în mine pentru a şti că voi avea grijă de voi amândouă, răspunse el morocănos.

- înţeleg de ce te simţi jignit, replică ea cu o voce care abia se auzea. Ai toate motivele să te simţi aşa. Dar, te rog, înţelege ce simt şi eu. Eu mă încredinţez ţie, Jed, aşa cum Amy mi-a fost încredinţată mie.

El se întoarse cu spatele la ea şi îşi trecu degetele prin părul de culoarea tutunului care strălucea în soare. O furie controlată îi întuneca privirea când ochii lui se îndreptară din nou spre ea.

- Cât timp îţi va lua ca să te hotărăşti dacă te măriţi sau nu cu mine?

- Foarte puţin, murmură Elizabeth. Nu mă aşteptam să-mi ceri mâna. Aş. aş vrea să mă mai gândesc. Ah, Jed, te iubesc cu disperare. trebuie să mă crezi, spuse ea. Pur şi simplu nu vreau să-ţi dau un răspuns acum, pentru ca mai târziu să regretăm amândoi.

- Nu voi regreta niciodată că te iubesc, zise el privind cerul albastru fără urmă de nori în timp ce-şi vâra mâinile în buzunarele pantalonilor. Dacă ai nevoie de timp, îl vei avea. îşi scoase o mână din buzunar şi o întinse spre ea pentru a-i da cheile maşinii. Poftim, eu voi veni mai târziu acasă.

- Jed.

- Vreau să fiu singur, Elizabeth, o întrerupse el tăios. Şi eu am câteva lucruri la care trebuie să mă gândesc.

- Te iubesc cu adevărat, murmură ea îndurerată, incapabilă să nu aibă sentimentul că-l trădase, în timp ce-şi apăsa mâna în care ţinea cheile pe stomac.

Ochii lui îngustaţi o studiară.

- Dacă n-aş fi crezut asta, nu cred că te-aş fi lăsat să pleci.

Ea se întoarse încet şi porni cu paşi nesiguri spre maşină.

Singura dată când privi înapoi îl văzu pe Jed pornind în direcţie opusă.

Se simţi mizerabil şi îi era rău.

Ajungând la maşină, se opri şi se întoarse. Răspunsul ei era pozitiv. N-ar fi fost capabilă să găsească un alt răspuns. Fără Jed s-ar fi simţit ca o scoică goală. îi dăduse deja inima ei şi nu şi-o putea lua înapoi. Probabil că Amy nu va mai avea posibilităţile materiale pe care i le oferea ea acum, dar va lua bucuroasă parte la fericirea şi dragostea ei şi a lui Jed. Şi acesta era un lucru nepreţuit.

Dar nu alergă înapoi spre Jed aşa cum şi-ar fi dorit. O rugase să-l lase singur şi fusese o cerere pe care ea avea de gând s-o respecte. în afară de asta, nu dorea ca el să creadă că luase această decizie pentru că se simţea vinovată. îi va da răspunsul în clipa în care se va întoarce acasă. Tot ce putea face acum era să se roage ca el să accepte faptul că-l iubeşte şi că avea deplină încredere în el.

Două ore mai târziu, Elizabeth se afla în faţa pianului, cântând o baladă populară de dragoste. Briza blândă pătrundea prin uşile deschise ale sufrageriei.

Uşa de la intrare se deschise şi se închise. Degetele îi rămaseră încremenite pe clape în timp ce se întoarse cu un zâmbet încordat de aşteptare spre hol, iar dragostea îi strălucea în ochii verzi, neliniştiţi. însă Rebecca fu cea care apăru în arcadă.

- Aşadar aici erai, zise aspru soacra ei. Doamna Hanson mi-a spus că nu ai fost la întâlnire astăzi şi că nici măcar nu te-ai deranjat s-o anunţi că nu vei veni. Mi-a spus că a telefonat aici şi că nu i-a răspuns nimeni.

- N-am fost aici, răspunse Elizabeth întorcându-se spre pian. Am fost cu Jed.

O linişte adâncă se lăsă înainte ca Rebecca să murmure:

- înţeleg. Unde se află el acum?

Degetele Elizabethei începură să cânte încet o melodie pentru a risipi tensiunea care se lăsase în cameră.

- La aeroport.

- Pleacă? întrebă Rebecca surprinsă, dar neîncrezătoare.

- Nu. Nu, se va întoarce mai târziu, o asigură cu fermitate Elizabeth, zâmbind încântată.

- Pari foarte sigură.

- Mi-a cerut mâna, o asigură Elizabeth. I-am spus că trebuie să mă mai gândesc.

- Foarte înţelept din partea ta, draga mea. Ştiam că eşti mult prea sensibilă ca să te laşi impresionată de un fermecător pierde-vară ca fiul meu. Dacă vrei să te recăsătoreşti, ai putea găsi cu siguranţă un partener mult mai potrivit, declară mulţumită Rebecca.

- Nu cred că mă înţelegi. Nu l-am refuzat pe Jed. Elizabeth avea un imens calm când văzu cum soacra ei ridică o sprânceană. Sunt lucruri în viaţă pe care nu poţi să nu le regreţi. De fapt, m-am hotărât să mă mărit cu el. Dacă nu mă căsătoresc cu Jed, voi regreta acest lucru tot restul vieţii mele.

- Dar te-ai gândit la Amy?

- De Amy vom avea grijă. Amândoi vom avea grijă de ea, răspunse încrezătoare Elizabeth.

- Nu poţi trăi numai cu iubire! declară Rebecca. Cum naiba ar putea el să vă întreţină pe amândouă când nu are nici o slujbă şi nici un ban?

- Asta ne priveşte pe noi, Rebecca.

- Eşti proastă! Nu poţi.

Telefonul le întrerupse cu sunetul lui ascuţit. Rebecca îi aruncă nervoasă o privire, îşi stăpâni nervii şi porni spre telefon ca să răspundă. Elizabeth zâmbi de neliniştea şi supărarea din vocea soacrei sale când ridică receptorul pentru a răspunde. Decizia ei era de neclintit. Rebecca nu putea spune absolut nimic pentru a o face să se răzgândească.

- Distanţă mare? Nu este aici, vorbi Rebecca în receptor. Se va întoarce mai târziu. A fost bolnav câteva zile. Probabil că de aceea nu l-aţi putut găsi. Elizabeth asculta absentă, curioasă să afle cine-l sunase pe Jed de la distanţă mare, dar nefiind foarte atentă până când nu auzi cum vocea soacrei sale devine foarte interesată. îi lăsaţi vreun mesaj?. Sunt mama lui. începu să scrie mesajul în agenda de lângă telefon, rezervân- du-şi înainte destul timp pentru a scoate ochelarii din geantă.

Oferta este de la cine?. Da, am notat. îi voi da mesajul în clipa în care va sosi. Rebecca puse încet receptorul în furcă şi începu să se uite la hârtia din faţa ei.

- Cine era? întrebă Elizabeth devenind mai curioasă în faţa purtării confuze a soacrei sale.

- Era un mesaj din partea avocatului lui Jed, din Honolulu. Avocatul lui Jed, repetă ea ca şi cum nu putea accepta ceea ce auzise. O anume firmă a făcut o ofertă bună de a-i cumpăra linia aeriană.

- Nu înţeleg, oftă Elizabeth.

- Nici eu nu cred că înţeleg. Rebecca râse uşor, fără să creadă ce auzea. Se pare că Jed are propria lui companie de zbor care face curse pe diferite insule din Pacific şi în anumite părţi ale Asiei. De ce nu ne-a spus nimic despre asta? Tu ştiai?

- Nu, n-am ştiut nimic.

- Este, spuse Rebecca ridicând hârtia ca pe o dovadă, un bărbat bogat. Ah, Elizabeth! Pe faţa ei se zări un zâmbet când se grăbi să ajungă lângă nora ei pentru a-i lua mâinile într-ale ei. Trebuie să-i accepţi cererea. Voi avea eu grijă de toate aranjamentele pentru nuntă. Nu va fi un lucru grandios, ci numai o petrecere restrânsă.

- Cred că ai un mesaj pentru mine, mamă. Vocea lui Jed era înceată când străpunse aerul încărcat din cameră.

Uimirea de pe figura Elizabethei se schimbă în teroare când îl văzu stând în uşa sufrageriei. Trăsăturile lui încordate îi confirmau că el le auzise toată conversaţia. Ochii lui aurii ca de pisică o priveau

insistent, ignorând-o pe mama lui, care era bucuroasă şi spunea cât de mândră era de el şi cât de încântată era pentru că o ceruse în căsătorie pe Elizabeth.

Elizabeth simţea că cineva o strânge de gât. Acum el nu va mai crede nimic din ce-i va spune. Nu va putea să-l convingă niciodată că-i acceptase cererea în căsătorie cu mult timp înainte de a afla că o poate întreţine pe ea şi pe Amy fără nici o dificultate. Nu avea nici o importanţă ce-i va spune, va gândi întotdeauna că acel telefon îi influenţase hotărârea.

Aproape urlând de durere, ea îşi îndepărtă ochii de privirea lui, lacrimile curgându-i pe obraji când părăsi camera. îl auzi strigându-i numele, dar acest lucru n-o făcu să se oprească din drum. îl iubea prea mult pentru a îndura tonul lui batjocoritor cu care i-ar fi vorbit în această clipă. Deschizând uşa cu greutate, Elizabeth alergă pe scările de la intrare fără să se obosească s-o închidă în urma ei.

înainte să poată ajunge la maşina pe care Rebecca o lăsase chiar în faţa garajului, o mână o prinse cu putere de braţ forţând-o să se oprească brusc şi făcând-o să se întoarcă în momentul în care cealaltă mână îi cuprinse al doilea braţ. Gemu de durere pentru că acele mâini o strângeau ca un cleşte.

- Lasă-mă în pace! Te rog, Jed, lasă-mă în pace, îl imploră ea tremurând şi întorcând capul pentru ca el să nu poată vedea lacrimile care-i curgeau pe faţă.

Dar el nu se lăsă înduplecat de protestul ei, trăgându-i corpul rigid aproape de al lui şi forţând-o să lase capul pe spate pentru a o săruta lung şi fierbinte. El

nu încetă s-o sărute până când ea nu încetă să-i opună rezistenţă. Abia atunci el îi eliberă buzele, lăsând-o să-şi aşeze capul trist pe pieptul lui.

- Ştiu că nu mă vei crede niciodată! Lacrimile ei se impregnau în cămăşa lui subţire. Dar jur că m-am hotărât să mă căsătoresc cu tine înainte de a primi acel telefon. La aeroport am vrut să mă întorc înapoi ca să-ţi spun, dar ai spus că vrei să fii singur şi. Ah, nu mă vei crede niciodată!

- Nu mai plânge, spuse el clătinând încet din cap când îi văzu privirea tristă. Eram pe verandă.

- Ştiu că erai acolo, spuse ea cu o voce plină de durere. Şi vreau să ştiu ce crezi despre mine.

- Nu înţelegi. Forţând-o să ridice capul, îi şterse cu tandreţe lacrimile de pe obraji. Eram pe verandă şi am ascultat cum cântai la pian înainte de venirea mamei. I-am spus chiar înainte de-a suna telefonul că ai de gând să te măriţi cu mine. Aveam de gând să vin acasă şi să te fac să accepţi cererea mea în căsătorie. Nu m-am gândit că telefonul era pentru mine. I-am lăsat avocatului meu numărul de telefon al lui Sam, dar, din nefericire, el a uitat să-mi transmită mesajul. După cum vezi, draga mea, ştiam că îmi spui adevărul, ştiam că te vei căsători cu mine chiar dacă sunt sărac sau bogat.

- Ah, Jed, oftă Elizabeth închizând ochii pentru o clipă. Mi-era atât de frică.

- Ştiu, draga mea, spuse el strângând-o şi mai tare în braţe. Acum trebuie să te rog să mă ierţi. Nu am fost corect când nu ţi-am spus adevărul şi ţi-am cerut să iei o hotărâre fără să ştii ce fel de viitor te aşteaptă sau ce

îţi pot oferi eu.

- De ce nu ai spus nimănui despre firma ta? întrebă ea încet în timp ce-i mângâia. Trebuia să fii mândru de succesul tău.

- Am mândria prostească a familiei Carrel, zâmbi el amar. Am vrut să fiu primit în familie pentru ceea ce sunt, nu pentru că am succes. Kurt şi Sam, prietenii mei, au fost singurii care au putut face acest lucru. Şi tu, încântătoarea mea iubită, Liza, spuse el sărutând-o uşor. Se pare că am mai multe treburi de rezolvat în Hawaii. Nu ai nimic împotrivă dacă ne petrecem luna de miere acolo?

- Nu, zâmbi ea fericită.

- Va trece o lună sau mai mult până când ne vom întoarce acasă.

- Aici? oftă Elizabeth. Acasă la mama ta?

- Dumnezeule, nu! râse Jed. Tin destul de mult la ea, dar n-aş putea trăi niciodată sub acelaşi acoperiş cu ea. Expresia feţei lui deveni extrem de serioasă. Vom găsi o casă numai pentru noi doi şi pentru Amy. Nu va fi prea departe, pentru că mama are nevoie de noi. Ea nu are pe nimeni şi noi suntem împreună. Are nevoie de dragostea noastră, spuse el înclinân- du-şi capul spre buzele ei. Şi eu am nevoie de dragostea ta.

Sfârşit